

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JOHANNA LINDSEY

*He loves a challenge . . .
and she is
an incredible one.*

A woman with long blonde hair, wearing a white lace-trimmed dress, is running on a sandy beach. A white horse is running alongside her, its mane and tail flowing. The background shows a blue ocean and a clear sky. The title 'The Devil Who Tamed Her' is written in a mix of purple and white fonts, with 'The' in a script font and 'DEVIL WHO TAMED HER' in a serif font.

The
DEVIL WHO
TAMED HER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The Devil Who Tamed Her

Johanna Lindsey tarafından da

*Arzularımın Esiri En Skandal
Evlilik*

*Sevgi Dolu Bir Alçak
Benim Diyebileceğim
Bir Adam*

JOHANNA II

Onu
Evcilleştiren
Şeytan

POCKET BOOKS

YENİ YO R K LO N DO N TO RO NTO SY D MEY

POCKET BOOKS, Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir bölümüdür. 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2007 yazan Johanna Lindsey

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres Pocket Books, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

ISBN 13: 978-1-41654612-2

ISBN 10: 1-4165-4612-X

ISBN: 978-1-41654612-2

POCKET ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır. Bizi World Wide Web'de ziyaret edin:

<http://www.SimonSays.com>

*Sharon ve Douglas için
spor ayakkabısı ve patates püresi anılar için bir reçete.
Yıllarca kahkaha attığınız için teşekkürler.*

İçindekiler

Kapak Sayfası	
Yarım Başlık	
Sayfası	
Ayrıca Johanna Lindsey	
tarafından Başlık Sayfası	
Telif Hakkı İthafı	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Bölüm	
ÜçüncüDördüncüB	
eşinci	
AltıncıYedinci	
Sekizinci	
Dokuzuncu Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Onaltı Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Onuncu Onbirinci	
Oniki	
OnüçüncüOndördü	
ncüOnbeşinci	
Onyedinci	
Onsekizinci	
Ondokuzuncu	
Bölüm Yirmi	
Yirmi Birinci Bölüm	
Bölüm Yirmi İki Yirmi Üç	
Yirmi Yirmi Yirmi Yirmi	
Yirmi Bölüm Bölüm Bölüm	
Bölüm Yedi Bölüm Bölüm	
Dört Beş Altı Sekiz Yirmi	
Dokuz Bölüm Otuz	

[Otuzbirinci](#)
[Otuzikinci](#)
[Otuzüçüncü Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Otuzdördüncü](#)
[Otuzbeşinci Otuzaltı](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Kırkdokuzuncu](#)
[Otuzyedinci Bölüm](#)
[Otuzsekizinci](#)
[Otuzdokuzuncu](#)
[Kırkaltı Kırkbirinci](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Kırkyedinci](#)
[Kırkikinci](#)
[Kırküçüncü](#)
[Kırkdörtüncü](#)
[Kırkbeşinci](#)
[Kırksekizinci Bölüm](#)
[Bölüm Ellibirinci](#)
[BölümElliikinci](#)
[Elliüçüncü](#)
[Ellidördüncü](#)
[Sonsöz](#)

The Devil Who Tamed Her

Birinci Bölüm

Son bir yüzyıl içinde evlilik pazarına katılan en güzel ve en cazip sosyete kızı olmak ve aynı zamanda İngiltere'nin en nefret edilen kadını olmak büyük bir ayrıcalıktı. Ne gariptir ki, Ophelia Reid her iki konuda da bu ayrıcalık için çabalamıştı. İnsanların onun etrafında aptal gibi davranmasına neden olacak kadar güzel olmak onun felaketi idi.

Birmingdale Markisi'nin malikânesi Summers Glade'de toplanan insanlar da farklı değildi. Ophelia büyük merdivenin tepesinde durdu. Fuayenin boş olmasını ummuştu ama öyle bir şans yoktu. Marki'nin varisiyle olan düğünü için gelen pek çok kiĞi aĞaĞıda toplanmıştı, belli ki bazıları düğünün iptal edildiğinin farkındaydı ve gitmeye hazırlanıyorlardı. Diğerleri ise şaşkın görünüyor ve heyecanla konuşuyorlardı. Ama o görüldüğü anda tüm gözler ona çevrildi ve her zamanki gibi fısıldaşmalar başladı.

Aşğıdaki insanlara büyük bir giriş yapıyormuş gibi görünebilirdi. Bunu yapmaktan oldukça hoşlanıyordu ve bu konuda oldukça deneyimliydi. Ama bu sefer değil. Kendi tercihi olmasa da büyük bir çıkış daha doğuydu. Fark edilmeden gitmeyi *umuyordu*.

"Bana ne olduğunu ne zaman anlatacaksın?" diye sordu yanındaki hizmetçisi Sadie O'Donald.

Ophelia sert bir sesle, "Değilim," dedi.

"Ama bugün evlenmen gerekiyordu."

Sanki Ophelia bu korkunç gerçeği görmezden gelebilirmiş gibi. Ama şimdi bunu tartışmanın sırası değildi. "Sus, fark etmediysen bir dinleyicimiz var."

Sadie, Ophelia'yı merdivenlerden aÇağıya kadar takip ederken baÇka bir Gey söylemedi. Fısıltılar daha da arttı. Ophelia birkaç parça konuÇma bile yakaladı.

"Önce nişanlandılar, sonra nişanlanmadılar, sonra tekrar nişanlandılar ve şimdi yine fikirlerini deÇiştirdiler. Bana sorarsanız çok kararsız."

"Damat düğünü iptal etmenin ortak bir karar olduğunu söyledi."

"Bundan şüpheliyim, onu memnun etmek zor, ama ona benzeseydim ben de öyle olurum." "Katılıyorum. Bu kadar güzel olmak günah."

"Dikkat et canım, kıskançlığın belli oluyor."

"-bana sorarsan çürümüş."

"Sus, seni duyacak. Engerek gibi bir dili var, biliyorsun. Onu sana çevirmesini istemezsin."

"Yüce Tanrım, o çok güzel. Bir melek, bir-"

"-evlilik bloğuna geri döndüm. Ne kadar söylememe aldırmayın.

Bana ikinci bir şans verdi."

"Daha sezon başlamadan seni reddettiğini sanıyordum."

"Ben ve sayısız kişi, ama onun MacTavish ile nişanlı olduğunu bilmiyorduk."

"Zamanını boşa harcama. Unvanınız onun için yeterince büyük değil. Şapkasını koysa bir krala sahip olabilir."

"Ailesinin bunu amaçlamamasına şaşırdım. Onlar korkunç sosyal tırmanıcılar, biliyorsunuz."

"Ve o değil mi?"

"Marki'nin varisini reddetti, bu size ne anlatıyor?" "Ailesi ona çok kızacak, tıpkı o zaman olduğu gibi-"

"Locke'un bir sonraki Norford Dükü olma şansı olabilir.

Onu tekrar İngiltere'de gördüğüme şaşırdım."

"Evlenmekle ilgilenmiyor, yoksa İngiltere'yi sırf evlilik düşünenlerden uzaklaşmak için terk ettiğini hiç duymadınız mı?"

Ophelia fısıltıların hiçbirini duymamış gibi davrandı ama Lynnfield Vikontu Raphael Locke'dan söz edilmesi ona bakmasına neden oldu. Onun fuayede bazı tanıdıklarına veda ettiğini ya da muhtemelen oradan ayrıldığını biliyordu. Merdivenlere ulaştığında fark ettiği ilk kişi oydu. Ama Norford'un varisi kadar yakışıklı bir adam, ona ilk baktığı andan itibaren dikkatini çekmişti.

Hatta Duncan MacTavish'le yeniden nişanlanmadan önce onu kısa bir süre kocası olarak düşünmüştü. Ama Locke belli ki düşman kampına, onun için en kötüsünü düşünen kampa gitmişti. Ona ne demişti? A

"kindar dedikoducu." Hatta Sabrina Lambert'le yattığını düşündüğünü birine söylerse onu mahvetmekle tehdit etmişti.

Bunun doğru olduğunu düşünmüştü. Yoksa neden o küçük çalıkuşu Sabrina'ya bu kadar ilgi gösterebilirsin ki? Ama ona hakaret etmek yerine yanıltıldığını söyleyebilirdi. Ve onu üst katta ağlarken yakalayanın ondan başka biri olmasını diledi.

"Eve nasıl gideceğiz?" Merdivenlerin dibine vardıklarında Sadie fısıldadı.

Ophelia, "Arabamda, tabii ki," diye cevap verdi.

"Arabanızın şoförü yok. Lanet olası adam henüz dönmedi."

Ophelia bunu unutmuştu. Babasının adamı onu Yorkshire'a geri götürmek istememişti ve onu ikna ettikten sonra buraya geldiklerinde, ailesine nereye kaçtığını bildirmek için hemen Londra'ya dönmezse işini kaybedeceği konusunda ısrar etmişti. Sanki kendisi de onlara bir not göndermeye niyetli değilmiş gibi. Zamanı gelince. Duncan ilk nişanlarını bozduktan ve hepsi Summers Glade'den kovulduktan sonra babasının ona attığı tokat yüzünden bu kadar öfkeli olmayı bıraktığında.

"Sanırım Marki'nin uşaklarından birini ödünç almamız gerekecek. Sandıklarımı getiren adam işimizi görür. Ben salonda beklerken ona haber verebilirsiniz."

Markinin diğer konuklarından uzakta, dışarıda beklemeyi tercih ederdi ama seyahat paltosunu çoktan giymiş olmasına rağmen, bu paltosu onu ısıtmak için değil, vücudunu güzelleştirmek için tasarlanmıştı ve kışın ortasında dışarıda uzun süre durmak için fazla soğuktu. Ancak misafirlerin çoğu fuayede kendi arabalarının getirilmesini bekliyor gibi görüldüğünden, salonun boş olacağını umuyordu.

O odaya taşındı. Boş değildi. Odanın sakini, bir daha asla görmemeyi umduğu tek kişiydi: Mavis Newbolt, bir zamanlar en iyi arkadaşı, şimdi ise en büyük düşmanı. Ve beklemek için başka bir yer bulmak için artık çok geçti. Mavis onu fark etmişti.

"Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçmak mı?" Mavis sırttı.

Tanrım, yine mi? Eski arkadaşı geldiğinde, ilgili herkesin trajik bir evlilik olarak gördüğü şeyi önlemek için yeterince şey söylememiş miydi? Görünüşe göre söylememişti.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Ophelia, duyguları artık iyice kontrol altına alınmıştı. Eski dostu onu yine ağlatmayacaktı. "Ğskoç'la evlenmek zorunda kalmayayım diye bugün bana o iyiliği yapmak senin için ne kadar acı verici olmalı."

"Bunu senin için yapmadığımı söylemiştim. Sen yardım edeceğim son kişisin."

"Evet, evet, biliyorum, sırf Duncan'ın hatırı için kadın kahramanı oynuyordun. Ama yine de beni onunla evlenmek zorunda kalmaktan kurtardın. Sanırım sana teşekkür etmeliyim."

"Yapma!" Mavis hırladı, başındaki bukleler titriyordu. "Artık numara yapmak yok, Pheli. İkimiz de birbirimizden nefret ediyoruz."

"Kesin şunu!" Ophelia yara tekrar açılmadan önce sertçe araya girdi. "Artık önünde beni aşağılayacağın bir dinleyici kitlen yok, o yüzden lütfen gerçeği söyle. Sahip olduğum tek gerçek dost sendin ve bunu sen de biliyorsun. Seni sevdim! Sevmeseydim, Lawrence hakkındaki gerçeği sana göstererek seni ondan korumaya çalışmazdım. Ama sen onun hainliği için beni suçlamayı tercih ettin. Peki, bunu nasıl ifade ettin? Varlığıma katlanmaya devam etmeniz tek nedeni, bunca zaman benim düşüşüme tanık olmak için beklemeniz miydi? Ve *bana* kindar mı dedin?"

Mavis savunmaya geçerek, "Sana artık kendimi zar zor tanıdığımı söyledim," dedi. "Ama bu senin suçun. Beni o kadar acılaştırdın ki kendimi bile sevmiyorum."

"Hayır, ben yapmadım, *o* yaptı. Bana yakınlaşmak için seni kullanan değerli Lawrence'ın. İşte, sonunda söyledim. Bunu da senden esirgemeye çalıştım. Sana kur yaparken onunla evlenmem için bana yalvarıyordu ama artık seni gerçeklerden korumaktan bıktım Mavis."

"Sen tam bir yalancısın! Yine de arkadaşlarımızın önünde beni yalancılıkla damgaladın." "Oh, şimdi yine 'arkadaş' mı oldular, o iki sülük? Sen işaret ettiğinde

Jane ve Edith'in arkadaşım olmadığını bugün mü öğrendin? Sanki ben bunu bilmiyorum? Sana yalancı dediğim gün beni kıskırttın. Yaptığını biliyorsun. Sinsi ve küçümseyici sözlerine misilleme yapmadan daha ne kadar tahammül edeceğimi sanıyordun? Ne kadar az sabrım olduğunu herkesten iyi biliyorsun. Ama onu sana ayırdım. Jane ve Edith için hiç sabrım kalmadı, ikimiz de biliyoruz ki onlar sadece benim yanımda görünmek moda olduğu için yanıma geliyorlar. Ama bugün tüm hatalarım için bana hakaret ederken bundan bahsetmeyi unuttun, değil mi? Onları kullandığımı mı iddia ettin?" Ophelia homurdandı. "Bunun tam tersi olduğunu, sözde dostlarımin her birinin beni ve popülerliğimi kendi çıkarları için kullandığını çok iyi biliyorsun. Tanrım, arkadaşımken bunu sen de söyledin."

Mavis sert bir sesle, "Bahaneler bulacağını ," dedi.

Ophelia, "Gerçek bir mazeret değildir," diye karğılık verdi. "Kendi hatalarımı biliyorum ve en kötüsü de öfkem. Ama benim öfkemi genellikle kim tetikler?"

"Bunun senin ne kadar kindar olduğunla ne ilgisi var?"

"Bu konuyu açan sensin Mavis. Jane ve Edith'in tüm zamanlarını benimle geçirdiklerini ve onlara kin beslemem için kızgın tüylerimi yatıştırmaya çalıştıklarını iddia ettin. Bu büyük bir iddiaydı. Kindarlığınla etkileyebileceğin bir dinleyici kitlesi olmadığına göre bu konuyu tartışmak ister misin?"

Mavis'in nefesi kesildi. "Kindar olan ben değilim Pheli, sensin. Ve bu mutlak gerçektir. Geçmişte onlara sırtını döndün ama bugün bunu inkâr etmeye kalkacak kadar yüzsüzsün."

"Çünkü olayı olduğundan daha fazla büyütüyordunuz. Elbette onlara birçok kez sinirlendim, ama bunu dalkavuk oldukları için yaptığımı söylemeyi unuttunuz. Sözde arkadaşlarımın hepsi öyle. Ve genellikle ilk etapta öfkelenmeme neden olan şey onların dalkavuklukları ve samimiyetsiz pohpohlamalarıdır."

Mavis başını salladı. "Neden senin ne kadar kaba olduğunu belirtme zahmetine girdim bilmiyorum. Asla değişmeyeceksin. Her zaman kendini kaptırıp başkalarının acı çekmesine neden olacaksın."

"Hadi ama, bugün söylediğin her şeyi neden söylediğini ikimiz de çok iyi biliyoruz. Hatta sadece benim düşüğüme şahit olmak için arkadaşımış gibi davranmaya devam ettiğini itiraf . Peki, ben düştüm mü canım? Hiç sanmıyorum. Londra'ya dönüp beni sevdiğini iddia eden o salaklardan biriyle evleneceğim, peki ya sen? Tüm acını ayaklarımın dibine döktüğüne göre mutlu musun? Bekle, tam olarak istediğin intikamı alamadın, değil mi? Ben sadece senin tarafından felaket bir evlilikten kurtarıldım. Ve çok teşekkür ederim. Bunu içtenlikle söylüyorum."

"Şeytanın yanına git!" Mavis tersledi ve odadan dışarı çıktı.

Ophelia daha fazla gözyağı dökmemek için gözlerini kapadı. Mavis'i orada gördüğünde odadan çıkıp gitmeliydi. Daha önce eski arkadaşıyla yaşadığı o korkunç sahneyi yeniden yaşamamalıydı.

"Alışmalı mıyım? Ben de ikinizin gösteriyi daha erken bitirdiğinizi sanıyordum."

Ophelia kaskatı kesildi. *Onu*. Tanrım, bugün *onun* omzunda ağladığına inanamıyordu. Ama bu korkunç zayıflığın üstesinden gelmişti ve şimdi kontrolü elinde tutuyordu.

Arkasını döndü ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ne zaman bir performans Yalnız olduğumuzu *sanıyorduk*. Kulak misafiri mi oldunuz Lord Locke? Ne kadar utanç verici bir kabalık."

Pişmanlık duymadan sırtıttı. "Dönüşümün bu kadar kendime engel olamadım. Sıkıntı içindeki genç kız ne kadar da kısa sürdü. Ama görüyorum ki buyurgan buz kraliçesi yine gerçek formunda."

Mavis'in veda cümlesini ödünç alarak, "Şeytana git!" diye karşılık verdi. Ve eski arkadaşının yaptığı gibi, o da odadan dışarı çıktı.

İkinci Bölüm

“
NEDEN BAHSEDIYORDU?”

"Neden kendimi aşağılanmış hissediyorum?"

"Onun hakkında konuştuğunuzu duymuş olmalı. Sana bu kadar yüksek sesle konuşmamı söylemiştim."

"Ben dedikodu yapmam," dedi bir kadın sesi mırıldanarak.

"Tam da bunu yapıyordun. Ama bunun için endişelenmeyin. Böyle güzel bir jel her zaman dedikodulara ilham kaynağı olacaktır."

Raphael fuayedeki öfkeli homurdanmaları dinlerken kendi kendine hafifçe kıkırdıyordu. Arkadaşının eski nişanlısı Ophelia Reid'e taktığı isim olan buz kraliçesi, kızgınlığının acısını sadece sözlerinden dolayı ondan çıkarmakla kalmamıştı. Ayrıca fuayedeki kalabalık gruba, "Bana aldırmayın, ben sadece buradan geçiyorum. Birazdan benim hakkımda dedikodu yapmaya geri dönebilirsiniz," dedikten sonra üst katta gözden kayboldu.

Ophelia'nın yan odadaki kadar yakın olmadığından emin olduklarından, diller yine sallanmaya başlamıştı, ama bu kez daha yüksek sesle. Ophelia ne kadar büyüleyici bir yaratıktı, hakkında bildiği tek şey kötü söylentiler bağılatma ve yayma kapasitesiyken ilk düğündüğünden çok daha karmaşıktı.

Raphael Yorkshire'ın bu küçük köşesinde yeni arkadaşlar edinmeyi beklemiyordu. Norford Dükü'nün ilk çocuğu ve unvan için sıradaki kişi olarak, gerçek ya da başka türlü arkadaşlardan asla yoksun kalmamıştı, ancak birkaç yıl önce yurtdışına gittiğinde arkadaşlarının çoğuyla temasını . Bu kadar çok

Yine de Duncan MacTavish'i çabucak benimsemişti, muhtemelen İskoçyalı ilk tanıştıklarında çok asabi olduğu ve onu kızdırmak çok kolay olduğu için bunu oldukça eğlenceli bulmuştu.

Benzer yaşlardaydılar; Raphael yirmili yaşlarının ortalarında, Duncan ise biraz daha gençti. İkisi de uzun boylu, atletik yapılı, oldukça yakışıklı genç adamlardı ama birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Duncan'ın saçları modası geçmeyen koyu bir kıızıl, gözleri koyu maviyken, Raphael sarı bukleler ve daha açık tonda mavi gözlerle kutsanmıştı. İkisinin de konumu aynıydı; ikisi de aynı Mevsim'de ortaya çıkan en gözde bekârlar listesinin başındaydı ve ikisi de saygın unvanları miras alma sırasındaydı.

Gerçi Raphael bir eş aramıyordu ve daha uzun yıllar da aramayacaktı. Ama Duncan'ın iki büyükbabası da onun bir sonraki varislerini yetiştirmeye bir an önce başlayamayacağı konusunda hemfikir di, işte bu yüzden Summers Glade'e bu kadar çok genç sosyete kızı davet edilmişti ve bu yüzden ilk kez Raphael onların peşinde koştuğu kişi değildi. Ton, Duncan'ın bir eş istediğini, Raphael'in ise istemediğini biliyordu.

İşin tuhafı, Duncan'ın en çok ilgi gösterdiği kadın, sevimli komşusu Sabrina Lambert toplantıya davet edilmemişti. Çok sevimli bir kızdı, güzel değildi ama en asık suratlıları bile neşelendirebilecek harika mizah anlayışıyla yine de paha biçilemezdi. Raphael ona evlenme teklif ettiğinde sadece yarı şaka yapıyordu! Ama Sabrina'yla çabucak arkadaş olmuştu -nasıl olmasın ki- ve hatta daha önce hiç yapmadığı bir şey olan çöpçatanlık işine bile girişmişti, Sabrina ve Duncan'ın birbirleri için yaratıldıklarını anlamalarını sağlamak için.

"Bütün bu gevezelikler de neyin nesi?" Duncan giriş holünde Raphael'e katıldığında şöyle dedi.

"Gerçekten sormana gerek var mı?" Raphael sırtarak cevap verdi ve duyulmayacakları bir yere, salona geçmelerini işaret etti. "Ophelia misafirlerinizi kendisi hakkında dedikodu yaparken yakalamış ve aslında bunu dile getirmiş."

"Henüz gitmedi mi?"

"Sanırım koçunu bekliyor. Ama Newbolt denen herif Ophelia'ya hakaret etmeyi bitirdikten sonra ne olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Ben hala biraz şaşkınım."

Raphael, günü kurtarmak için geldiğinde Mavis'in daha önceki iddialarının çoğunu dinlemişti ve neden Ophelia'nın düşmanı olduğunu hemen hemen açıklayan epeyce kin dökmüştü. Bazılarının salonda aralarında tekrarlandığını duymuştu ama Mavis, Ophelia'yla yalnız olduklarını düşündüğünde bu kadar öfkeli görünmemişti. Aslında biraz savunmacı görünüyordu, bu da içlerinden herhangi birinin tüm bunları gerçekten duyup duymadığını merak etmesine neden oldu.

Ancak daha önce, Ophelia'nın neden olduğu onca sorun için yeterince pişmanlık duymadığını düşünmüş ve onu biraz da kendisi azarlamaya niyetlenmişti.

Onu üst katta yalnız yakaladığında olanları kesinlikle .

Duncan'ı daha fazla merakta bırakmadı. "Ophelia Reid kollarımdaydı, hüngür hüngür ağlıyordu. İnanılmaz bir deneyimdi!"

Duncan şaşırmamıştı, hatta homurtusu oldukça yüksekti. "Yani sahte gözyaşları ile gerçek gözyaşları arasındaki farkı bilmiyor musun?"

"Tam tersine, onlar oldukça gerçekti. Omzuma bakın. Paltom hala biraz nemli."

Duncan, Raphael'in zar zor bakarak, "Biraz tükürük, hiç Gūphesiz," diye alay etti. Raphael güldü ama o sırada Duncan Ophelia'nın güzel yüzünden akan gözyaşlarını görememişti. "Tanrım, , değil mi?" demişti Ophelia'ya, üst kattaki koridorda çarpıştıktan sonra onu kendisinden uzaklaştırırken. Ophelia'nın ıslak yanağına parmağıyla dokunmadan önce

"Ve bunları kimseyle paylaşmamayı mı düşündün? Etkilendim."

"Beni...rahat bırak," diye güçlkle boğulmayı başardı.

O yapmadı. Garip bir şekilde ve kendi dürtüsüyle tamamen şaşırmış bir halde onu kendine çekmiş ve omzunu kullanmasına izin vermişti. Gözyaşlarına, yani gerçek gözyaşlarına düşkün olmak onun için korkunç bir eksiklikti, ama işte öyleydi ve bu durumda bundan pişmanlık duyacaktı.

Ççten içe içini çekti ama yapacak bir Çey yoktu. Ophelia'nın daracık bedeni duygularla titriyordu ve omzundan dökülen duyguların miktarı inanılmazdı. Kızın içindeki buzun eridiğini düçündüğünden değil. Kesinlikle hayır. Asla böyle düşünmezdi. Locke'lar aptal yetiştirmezdi.

Ama şimdi Duncan'a, "Ne kadar şūphecisin ihtiyar, ama ben aradaki farkı biliyorum. Sahte gözyaşlarının üzerimde hiçbir etkisi yoktur, etkisi yoktur, ama gerçek olanlar her seferinde içimi burkmayı başarır. Neyin gerçek olup olmadığını bana içgüdülerim söyler. Örneğin kız kardeşimin gözyaşları, içgüdülerim bana onların her *zaman* sahte olduğunu söyler."

Duncan, "Ophelia'nın gözyaşları, Mavis'in ona attığı sözlü dayaktan incindiğini gösteriyor ama elimde bunun aksini gösteren kanıtlar var," dedi.

"Ne kanıtı?"

"O genç kızla birlikte kalacağımı düşündüğümde, değişmesinin imkansız olacağından, bencilliğinde çok ileri gittiğinden korkuyordum. Kaybedilmiş bir dava olduğundan emindim. Bu yüzden onunla yüzleştim. Ona yöntemlerinden hoşlanmadığımı, yapabildiği kinden hoşlanmadığımı, sanki kendinden başka kimsenin önemi yokmuş gibi insanlara davranış şeklinden hoşlanmadığımı söyledim. Ama çaresizdim, bu yüzden ona ancak değişirse barış içinde yaşayabileceğimizi söyledim. Sence denemeyi kabul etti mi?"

Raphael, "Bütün bunları ona gerçekten söylediyse, muhtemelen savunmaya geçmiştir," diye tahmin etti.

Duncan başını salladı. "Hayır, o sadece gerçekten inandığı şeyi söyledi. Davranışlarında yanlış bir şey olmadığını söyledi ve hatta hiçbir şeyin altını çizdi. İşte sana kanıt. O şirret güzel asla huyunu değiştirmeyecek. Ben olsam hayatımı ortaya koyardım."

"Hayatını tehlikeye atmak istemem ama dostça bir bahse her zaman varım. Elli pound söylüyor. Herkes değişebilir, o bile."

Duncan kıkırdadı. "Yüz pound olsun. Kesin bahsi severim. Ama şimdi Londra'ya dönüp orada sorun çıkaracak ve ben de onu bir daha görmemeyi umuyorum, o zaman bu bahsi nasıl kapatacağız?"

"Ben de Londra'ya döneceğim, ya da-hmmm..."

Raphael'in aklına gelen düşünce onu bile şok edecek kadar şaşırtıcıydı, bu yüzden kesinlikle yüksek sesle dile getirmeyecekti. Bunu dikkatle incelemesi ve sonuçlarını düşünmesi gerekiyordu.

"Ne?" Duncan sabırsızlıkla sordu.

Raphael arkadaşını başından savmak için umursamazca omuz silkti. "Sadece daha fazla incelenmesi gereken bir düşünce, eski dostum."

"Artık ölümden beter bir kaderden -o şirretle evlenmek zorunda kalmaktan-kurtulduğuma göre, onu son kez göreceğim için çok mutluyum. Artık doğru kadına, sevdiğim kadına evlenme teklif edeceğim."

Raphael arkadaşının Sabrina Lambert'i kastettiğini biliyordu ve cevabının evet olacağına kesin gözüyle bakıyordu. Duncan'ın sırtışından arkadaşının da öyle düşündüğünü anlayabiliyordu. Sabrina sadece arkadaş olduklarını söylemiş olabilirdi ama Duncan'a aşık olduğu çok açıktı. "Nerede kalacağımdan henüz emin değilim, o yüzden düğün davetiyesini Norford Hall'a gönder. Beni nerede bulacaklarını bilirler."

Duncan başıyla onayladı ve iyi haberi vermek üzere büyükbabalarını bulmaya gitti. Salonda tek başına kalan Raphael, aklına gelen şaşırtıcı fikri düşündü ama bu fikre göre hareket edip etmeyeceğine ya da saçma bulup bir kenara mı atacağına karar vermek için sadece birkaç dakikası vardı. Ophelia'nın arabası birazdan dışarıda olacaktı, bu da ona etraflıca düşünmek için zaman bırakmıyordu. Ya hemen harekete geçecek ya da hiç harekete geçmeyecekti.

Üçüncü Bölüm

OPHELIA, Sadie'yle birlikte Londra'ya dönmek üzere Yorkshire'dan güneye doğru yol alırken, arabanın penceresinden sert kış kırsalına baktı. Çimenler tamamen kahverengiydi, ağaçlar çoğunlukla çoraktı, ancak birkaçı hala kahverengi yapraklarını tutuyordu. Kendi düşünceleri kadar kasvetli bir manzaraydı bu.

Gerçekten de farklı olacağını düşünmüş müydü? Tanıştığı erkeklerin sadece bakışlarıyla gözlerini kamaştırmayacağını mı? Daha evlenme yaşına bile gelmeden aldığı sayısız evlenme teklifine yüzlercesinin daha eklenmeyeceğini mi? Peki bunu neden yapıyorlardı? İçlerinden biri bile onu seviyor muydu? Tabii ki sevmiyorlardı. Onu tanımıyorlardı bile!

Sözde arkadaşları da farklı değildi, hepsi yalancıydı. Tanrım, böyle sülüklerden nasıl da nefret ediyordu. Hiçbiri gerçek bir arkadaş değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. Sadece güzelliği yüzünden olan popülerliği yüzünden ona akın ediyorlardı. Aptallar! Kendilerine neden en iyi arkadaşlarım dediklerini bilmediğini mi sanıyorlardı? O nedenini biliyordu. Bunu hep biliyordu. Eğer o şekilde görünmeseydi, onun acısını çekmek için geri gelmeye devam etmezlerdi.

Görünüşünü küçümsüyordu ama yine de başka hiçbir kadının kendisiyle kıyaslanamayacağını kabul ediyordu ve bu onu memnun ediyordu. Ama böylesine zıt iki duygu ona hiçbir zaman iyi gelmemiş, onu her zaman bir yöne çekmiş ve rahatsız etmişti.

Aynalar onun düşmanıydı. Onları hem sever hem de onlardan nefret ederdi çünkü ona baktıklarında herkesin gördüğü şeyi gösterirlerdi. Mükemmelliğini bozacak koyu çizgileri olmayan açık sarı saçları, lekesiz fildişi teni, azıcık alınca ideal olan kemerli kaşları, zarif hatlara sahip bir yüze yerleştirilmiş olmaları dışında dikkat çekici olmayan mavi gözleri. Yüzüyle ilgili her şey, dar, düz burun, yüksek elmacık kemikleri, çok gür olmayan ama çok da ince olmayan dudaklar, sadece inatçı davrandığında inatla çıkıntı yapan sıkı, küçük çene -çok iyi, bu çoğu zaman böyleydi, ama yine de tanıştığı herkesin gözlerini kamaştıran paketi tamamlıyordu, iki kişi hariç, ama artık *onları* düşünmeyecekti.

Ophelia arabada karğısında oturan hizmetçisine baktı. Bu onun özel arabasıydı, babasınıninki gibi büyük bir araba değildi, kapısında Durwich Kontu'nun arması vardı ama iki büyük giysi sandığını ve Sadie'nin portmantosunu taşıyacak ve dört kişiyi rahatça oturtacak kadar büyüktü. Babasını ikna ederek eklettiği kadife minderli koltukları ve ısınmasını sağlayan mangalıyla ona yeterince uyuyordu. Sadie kısa bacaklarının üzerine bir kucak bornozu geçirmişti ama Ophelia kadar çok kombinezon giymiyordu ve dışarıda hava oldukça serindi.

"Bana orada neler olduğunu anlatmaya hazır mısın?" Sadie sordu. Ophelia kararlılıkla, "Hayır," diye cevap verdi.

Sadie dudak büktü ve bilerek, "Elbette yapacaksın canım, her zaman yaparsın," dedi.

Ne terbiyesizlik! Ama Ophelia bunu yüksek sesle söylemedi. Hizmetçileri bile onun güzelliğinin büyüüne kapılmış, sarı saçlarına dokunmaya, beğenmezler diye banyosunu yaptırmaya, kırığırlar diye giysilerini sermeye, hatta konuşmaya bile korkar olmuşlardı! Onları birbiri ardına kovmuştu. Bu kişi iş için başvurduğunda sayıları bir düzineye çıkmıştı.

Sadie O'Donald, Ophelia'ya en ufak bir hayranlık duymuyor ya da ondan korkmuyordu. Keskin bir ses tonuyla alay ediyor, sert bir bakışa gülüyordu. Kendi altı kızını, bu yüzden Ophelia'nın öfke gösterilerinin çoğunu tiyatro olarak adlandırdığı için onu rahatsız edecek pek bir şey yoktu. Orta yaşı, tombul, siyah saçlı ve koyu kahverengi gözlü Sadie açık sözlü, bazen de acımasızdı. Aslında adının ima ettiği gibi İrlandalı değildi. Bir keresinde büyükbabasının kendi adını değiştirmek istediğinde bu ismi ödünç aldığını itiraf etmişti.

Ophelia ilk kez Sadie'nin sessizliğine her zaman yaptığı gibi her şeyi anlatarak tepki vermedi. Onu tanıyan çoğu insan, soru sormayı bırakırlarsa hemen konuya gireceğini bilirdi. Bu korkunç kusurundan nefret ediyordu, ama o zaman bütün kusurlarından nefret ediyordu.

Ama cevap gelmeyince Sadie'nin merakı daha da arttı. Ne de olsa bu sabah Ophelia'nın düğünü olması gerekiyordu ama Ophelia Sadie'yi bulmuş ve ona ikisini de hazırlamasını söylemişti.

Summers Glade'den en geç beş dakika içinde ayrılacaklardı, çünkü hemen Londra'ya, evlerine döneceklerdi. Eşyalarını toplaması yirmi dakika sürmüştü ama yine de bu, Sadie'nin bir bagaja en hızlı kıyafet attığı zamandı.

"O zaman onu mihrapta , öyle mi?" Sadie bastırdı.

"Hayır," dedi Ophelia sert bir sesle. "Ve bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum."

"Ama Mavis ikinizi yatak odanızda baş başa yakaladıktan sonra İskoçyalı ile evlenmek zorunda olduğunuzu, bundan kaçış olmadığını söylemişsiniz. İlk nişanlılığınızı sona erdirdiğinde çıkan dedikodulara bir son vermek için bile olsa onu geri istediğinizi ve bunun sizi yeterince memnun ettiğini biliyorum. Sonra fikrini değiştirdin ve onun bir parçası olmak istemedin-"

"Nedenini biliyorsun!" Ophelia sertçe araya girdi. "O ve büyükbabası beni taşralı bir dönüştüreceklerdi. Bu fikir bile! Eğlenmek yok, sosyalleşmek için zaman yok. Sadece iş, iş, iş! Ben!"

"Sen buna boyun eğmiştin, canım. Ne-?"

Ophelia tekrar araya girerek, "O kaba barbarla evlenmezsem Mavis beni mahvedecekken başka seçeneğim var mıydı?" diye çıkıştı.

"Onun gerçekten bir barbar olmadığı konusunda hemfikir olduğumu sanıyordum. Daha onunla tanışmadan bu dedikoduyu çıkaran sendin, sırf ailen duysun ve nişanı bozsun diye."

Ophelia hizmetçisine ters ters baktı. "Bunun konuyla ne ilgisi var? O daha önceydi, şimdi değil. Ve işe bile yaramadı! Yine de onunla tanışmam için beni Summers Glade'e sürüklediler. Ve bakın nasıl sonuçlandı. Düşüncesizce söylediğim küçük bir söz *onu* çok kızdırdı ve nişanı bozdu. Ama onu aşağılamak niyetinde değildim, biliyorsun. Odaya kilt giyerek girdiğinde beni şok etmesi benim suçum değildi. Sanki daha önce kilt giyen bir erkek görmüşüm gibi," diye homurdanarak sözlerini bitirdi Ophelia.

Sadie onu çok iyi tanıdığından, "Sanki tam olarak söylediğin şeyi söylemezdin," diye karşı çıktı.

Ophelia neredeyse sırtıyordu. "Şey, muhtemelen. Ama sadece o zamanlar çaresiz olduğum için. Hayatı boyunca dağlık bölgelerde yaşadığını söylediler. Onun gerçekten bir barbar olmasından korktuğumu biliyorsun, yoksa onu dedikodu fabrikalarında damgalama fikrine asla kapılmazdım."

"Ama sonunda onun çok iyi bir koca olacağına karar verdiniz."

Ophelia iç çekerek, "Dürüst olmak gerekirse Sadie, genelde bu kadar kalın kafalı olmazsın," dedi. "Evet, büyükbabası benden bekledikleri uzun görev listesini ana hatlarıyla açıklayana kadar bana gayet uygundu. Tek istediğim sosyal bir aile reisi olmak, Londra'nın gördüğü en görkemli partileri vermektir. Benim balolarım katılmaya değer tek balolar olacaktı. Evliliğimden istediğim buydu, Neville Thackeray'in benim için planladığı gibi taşrada bir köşeye çekilmek değil."

"Yani musun?" Sadie sonunda tahmin etti.

Ophelia gözlerini devirdi. Beyaz kürkünün içinde sıcacık olmasalardı o da tiksintiyle ellerini havaya kaldırırdı.

Sadie'yi susturmak için, "Bilmen *gerekliyorsa*, Mavis beni o korkunç evlilikten kurtarmak için geldi, bu yüzden sadece eve gidiyoruz," dedi.

Daha fazla konuğmadı, artık bunu düğünmek bile istemiyordu ama ne yazık ki Sadie, Mavis'in ona iyilik yapmayacağını, Ophelia'nın bir zamanlar en iyi arkadaşı olan bu kişinin şimdi onu hor gördüğünü çok iyi biliyordu. Hizmetçi kız Ophelia'nın tüm arkadaşlarını, Ophelia'nın evinde toplandıkları sayısız zamandan beri çok iyi tanıyordu. Yargılamıyordu. Olsa olsa, Ophelia'yı gerçekten anlayan ve hatalarıyla birlikte kabul eden tek kişi oydu.

Ama Ophelia gerçekten bu konuda konuşmak istemiyordu ve bu yüzden konuyu değiştirmeye çalıştı. "Londra'ya döndüğüm için çok mutlu olacağım ama sanırım babam ikinci kez bir marki damadı olmayacağını öğrendiğinde pek memnun olmayacak."

"Bu hafif kalır, canım. Lord Thackeray maçla ilgili olarak onunla temasa geçtiğinde İngiltere'deki en mutlu adamdı. Muhtemelen mahallenin aşağısından onun bu konudaki sevincini duymuşlardır."

Ophelia bu sözlerde duyduğu alaycı ifadeye hiç Gağırmadı. Sadie Kont'tan pek hoşlanmıyordu. Ama Ophelia da sevmezdi. Yine de, hep birlikte Summers Glade'den kovulduklarında onun ne kadar öfkelenildiğini hatırlayarak irkildi. Aslında onu tokatlamış, bütün suçu onun üzerine atmıştı.

"Başından beri beni dinleseydi, hatta çıkardığım dedikodulara kulak verseydi ve beni o maçıtan kendisi çıkarsaydı, tüm bu tatsızlıklar önlenebilirdi. Kendisine uygun ilk teklifi kapmasına gerek yoktu. Ona *benim* tercihim olan, tanınmış bir damat bulmayı çok iyi becerirdim ama o bana hiç fırsat vermedi."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum canım, ama kocalar konusunda asla bir seçim yapmayacağından neden bu kadar emin olduğunu biliyorsun."

"Evet," dedi Ophelia acı acı. "Çünkü üç yıldır genç ya da yağılı erkekleri önümde dolaştırıyor, beni düğündüğü gibi bir biblo gibi gösteriyor. Tanrım, daha okuldaydım, evliliği düğünmek için henüz çok gençtim, ama o benden hiç erkekleri tercih ettiğimi göstermemi istedi."

"Sanırım sabırsızlık ailenizde var."

Ophelia bir an için Sadie'ye boğ boğ baktı, sonra güldü. "Bunu gerçekten ondan aldığımı mı düşünüyorsun?"

"Bu kesinlikle annenden gelmedi. Leydi Mary, Tanrı onu korusun, eğer biri onu kışkırtmasaydı bir konuda karar vermesi bir yıl sürerdi."

Ophelia içini çekti. Annesini seviyordu, her ne kadar Mary *hiçbir* konuda Kont'a karğı gelememiğ olsa da, hele de tek kızlarıyla ilgili bir konuda. Ama anne ve babasıyla, özellikle de babasıyla konuğmanın hiçbir yararı olmayacağını bilmeliydi. Kız onun için sadece bir süs eşyası, sosyal konumunu ilerletmek için kullanışlı bir araçtı. Kızının duyguları onun için zerre kadar önemli değildi.

"Muhtemelen Duncan'la yeniden niğanlandığımı bile henüz bilmiyordur," dedi Ophelia spekülasyon yaparak. "O korkak şoförü eve sadece Yorkshire'a döndüğümü ve Lambert'ları ziyaret ettiğimi söylemek için gitti, ki Summers Glade'e davet edilmeden önce de durum böyleydi."

"Siz ona haber göndermediniz ama Lord Thackerayın kesin."

"Evet, ama Summers Glade'den kovulduğu için ne kadar kızgın olsa da markiden gelen bir mektubu açacağından bile şüpheliyim."

"Eve dönüşümüzün bu sefer bağırış çağırış olmadan sakın geçeceğini mi düşünüyorsun?"

"En azından babam bunu duyana kadar -aslında, eğer bilmiyorsa ona kendim söyleyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü en beni dinlemiş olsaydı, bunların hiçbirini ."

"Ona 'Sana ' demek için bir tokat daha atmayı göze alacağımı sanmıyorum."

"Ama ben yapardım."

Sadie bağıını salladı ve pencereden dışarı, kara bulutların arasından görünen ikinci güneşine baktı. Ophelia tartığmak istemediğı konuyu bağııyla geçiğtirdiğinden emindi ve Summers Glade'de yağıadığı felaketin her bölümünü geride bırakmaya kararlı bir çekilde koltuğuna oturdu. Ama bunu daha iyi bilmeliydi. Sadie oldukça inatçı olabiliyordu.

Sadie, sanki az önce başka bir şey konuşmuyorlarmış gibi, "Mavis sana yardım etmek için bu kadar cömert davranmazdı. Seni uzun zaman önce uyarmıştım, onun gelmesine izin verme diye. Bugünlerde çok acımasız ve özellikle de sen sonunda onun bir yalancı olduğunu öğrenmene izin verdikten sonra."

"Bunu o tahrir etti," dedi Ophelia sessizce. "Eğer o gün onun alaycı tavırları beni sinirlendirmeseydi bundan asla bahsetmezdim."

"Açıklamana gerek yok canım. Onun nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum. Sana karşı beslediğı kötü duyguların eninde sonunda ortaya çıkıp seni yakacağını söyleyen bendim. Sırf bir zamanlar onunla olan arkadaşlığın uğruna onun kinine çok uzun süre katlandın."

Ophelia'nın sesi daha da yumuşadı ve duygular onu tekrar boğdu, "O benim sahip olduğum tek gerçek, dürüst arkadaşım. Beni affedeceğini çok .

Tek yapmaya çalıştığım onu korumak olduğu halde, sonunda ona yaptığımı düşündüğü yanlış için beni affetti."

"Biliyorum," dedi Sadie ve öne doğru eğilerek Ophelia'nın ince ellerini örten kürk manşonu okşadı. "Hayalini kurduğu o adam zampara bir aptaldı, en kötü türden bir alçaktı, sırf sana yaklaştırmak için onu kullanıyordu. Onu defalarca uyarmaya çalıştın. Ama o dinlemedi. Bu şartlar altında muhtemelen ben de aynen sizin yaptığınızı yapardım. Gözlerinin önünde bir kanıtı ihtiyacı vardı. Sen de ona bunu verdin."

"Ve bu yüzden arkadaşlığını kaybetti."

"Ama bugün akli başına geldi? Bu yüzden mi seni kurtardı?"

"Ah, hayır," diye cevap verdi Ophelia, sesi artık acılaşıyordu. "Bunu sadece Duncan'ın hatırı için yaptı ama beni onun, Sabrina'nın ve Raphael Locke'un önünde aşağılamadan önce değil. Güzel yüzümün altında kararmış, kemik dondurucu buzdan başka bir şey olmadığını söyledi."

Sadie de tıpkı Ophelia'nın bunu duyduğunda yaptığı gibi nefesini tuttu. "Ve bu en kötüsü bile değildi," diye ekledi Ophelia ve o korkunç karşılaşmanın çoğunu hizmetçisi için tekrarlardı, acı dolu anılar hâlâ zihninde çok tazeydi.

Mavis Ophelia'yı ilk kez azarlamayı ve sanki Ophelia bunu zaten bilmiyormuş gibi dünyada hiç arkadaş olmadığını söylemeyi bitirdikten sonra, Ophelia duygularına daha fazla hâkim olamayarak fark edilmeden oradan uzaklaştı. Ve az önce bunların çoğunu Sadie'ye tekrarladıktan sonra, kendine acıma duygusunun göğsünde yeniden kabardığını hissetti ve onu iyice bastırdı. Ağlamıştı. *Bu* duyguların bu şekilde kontrolden çıkmasına izin vermek ne kadar korkunçtu. Daha önce hiç olmamıştı - çocukluğundan beri olmamıştı ama bunu düşünmek *istemiyordu*. Hayatı boyunca bir daha asla incinmemek için çabalamış ve başarılı olmuştu - ta ki bugüne kadar.

Ama Sadie, sevgili Sadie, çok iyi anlıyordu. Sözünü kesmeden dinledi ve şimdi sadece kollarını açtı. Ve bu barajı tekrar çatlattı.

Dördüncü Bölüm

RAPHAEL, sürdüğü süslü arabayı çeken atlardan biraz daha hız almak için dizginleri şaklattı. Yeni bir deneyim olduğu için keyif alıyordu. İyi havalarda, tek atlı arabalarla şehirde dolaşmaya alışkındı ama daha önce hiç büyük bir fayton kullanmayı denememişti. Bu arabanın içindekiler gibi o da genellikle arabaların içinde sıcak ve güzel bir yolculuk yapardı.

Hava soğuktu. Rüzgâr sarı saçlarını omuzlarına ve yüzüne savuruyor, ona saçlarını kestirmesi gerektiğini hatırlatıyordu. Gittiği yerde kestiremezdi.

Duncan'la girdiği iddiayı kazanmak için parlak bir plan mı, yoksa akla gelebilecek en aptalca fikir mi yaptığından emin değildi ama yine de harekete geçmişti ve şimdi sadece pişman olmayacağını umabilirdi. Fikrini değiştirmek için hâlâ zamanı vardı. Ophelia kendine acımaya o kadar dalmıştı ki, hizmetçisiyle birlikte Londra'ya doğru yola çıkmadıklarını ya da arabayı onun kullandığını bile henüz bilmiyordu. Ama gerçek Guydu ki, fikrini değiştirmek istemiyordu.

Summers Glade'de cezasını çekerken verdiği tepki ilgisini çekmişti. Buz kraliçesinin gözyaşları bu lakabı yanlış bir isim haline getirmişti. Söylenenler onu incitmiş miydi? Ve eğer öyleyse, neden? Yoksa gözyaşları kendine acımanın bir ifadesinden başka bir şey değil miydi? Ve sonra Mavis'le salonda konuştuğunda, kollarında ağlayan kadına hiçbir benzerlik göstermeden yine kendi halinde ve buyurgan olduğu o inanılmaz dönüşüm. Onun hakkında en kötüsünü düşünmüştü. Hepsinin vardı. Yine de duydukları

Bu ikinci konuşma, düşündüğünden daha fazlası olabileceğini ima ediyordu. Yanılmaktan hoşlanmıyordu, bu yüzden cevapları kendisi bulmak istedi.

Ama bu, düşüncesizce hareket etmesinin birkaç nedeninden sadece biriydi. Planında başarılı olursa Duncan'la girdiği iddiayı kazanmaktan başka faydaları da olacaktı. Bir mucize gerçekleştirip Ophelia Reid'i sevimli bir kadına dönüştürmek, onu tanıyan herkese bir iyilik yapmak olacaktı. Bu fikir hoşuna gitmişti. Kahramanı oynamak gibi.

Ama onu motive eden sadece bu değildi. Eski arkadaşı Mavis'in onun hakkında söylediği her şeye inanabiliyorsa, ki inanmamak için hiçbir nedeni yoktu, o zaman Ophelia güzelliğine rağmen herkes tarafından hor görülüyordu, onu gerçekten tanımayan ağık aptallar dışında, ki o aptallar da sayılmazdı. Gariptir ki bu onu mazlum yapıyordu. Ve Raphael ilk kez mazlumu savunmuyordu.

Elbette bir de iddiayı kazanma arzusu vardı ve Duncan haklıydı, Raphael Ophelia'yı Londra'daki yöntemlerini değiştirmeye ikna edemeyecekti. Katıldığı her partide onu takip edebilirdi ama ne amaçla? Ondan hoşlanmadığını biliyordu. Bunu birden fazla kez açıkça belirtmişti. Yani şimdi ona ilgi duyuyormuş gibi davranamazdı. Buna inanmazdı. Zaten bunu başaramazdı. Bu tür bir numara onu aşırıyordu. Ayrıca, bir kadına iki kez bile baksa, Londra dedikodu fabrikaları onları bir şekilde nişanlıyordu. Bu yüzden Londra'nın sosyal ortamına ilk adımını atmaktan keyif alamamıştı. Aslında bu yüzden yurtdışına gitmişti. Bu yüzden Ophelia'yla "görünmemeyi" tercih etmişti.

Artık bunu kafasına yerleştirmek için yeterince nedeni vardı. İyi ya da kötü, Ophelia'nın yaptığı hatayı görmesi ve daha iyiye doğru değişmesi için elinden geleni yapacaktı ve o zaman Ophelia bile iyi bir eş bulabilir ve sonunda mutluluğu yakalayabilirdi. Oldukça zorlu bir görevdi ama Raphael iyi bir mücadeleyi severdi. Ve eğer başarırsa herkes mutlu olacaktı, Ophelia bile.

Geç oluyordu, güneş batmaya başlamıştı. Arabası gece yolculuğu için tasarlanmamıştı, en azından yolu aydınlatan lamba direklerinin olmadığı kırlarda. Raphael şansını deneyip geceyi geçirebileceği bir han bulmayı ya da yoluna devam edip karanlıkta Alder's Nest'i bulmayı ummayı tartıştı.

Büyükbabasından miras kalan pek çok mülkten biriydi, o kadar uzaktı ki yıllar boyunca sadece birkaç kez gitmişti. Yaşlı adam oraya "inziva yeri" demişti, Raphael'in babası ise bir kulübenin "inziva yeri" için yeterli olacağını, babasının ıssız bir yerde lanet bir malikâneye ihtiyacı olmadığını söyleyerek alay etmişti. Önceki düğün sadece gülmüş ve şöyle demişti: "Ben mi? Bir kulübede mi? Saçmalık!"

Bu yüzden Northumberland'in vahşi doğasında büyük bir inziva yeri inşa etmişti ve hatta orada sık sık yalnızlığın tadını çıkarıyordu. Diğer Locke'lardan hiçbiri bunu yapmadı. Ailenin ortak görüşü Alder's Nest'in *her şeyden* çok uzak olduğu yönündeydi. Ama Yuva hâlâ saatler uzaklıktaydı. Ve Raphael'in sürdüğü arabanın içindekiler de şüphesiz onun kadar acıkmışlardı. Henüz Northumberland bölgesine bile girmemişlerdi; hâlâ Durham'dan geçtiklerinden emindi. Ama Durham'da bile hanların sayısı çok azdı ve kuzeye gittikçe daha da azalacaktı.

Buraya son gelişinde teyzesinin evinde kalmıştı. Esmerelda babasının kız kardeşlerinin en büyüğüdü. Bir İskoç'la evlenmişti ama İngiltere'de yaşamaları için ısrar etmişti. Kocasını da kabul etmişti ama İskoçya'ya kısa bir yolculukla dönmek şartıyla ve aslında tam sınırda yaşamak istiyordu! Durham'da karar kıldılar, güneyde bir eyalet daha uzakta ama Londra'dan hâlâ çok uzaktaydı. Esmerelda dul kaldığında ailesine daha yakın bir yere taşınabilirdi ama Durham'da o kadar uzun süre yaşamıştı ki orayı sevmeye başlamıştı. Raphael de onu daha önce düşünmediği için aptalın tekiydi.

Yanılmıyorsa evi yolun sadece birkaç mil aşağısındaydı, en azından oraya giden yan yol öyleydi. Tabii çoktan geçmediyse. Geçtiyse de geri dönecekti. Ophelia oradaki kimseden Yorkshire'ın kuzeyindeki Durham'da olduklarını duymayacaktı, sandığı gibi güneyde Londra'nın yarısında değil. DüĞünecek olursak, teyzesi Ophelia için Ophelia'nın hizmetçisinden çok daha iyi bir refakatçi olabilirdi ve teyzesinin bir süreliğine Alder's Nest'te onlara katılmaktan memnun olacağından hiç Ğüphesi yoktu. Ne de olsa düşüncesizce yaptığı bu plandan herhangi bir skandal çıkmayacağından emin olması gerekiyordu.

Neyse ki, öngördüğü tek engelin icabına çoktan bakmıştı. Ophelia'nın ailesi. Kararını verdiğinde onlara kısa bir not yazmış ve onu götürmesi için görevlendirilen uşağı kenara çekerek notu acele teslim etmesini istemişti. Adama Ophelia'yı götürecek başka birini bulacağına dair güvence verdiğinden, bir taşla iki kuş vurmuştu.

Ailesi kendilerinininkinden daha yüce unvanlardan fazlasıyla etkilenmişti. Ophelia'nın isteklerine rağmen onu markinin varisiyle evlendirmiş olmaları da bunu kanıtlıyordu. Bu yüzden onun ailesiyle birlikte yaşamasına gönülden onay vereceklerinden hiç şüphesi yoktu. Onu kanatları altına aldığını ima etmişti. Eğer bunun ona karşı bir ilgisi olduğu anlamına geldiğini düşündülerse, böyle yanlış bir düşünce için suçlanamazdı.

Ana yoldan beĞ mil ilerideydi ve Esme Teyzesinin evine giden yan yoldan da otuz dakika daha vardı. O zamana kadar tam bir gece olmuştu ama evin önünden, salonun dıĞındaki uzun pencerelerden sızan ıĞık, Ophelia'nın geceyi geçirmek için durdukları yerin bir han olmadığını anlamasına yetti.

Raphael arabanın kapısını açıp kadının inmesi için elini uzattığında kendini tatsız bir sahneye hazırladı. Kadın ona bakmadan elini tuttu. Bir uşak olduğunu varsaydığı bu adam ne de olsa onun dikkatini çekmeyecekti.

Ama inerken kendini ona bakarken yakaladı ve iç geçirdi. Yolculuktan dolayı buruşmuş ve uykulu görünse de, belki de gözleri çok fazla gözyaşı döktüğü için şişmiş olsa da, enfes güzelliği hâlâ nefesini kesiyordu. Summers Glade'de onu ilk gördüğünde aklını başından almıştı. Neyse ki odanın öbür ucundaydı da, Sabrina'yla *tanışmak* için yanına geldiğinde -daha doğrusu içeri girdiğinde- şaşkınlığı iyice kontrol altına alınmıştı.

Hizmetçisine bir Gey söylemek için arkasını döndü ve gözleri Raphael'in üzerinden geçip sonra aniden ona döndüğünde nefesi kesildi. "Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu. "Beni Londra'ya kadar takip mi ediyorsun?"

"Hiç de değil. Markinin uşaklarından birinin sizi Londra'ya kadar götüreceğine kesin gözüyle bakıyordunuz ama aslında sizi Oxbow'a kadar götürüp orada bir şoför bulacaklardı. Marki onları göndermediği sürece Summers Glade'den günlerce uzak kalmaları için para almıyorlar. Bu yüzden aynı yöne gittiğimiz için sana bir iyilik yapıyorum sevgili kızım."

"Bizi sen mi
götürüyorsun?"

"İnanılmaz, değil
mi?"

Muhtemelen adamın neşeli sırtışı yüzünden oflayıp pufladı. "Teşekkür beklemeyin, çünkü bunu yapmanızı ben istemedim."

Genelde yalan söylemezdi. Yalan söyleyenlere tahammül edemezdi. Ama bunun alternatifi Ophelia'ya onunla kaçtığını söylemek olurdu ve bunun da pek hoş karşılanmayacağından emindi. Hâlâ Londra'ya doğru gitmedikleri konusunda hiçbir fikri yoktu ve Ophelia bunu anlamadan yarın varacakları yere ulaşmış olacaktı.

Öfkeyle ön kapıya doğru yürüdü, ancak adımları yavaşladı ve sonunda tahmin ettiği gibi bir pansiyonda değil, birinin evinde olduklarını fark ettiğinde tamamen durdu.

Omzunun üzerinden baktı. "Neredeyiz biz?" Ses tonu artık sadece meraklıydı.

Ophelia'nın yanından geçip kapıya vurmadan önce hizmetçinin arabadan inmesine yardım etti. Onu bir cevap için bekletmek istemiyordu. Onun ne kadar sabırsız olduğunu henüz bilmiyordu. Sadece şimdilik ona söylediği her kelimeye dikkat etmek istiyordu. Bu yüzden arkasını döndüğünde onun kendisine ters ters baktığını görünce oldukça şaşırdı. Kendine gelmesi ve her zamanki neşeli havasına bürünmesi bir anını aldı.

"İngiltere'nin dört bir yanına yayılmış geniş bir ailem var. Seyahat ederken benim için oldukça kolaylık sağlıyor. Teyzem Esmerelda burada yaşıyor. Kendisine Esme denmesini tercih eder. Bu gece burada kalacağız. Bir hanın sağlayabileceğinden çok daha yumuşak yataklar, sizi temin ederim."

Sözünü bitirmeden kapı açıldı. Yaşlı William orada durmuş, dar gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak onlara bakıyordu. Esmerelda ne kadar sağırsa o kadar kör olan William, yıllar önce evlenmek için evden ayrıldığında babasından çaldığı uşağıydı. En azından bir önceki düğün böyle anlatmıştı.

"Kim var orada?" William sordu.

Belli ki gözlükler artık yaşlı uşağa pek yardımcı olmuyordu. Raphael'i iyi tanıyordu. Belki gün ışığı olsaydı onu tanıyabilirdi. Belki de tanımazdı. Esmerelda'nın da yaşı ilerlemişti ve kendisinden hayli büyük olan William sekseninde olmalıydı.

"Ben Rafe, eski dostum. Sabah yola devam etmeden önce biraz misafirperverlik için uğradım. Üç odaya ihtiyacımız olacak ve biraz yemek iyi olurdu. Teyzem hala buralarda mı, yoksa gece için emekli mi oldu?"

"Şu anda salonda, evi yakmaya çalışıyor, şöminede o kadar çok odun çıtırdıyor ki."

Raphael bu şikâyet karşısında sırtıttı. Esmerelda kışın kolayca üşürdü. Büyükannesi de aynı durumdaydı. Ailenin çoğu Agatha Locke'u ziyaret etmekten korkardı çünkü Norford Malikânesi'ndeki süit odalarını çok sıcak tutardı. Ama William bu yaşta bu ekstra sıcaklığa Esmerelda kadar ihtiyacı olduğunu asla kabul etmezdi.

Raphael, "haber veririm..." diye söze başladı ama kaba bir şekilde sözü kesildi.

Ophelia girişe doğru yürürken, "Odama götürülmek istiyorum, teğekkür ederim," dedi. "Yemeğimi de orada yiyeceğim."

"Elbette leydim," diye cevap verdi William alışkanlıkla. Ophelia'nın bir leydi olduğunu anlamak için giydiği kıyafetleri kötü gözleriyle göremiyordu ama buyurgan ses tonu onun bir aristokrat olduğunu göstermeye yetiyordu. Raphael başını sallayarak Ophelia'nın merdivenleri tırmanışını izledi. William'ın onu takip edip odasını göstereceğine kesin gözüyle bakıyordu. Bu yaştaki böyle bir şey mümkün değildi, hatta hemen hizmetçiyi bulmaya gitti. Anlaşılan Raphael'i de aklından çıkarmıştı ve ona başka bir şey söylemeye niyeti yoktu. Görmezden gelinmeye alışık değildi. Kadının küçümsemesi, Raphael'e ulaşmasının ne kadar süreceğini sorduğunda tekrar yalan söylemek zorunda kalmaması açısından faydalı olsa da

London'ın onu tamamen görmezden gelmesi onu gerçekten kızdırmıştı.

"Anlaşılan sabah görüşürüz o zaman," dedi Raphael onun arkasından. "Erken," diye cevap verdi ona dönüp bakmadan. "Sabahı burada geçirmek istemiyorum. Yolda koca bir gün daha."

Kız sözünü bitirmeden salonda kayboldu. Arkasını dönüp bunu göreceğini *umuyordu* ama muhtemelen görmeyecekti. Lanet olası kibirli herif.

Beşinci Bölüm

"NE İSTİYORSUN, ONU KAÇIRDIN MI? Yüksek sesle konuş, evlat. Seni yanlış duymuş olmalıyım."

Raphael teyzesinin elini okşadı. Bağırmayacaktı. Bağırmasına da gerek yoktu çünkü teyzesinin yanında, sol tarafında oturuyordu ve sol kulağı hâlâ orta derecede çalışır durumdaydı. Ama şu anda boynunu ve kulaklarını bir atkıyla sarmıştı. Omuzlarında da kalın bir şal vardı. Kadının eldiven giymemiş olmasına da şaşırmıştı.

Tanrım, salon çok sıcaktı. Gömleğinin yakasını gevşetti. Bütün gün arabayı sürdükten sonra neredeyse donmak üzereydi ama odada iki dakika bile geçirmeden ceketini çıkarmak zorunda kalmıştı.

"Beni yanlış duymadınız. Ama düşündüğün gibi değil. Birkaç gün içinde ailesinden onu istediğim kadar tutmam için tam onay alacağım."

"Onu sana mı satıyorlar?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey yok. Sadece aklımda evlilik olduğunu düşünecekler, ki var, sadece benim için değil. Herif tam bir şirret, kaba ve kötü niyetli. Birilerinin incinebileceğini hiç umursamadan yalanlar yayıyor."

"Peki Londra'nın yarısı bilmiyor mu?" Esmeralda bir homurtu ile belirtti.

Raphael güldü. "En azından bir dedikoduyu etrafa yaydıklarında gerçeği yaydıklarını düşünüyorlar. Ophelia çıkardığı dedikoduların yalan olduğunu çok iyi biliyor."

"O zaman onunla ne işin var?"

"Onu değiştirmeyi kendime görev edindim. Güzelliğinin eşi benzeri yok. Bir de iinin bu kadar güzel olduğunu düşünsene."

"O zaman senin için yeterince iyi olur muydu?"

"patanlık eğilimlerini bana yöneltme, Esme Teyze. Onunla tanıştığında, seni temin ederim ki ondan hiç hoşlanmayacaksın."

"Ama onu evireceksin, yüzden ilk izlenimleri görmezden geleceğim."

Başını iki yana salladı. "Neden kadınlar hep iyi tarafından bakar?"

"nk siz erkekler o kadar ktmsersiniz ki asla yapmazsınız. Bu jeli daha iyi bir hale getirebileceğinizi düşündüğünüz için sizin bir istisna olabileceğinizi kabul ediyorum."

"Bu bir umut, kesinlikle kesin bir sonuç değil. Ama eğer olursa, iyi bir evlilik yapmasını sağlamak için Londra'da ona ben sponsor olacağım. Yine de benimle olmayacak. Yuva kurmayı dşnmedennce tadını çıkarmam gereken birkaç yıl daha var."

"O zaman bunu neden yapıyorsun?"

"Bilmeniz gerekiyorsa, bu bir bahis. Bir arkadaşım Ophelia Reid'in ümitsiz vaka olduğuna inanıyor. Ben o kadar emin değilim. Bu yüzden bahse girdik."

"Bilmeliydim," dedi Esmeralda onaylamayarak. "Meydan okumayı bu kadar kolay kabul etmek gibi kötü bir var evlat. Ve neden bu durumda hile yapacaktımışsın gibi geliyor?"

"Ben mi?" Sırıttı. "Aslayle demem. Ben buna sadece birstnlk derdim. Ama birinin eldiveni alması gerekiyordu. Bu kız yardım almadan kötü alışkanlıklarından vazgeçecek değil, hele ki kötü alışkanlıkları *olduğunu* dşnmyrkn. Bu arada, bu işin yolunda gitmesini istiyorum, Alder's Nest'te bize katılmaya ne dersin? Onun için harika bir çaperon olursun."

"Neden burada kalmıyorsun?"

Bunu bir an dşnd ama sonra başını salladı. "Eviniz yeterince uzak değil. Çok yakın komşularınız var."

"Yani?"

"Bu yüzden onu kilit altında tutmaya niyetim yok. Ama bu küçük kır gezisinden kaçıp gitmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Eğer kmesten kaçarsa ona pek yardımcı olamam."

"Nasıl isterseniz," dedi omuz silkerek, sonra da itiraf etti: "Kız kardeşlerimle benim deyimimizle babamın çılgınlığını hep merak etmişimdir. Kendim hiç Alder's Nest'e gitmedim. Norford Hall'da yarattığımız gürültüden uzaklaşmak için oraya gittiğinde ailesini pek de davet etmemişti."

"Aslayle deme. Sen mi? Başboş bir ocuk mu?"

"Benyle bir şey demedim," diye homurdandı ama kahverengi gözleri parıldıadı. "ığlık atanlar her zaman kız kardeşlerim Julie ve Corinthia'ydı - en azından en yüksek sesle. Ama baban kışkırtıcıydı, biliyorsun. Bir gün bile geçmezdi ki

Birimize sataşmıyor, evin içinde bizi kovalamıyor ya da bize eşek şakaları yapmıyordu. En azından sonunda bu korkunç eğilimlerini geride bıraktı."

Raphael bunu yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Babasından öğrendiği ve hâlâ hoşuna bir alışkanlıktı bu. Kız kardeşi Amanda'ya sataşmayı severdi. Ama sevgilisi o kadar saftı ki kendine engel olamıyordu.

Gömleğinin kollarını sıvayıp alnını silerken, "Sabah erkenden yola çıkacağız," dedi. "Ve Ophelia'ya nereye gittiğimizi söyleme. Hâlâ Londra'ya döndüğümüzü sanıyor." Hâlâ gürül gürül yanan şömineye bakarken sonunda sormak zorunda kaldı: "Gerçekten bu kadar üşüyor musun Esme Hala?"

"Hayır, sadece William'ın işe yaradığını hissetmesini istiyorum," diye fısıldayarak itiraf etti, yaşlı adamın kulak misafiri olma ihtimaline karşı. "Emekli olmaktan bahsediyordu. Eğer emekli olursa onu çok özlerim. Buraya çok az ziyaretçi geliyor, o yüzden eskisi gibi ön kapıya bakmıyor. Ama benim için kütükleri yığıyor."

Raphael güldü. "Birkaç dakikalığına pencereyi açmamın bir sakıncası var mı?" Kadın ona sırtıttı. "Lütfen aç."

Altıncı Bölüm

Gece boyunca kar yağmıştı, ancak yerde uzun süre kalmasına yetecek kadar değil. Ama kısa bir süre için çok güzel olacaktı. Bu da Ophelia'nın aykırı fikirlerinden biriydi. Karı severdi ama erimeye başladığında ve oldukça kirlendiğinde sonrasına tahammül edemezdi. Tabii Londra'da karı ancak yoğun trafik çamura dönüştürdükten sonra görmeye alışkındı. Hyde Park genellikle kar yağışından sonra çok güzel olurdu ama bu da şehirde çok fazla is olduğu için uzun sürmezdi. Ama en azından bu sabah, erimeye başlamadan önce karın tadını çıkarabileceği kesindi.

Şoförü -Locke'un varisini böyle düşünmek onu hâlâ eğlendiriyordu- fuayede onu bekliyordu. En güzel seyahat kıyafetini sadece onun için giymişti, Oxbow'daki o handa Duncan MacTavish'le arasını düzeltmeye çalışırken giydiği kıyafetin aynısını. Sarışın başındaki beyaz kürk şapkası, toz mavisi kadife uzun paltosu ve aynı beyaz kürkle süslenmiş kısa peleriniyle en iyi şekilde göründüğünü biliyordu. Üst kattaki ayna da öyle söylüyordu.

Bu kıyafetle Duncan'ın gözlerini kamaştırmıştı ama onu yumuşatmaya yetmemişti. Anlaşılan ona barbar diyerek yaptığı hakaret çok derinlere işlemişti. Ne kadar zor bir durumdu bu ve kendi en iyi performanslarından biriydi. Onun kendisini affetmesini istemişti, böylece dedikodulara bir son vermek yeniden nişanlanabilecekler, sonra da ilk yapmaları gerektiği gibi nişanlılıklarını dostane bir şekilde bitirebileceklerdi. Ama aynı zamanda onun da

onun hakkındaki olumsuz düşüncelerini çok fazla gözden geçirmede ve onunla tanışan diğer tüm erkekler gibi ona aşık olduğunu hayal etmedi. Bu uzun boylu olmazdı.

Pişmanlığını adamın kendisi hakkındaki zaten kötü olan fikriyle dikkatlice dengelemişti ve adam ona mükemmel bir çözüm önermişti: kendi kibri. Son sözü, "Karımın ilgisini çekmek için onunla rekabet etmeyi umursayacağımı sanmıyorum," olmuştu.

O zamanlar bu durum canını sıkıyordu ama şimdi o korkunç maçı kurtulduğu ve bazı şeyleri yeniden eğlenceli bulabildiği için bunu oldukça eğlenceli buluyordu. Örneğin, yakışıklı ve zengin Lord Locke'un şoförlüğünü yapması çok eğlenceliydi. Onun oldukça nazik biri *olduğunu* düşünüyordu ya da en azından kısa bir süre öyle düşünmüştü. Ama dün gece biraz düşündükten sonra, adamın kendisinden hoşlanmadığı halde neden böyle zorlu bir görevi üstlendiğini merak etmişti.

Summers Glade'de yaptıkları birkaç konuşmada bunu açıkça ifade etmişti. Onu arabayla götürmesine gelince, sonunda kız kardeşi Londra'ya onsuz döndükten sonra orada mahsur kalmış olabileceği sonucuna . Yani muhtemelen ima ettiği gibi ona bir iyilik yapmıyordu. Bu gayet iyiydi. Kendini *ona* karşı borçlu hissetmek istemiyordu.

Ama adının onunkiyle birlikte anılmasına aldırmazdı; Londra'ya vardıklarında tanıdığı herhangi biri onu arabayı kullanırken görürse böyle bir şey olabilirdi. Tanıdığı insanlar da onun arabasını arardı, en azından erkekler arardı. Ailesi ne kadar saygın olsa da bu sadece onun yararına olabilirdi. Yine de kendine bir koca bulması gerekiyordu ve tercihen Sezon sona ermeden önce.

Başında istenmeyen bir "görücü usulü" evlilik tehdidi olmadan, bu kez kendisi için doğru erkeği bulmaya gereken ilgiyi gösterebilirdi. Kriterleri o kadar da gerçek dışı değildi. Sadece güzelliğine anında tapmayan, onu tanımak için çaba sarf edecek bir erkekle, gerçek onu tanımak için çaba sarf edecek bir erkekle, onu sevmesi mümkün olmadığı halde durmadan sonsuz aşkını ilan etmeyecek bir erkekle tanışmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Hiç de zor değil, diye düşündü acı acı.

Raphael merdivenlerin dibinden, "İşte buradasın," dedi ve ekledi, "Erken dediğine yemin edebilirim."

Ophelia dişlerini sıktı. Ona karşı sertliğinden pişmanlık duymasını sağlamak için gözlerini kamaştırmak buraya kadarmış. Paltosunu geniş omuzlarına geçirirken ona bakmadı bile!

Dün gece o kadar erken yattıktan sonra aslında saatlerdir ayakta idi. Aşağı inmeyi geciktirmesinin tek nedeni, yolda geçireceği uzun bir günden önce herkesin biraz daha uyuyabilmesiydi. Bir dahaki sefere düşüncesini takdir edebilecek biri için saklayacaktı.

"Dün çok yorgundum," dedi sadece, "yoksa teyzenle tanışmak için aşağı inerdim. Yola çıkmadan önce bu zevki tadabilecek miyim?"

"Oh, gerçekten, aslında o da bizimle geliyor. Arabanızı paylaşmanızın sakıncası olacağını düşünmemiştim."

"Refakatçi olmadan benimle görünmekten korkuyor musun?" Ophelia merdivenlerin dibine vardığında sırıttı.

"Anlayacağını biliyordum. Kimse yaptığı bir iyiliğin geri tepmesinden hoşlanmaz." "Eğer gerçekten birine iyilik yapıyorlarsa. Senin öyle olduğundan şüpheliyim," dedi sertçe.

"Neden kız kardeşinin seni Summers Glade'de mahsur bıraktığını itiraf etmiyorsun, yani özünde *sana* iyilik yapıyorum-"

"O güzel, sıcak arabana binmeme izin vermek mi?" diye kaşlarını kaldırarak araya girdi.

Gerçekten de hissetti. Bu da ne? O hiç kızarmazdı. Fildişi yanaklarındaki pembe, benekli bir isilik gibi görünüyordu. *Hiç yakışmıyordu.*

Ama onu şaşırttıktan sonra, en azından bir cevap beklemedi ve devam etti, "Neden bu süre boyunca birbirimizin arkadaşlığına katlanmayı kabul etmiyor ve bu konuyu kapatmıyoruz?"

"İyi," diye karşılık verdi. "Süre kısa olacağına göre, sanırım hayatta kalacağım."

"Ah," dediğini duyduğunu sandı ama tam olarak emin değildi.

Tam o sırada salondan yağılı bir kadın çıkıp onlara katıldı, genç bir hizmetçi de hemen arkasından geliyordu, ikisi de seyahat için giyinmişti. Ophelia bunun Raphael'in teyzesi olduğunu tahmin etti. Üzerinde sadece bir palto değil, ağır bir pelerin ve bağında da kalın yün atkılar vardı, tüm bu örtünün altındaki melek yüzünü görmek zordu.

Ophelia gülümseyerek, "Siz Leydi Esmerelda olmalısınız," dedi ve selamlamak için elini uzattı. "Ben Ophelia Reid. Tanıştığımıza memnun oldum-"

Esmerelda sinirli bir ses tonuyla, " sesle konuş, gel," dedi. "Oldukça sağırım, biliyorsun." "Öyle olduğunu söyledim-!"

"Bağırmama gerek yok," diye araya girdi Esmerelda. "Ben *o kadar* sağır değilim. henü

z." Ophelia sırıttı. "Arabaya kadar sana yardım edeyim mi?"

"Ayaklarımda bir sorun yok, gel."

Ophelia hanımefendinin huysuz cevaplarına alınmadı. Buldu oldukça eğlenceliydi. "Pekâlâ. Hizmetçim mangalı yakmak için erkenden dışarı çıktı. Sizin için güzel ve sıcak olmalı."

"Mükemmel. Minnettarım," dedi Esmerelda ve sonra kenarda duran uşağa ekledi, "Kaleyi koru William. İçimden bir ses fazla kalmayacağımı söylüyor."

Esmerelda dışarı çıkarken uşak, "Elbette leydim," diye cevap verdi.

Ophelia teyzesinin sözleri üzerine Raphael'in irkildiğini fark etti. Eğer adamdan nefret , yaşlılığın getirdiği rahatsızlıkların bazı insanları ne kadar nahoş yapabileceğini ve yaptığını anladığını söyleyerek onu ikna ederdi. Ama görünüşe göre

rahatsızlığının kaynağı konusunda yanıliyordu çünkü Esmerelda'yı takip etmesine engel oldu, kolunu oldukça sıkı tutuyordu. Bu, en alaycı olduğu zamanlarda bile genellikle neşeli bir havası olan adam değildi. Bu ciddi Locke'du, daha önce iki kez karşılaştığı, öfkesinin tüm nezaketini yok ettiğı şeytan.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu ve aynı nefeste ekledi, "Teyzemi entrikaların için kullanabileceğini sanma. Buna müsaade etmeyeceğim."

Gözlerini kırıştırdı, sonra anladı. Ne de olsa onun için en kötüsünü düşünmüştü. Teyzesine iyi davrandığını görmek onu şok etmiş olmalı, diye düşündü alaycı bir tavırla.

"Ne kadar eğlenceli bir fikir. Sizi düzeltmekten nefret ediyorum Lord Locke, gerçekten ama ben yaşlı insanlardan hoşlanıyorum. Benimle rekabet etmeye çalışmayan ya da benimle olan bir tanışıklığından faydalanmaya çalışmayan tek kişiler onlar. Bu yüzden teyzen ve ben çok iyi anlaşacağız, seni temin ederim. Engerek dilimi ona çevireceğimden endişelenmene gerek yok. Öte yandan sen-"

"Meseleyi anladım, uzatmaya gerek yok," diye araya girdi, artık o kadar sert değildi. "Sadece arabaya bin. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek benim için o kadar iyi olur."

Kapıdan çıkarken, "Tamamen aynı fikirde olmamız ne kadar tuhaf," diye karşılık verdi.

Yedinci Bölüm

OPHELIA'NIN son sözü söylemek gibi can sıkıcı bir huyu vardı. Elbette o da aynı alışkanlıktan hoşlanıyordu, bu yüzden onunkini bu kadar sinir bozucu buluyordu.

Raphael çekinceler duymaya başlamıştı. Aslında zaten epeyce çekincesi vardı ama kadının teyzesiyle etkileşimini izlemek onu oldukça şaşırtmıştı. Ophelia'nın iyi biri olması, onun hakkında bildiği her şeyin tam tersiydi. Ve teyzesi de bunu fark etmiş, hatta William'a uzun sürmeyeceğinden emin olduğunu söylediğinde onun yararına bunu belirtmişti.

Ophelia'nın açıklaması oldukça makul, hatta fazla makul gelmişti. Ophelia'nın ne kadar entrikacı olduğunu bildiği halde, bu ona olmaması gereken Güpheler vermiştii. Sadece onu dürüst mü yoksa yalan mı söylediğini anlayabilecek kadar iyi tanımiyordu. Ama düşününce, usta bir yalancı olmalıydı, yoksa kapısına dayanan suçların yarısından paçayı sıyıramazdı.

Dün gece geç saatlerde Sabrina'ya bir mektup göndermiş, teyzesinden mektubu teslim etmesi ve sonra da cevabını getirmesi için bir uşak kullanmasına izin almıştı. Sabrina, Ophelia'yı kendisinden çok daha iyi tanıyordu; Ophelia Londra'ya geldiğinde Reid'lerde kalmıştı. Biri Sabrina'nın teyzesiyle Ophelia'nın annesinin çocukluk arkadaşı olduğundan söz . Ama her iki durumda da, Sabrina'nın elinde Ophelia'nın yaptığı kötülüklerin ondan çok daha uzun bir listesi olduğu kesindi ve onu yola getirmek için kampanyasına başlamadan önce hepsini bilmek istiyordu. Umarım Sabrina'nın cevap vermesi çok uzun sürmezdi.

Durham'dan geçip Northumberland'in derinliklerine, büyükbabasının inziva yerine doğru yol alarak uzun bir gün daha geçirdiler. Bu kadar kuzeye gelmek için yılın kötü bir zamanıydı. Aslında, araba sürmeye başlamak için yılın kötü bir zamanıydı.

Esmerelda'ya hanımlar için bir sepet yiyecek hazırlatmıştı, böylece öğle yemeği için durmak zorunda kalmayacaktı. Ona da biraz yiyecek vermişti ama eldivenleriyle yemekte zorlanıyordu. Ama kuşluk vakti geçtiği o son pansiyonda durmuş olmayı diliyordu, sadece biraz ısınmak için bile olsa. Kuzeye doğru ilerledikçe daha fazla kar parçasına rastladı ve rüzgâr daha da ısırcı hale geldi.

Başka han yoktu. Olmayacağını biliyordu. Yuva gerçekten de yaylaların تنها bir bölgesindeydi, diğer yerleşim yerlerinden çok uzaktaydı. Ama nihayet öğleden sonra oraya ulaşmıştı ve en azından bir bacadan çıkan dumanlar ona bakıcısının orada olduğunu ve yakında soğuğu kemiklerinden söküp atabileceği güzel bir ateşin yanacağını gösteriyordu. Ama o sıcaklığa ulaşmadan önce Ophelia'nın öfkesiyle baş etmesi gerekecekti ve bu kez haklı olacaktı.

Kendini tatsız bir yüzleşmeye hazırlayarak arabanın kapısını açtı. "Eve girmek için acele etseniz iyi olur hanımlar," diye uyardı. "Burası soğuktan daha fazlası."

Ophelia, "Arabanın ii aşırı sıcak oldu," diye yakındı. "Hiç yorgun olmadığım halde sıcak beni uyuttu."

Onun yardımıyla ilk inen o oldu. Adamın umduğu gibi acele etmedi. nndeki büyük malikâneye baktı ve hışımla sordu: "*şimdi* neredeyiz? Başka bir teyzenin evinde mi?"

"Hayır, bu bana ait."

"Ama neden burada durduk? Eminim Londra'ya yeterince yakınızdır, gece olmadan bizi oraya götürebilirsiniz."

"Londra'dan çok , canım. Alder's Nest'e hoş geldiniz."

Bunu şaşkın bir kaş atmayla sindirirken, arabanın ötesinde göz alabildiğine uzanan çorak kırlara baktığında kaşları daha da çatıldı. Buraya yazın geldiğinde, iek açmış funda ağaçlarıyla birlikte manzara muhteşem olurdu. Ama şu anda manzara oldukça ıssızdı.

Esmerelda arabadan inmesine yardım ederken, "Umarım burada tutulan hizmetileriniz vardır," dedi ve ardından onu uyardı, "Ben yemek yapmam."

"Rahat ol, Esme Teyze. Buraya uzun yıllardır iyi bakan bir bakıcı var, daha önce baban tarafından istihdam edilmişti. Karısı ben evdeyken hizmetçim ve aşım olarak görev yapıyor. Sanırım birkaç kızı da var. Eminim bu gece ya da en geç yarın iyi bir personelimiz olacak."

Esmerelda başıyla onayladı ve orta yaşlı bekçi Bartholomew Grimshod'un açık tuttuğu kapıya doğru aceleyle yürüdü. Genç ve güzel hizmetçisi de onu takip etti ve yanından geçerken Raphael'e minnettar bir gülümseme verdi. Raphael bunu fark etmedi bile, aklı o anda Ophelia'daydı.

Londra güzeli yerinde durdu ve şimdi oldukça kuşkulu görünüyordu.

"Neden uzun bir ziyaret için burada kalıyormuşuz gibi geliyor?" diye sordu.

"Çünkü biz öyleyiz."

"Biz . Söylediğiniz gibi beni Londra'ya götürmenizi talep ." "İstediğin kadar talep edebilirsin. Ben burada kalıyorum. Ve seni Londra'ya götüreceğimi hiç söylemedim, sadece aynı yöne gittiğimizi söyledim, ki vardı. O yön burasıydı."

Sadie'nin arabadan inmesine yardım etti. Gözlerindeki uykuyu silen hizmetçi, söylenenlerin bir kısmını duymuş olduğu için ikisine de GaGkın GaGkın baktı. Ophelia onun kolunu tuttu. "Oraya girme. Biz gidiyoruz."

Raphael Ophelia'nın anonsunu duymazdan geldi ve gerçekten de ondan uzaklaştı. Muhtemelen erkeklerin bunu yapmasına alışık değildi ve onun öfkeli soluğunu duydu. Ama onun sorularını yanıtlamak için soğukta dışarıda duracak değildi.

"Lord Locke," diye seslendi arkasından, sonra daha yüksek bir sesle, "Raphael!" Sonra daha da yüksek sesle: "Kahretsin, Rafe, dur artık!"

Yapmadı ama kapıda Bartholomew'u selamlayacak kadar durakladı ve ona "Atları koymadan önce tüm bagajları ön tarafa bırak.

-Aslında, atları şimdilik buradan götürün, evinize. Biraz ısındıktan sonra sandıkları taşımanıza yardım edeceğim."

"Elbette lordum," diye yanıtladı adam. "Peki ne kadar kalacaksınız?" "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok, ama bir kaç ev personeline ihtiyacım olacak.

süre. Bu konuda ne yapabileceğinize bir bakın. Bir de şu arkamda gürültü yapan kadın var ya, biraz karışık bir durum ama onu görmezden gel-"

Ophelia ona ulaştığında, "Bunu duydum," diye tersledi. "Ve ben görmezden gelinmeyeceğim!"

Bekçi kendisine söyleneni yapmak için aceleyle uzaklaştı. Ophelia hemen döndü ve hizmetçisine, "Arabamı çözmesini engelle," diye emretti.

Hizmetçi artık öfkeli görünmeye başlamıştı ve başını sertçe sallayarak gözlerinde kararlı bir ifadeyle Bartholomew'un peşinden yürüdü. Raphael bunun bir işe yaramayacağını biliyordu ama orada soğukta durup onun bunu öğrenmesini beklemeyecekti.

Çekerek bir kolunu uzattı ve Ophelia'ya kendisini içeri kadar takip etmesini iğaret etti. "Eğer olursan, sana söz veriyorum Ophelia, yalnız kalabileceğimiz bir an bulur bulmaz her şeyi açıklayacağım. Çıkaracağın rezaletle teyzemi utandırmayacaksın. O yüzden biraz sabır lütfen, çünkü birazdan buzları çözeceğim.

Önce dışarı. Siz buraya gelirken rahatça ısınmış olabilirsiniz ama ben kesinlikle ısınmadım."

Teyzesinin gittiğinden emin olduğu salona doğru yöneldi. Ophelia'nın tıslaması onu durdurdu. "Sakın bir daha benden uzaklaşayım deme!"

Tekrar ona baktı. "Sabırdan bahsetmiş miydin?" dedi sertçe. "Eminim yaptı

."

"olduğunu düşündüren ne? Yok, biliyorsun. Hiç yok."

"O zaman sanırım bu üzerinde çalışmamız gereken başka bir şey. hemen başla. Dikkatini ver, Ophelia. Salona gelecek, oturacak ve evin geri kalanı açılıp herkes yerleşene kadar sessiz kalacaksın."

"Peki ya ?"

"O zaman neden burada olduğunuzu kendime saklayabilirim. Düşündüm de, bir açıklamaya gerek yok-"

"Bu çok saçma!" diye araya girdi. "Lanet olası açıklamalarını kendine sakla. Ben eve gidiyorum!"

Ayrılmak için döndüğünde neredeyse hizmetçisiyle çarpışacaktı ki hizmetçi geri döndü ve mırıldandı: "Bekçi beni dinlemedi. O sadece efendisinin emirlerini yerine getirir."

Raphael, Ophelia'nın bu haberle birlikte çıkardığı alçak hırıltıyı duydu. "Adamım emirlerimi görmezden gelmek zorunda kalsaydı arabayı hanginiz kullanırdı?" diye sırıttı.

Ophelia arkasını döndü ve ona ters ters baktı. Omuz silkti ve ekledi, "Eğer bir açıklama , ki gayet iyi bir açıklama var, dediğimi yapmanı öneririm, çünkü yapmak üzere yola çıktığımız Geyi bağarmak için gerçekten kendimi açıklamak zorunda değilim. Elbette bu sizi karanlıkta bırakır, yolunuzu bulmakta zorlanırsınız ama eminim üstesinden gelebilirsiniz."

"Ciddi olamazsın!" diye nefes nefese kaldı.

"Sabır bir erdemdir. Sende hiç olmadığı için -sabır ya da diğer erdemler- ilk öğreneceğin erdemin bu olmasına izin vereceğiz. Pratik yap canım, şimdi başla."

Sekizinci Bölüm

OPHELIA HALA ÖFKELİYDİ. Vikont aklını kaçırmıştı! Neden daha önce kimse ona bundan bahsetmemişti?

Ophelia Göminenin önünde durmuş ellerini ısıtan Raphael'e ters ters baktı. Raphael onu tamamen görmezden geldiği için odada olmasa da olurdu. Salonda oturmuş, bir saat gibi görünen bir süre boyunca kimseye tek kelime etmeden sabır pratiği yapmıştı.

Esmeralda ısıtılır ısıtılmaz üst kattaki odasına götürüldü. Ayrılmadan önce Ophelia'nın kaynayan sessizliği hakkında söyleyecek sadece birkaç sözü vardı.

"Surat asma, Gel, bu sana yakışmıyor. Kartlarını doğru oyna ve buradan galip çıkacağız."

Bu ne anlama geliyordu? Raphael odada olduğu için sormadı. Bunu daha sonra yaşlı kadınla yalnız konuşabildiğinde öğrenecekti çünkü belli ki neler olup bittiğini biliyordu. Raphael'in teyzesi onun göz mü yumuyordu? Öyle görünüyordu ama Ophelia öyle olmadığını umuyordu. Yanında Sadie'den başka birini kullanabilirdi. Ama o söz verdiği açıklamayı yapana kadar, bu onu hayal kırıklığından çıldırtacak olsa bile sessiz kalacaktı.

Ğki hizmetçi, hizmetkârların odasına götürülmüştü. Sadie ona odasının hazır olduğunu söylemek için geri dönmüştü ama Ophelia onu elinin tersiyle itmişti. Raphael kendini açıklayana kadar hiçbir yere gitmiyordu ve o lanet olası Çeytan

onu gereğinden fazla beklettiğinden kuşku duymuyordu.

Haşlandı. Fokurdadı. Daha önce hiç bu kadar öfkelenmemişti. Bu rezaleti ona ödetmenin yollarını düşündü. Ve tekrar sormadan, burada ne yaptığını anlamaya çalıştı - nerede olduklarını bile bilmiyordu!

Daha önce, arabanın penceresinden dışarı bakarken, neden bu kadar boş bir kırsal alanda seyahat ettiklerini belli belirsiz merak etmişti. burada sadece birkaç ev vardı, hatta birkaç tane bile yoktu, ama uyuyakalmadan önce Raphael'in Londra'ya akan yoğun trafikten kaçınmak için bazı arka yollar biliyor olabileceğini düşünmüştü. Ama dışarıdan gördüğü kadarıyla, ki o da boş bir ufuktan başka bir şey değildi, Raphael'in evi kilometrelerce uzaktaki tek evdi, bu yüzden nerede olduğunu tahmin bile edemiyordu.

Nerede olduklarını ve adamın onu eve götürmek yerine buraya getirerek ne yaptığını sandığını öğrenecekti. Yapabileceğini düşünecek kadar kendi yüce sonuçlarıyla mı doluydu-ne? Sebebi *neydi*?

Aklına gelen tek şey, her zaman karşılaşmaya alışık olduğu aynı nedendi; adam onu da diğer tüm erkekler gibi güzelliği için istiyordu ve ailesinin prestiji nedeniyle, onu alıp götürebilecek ve bundan paçayı sıyrabileceğini düşünebilecek bir konumdaydı. Onunla uzlaşmak için mi? Mümkün olmadığı halde onu sevdiğine ikna etmek mi?

"Bugün sabretmeyi öğrendik mi?"

Ophelia'nın buz mavisi bakışları Raphael'in geniş sırtına döndü. Az önce ne kadar da üstün bir ton kullanmıştı. Burada üstünlüğün kendisinde olduğunu biliyordu. Üstelik bunu sormak için arkasını dönüp ona bakmamıştı bile!

Sert bir şekilde, hissettiği öfkenin tüm zerresiyle, "Hayır... biz... yapmadık!" diye hırladı.

"Bu çok kötü." Odadan çıkmaya başladı.

Bir an için onu kuşkuyla izledi. Adam gerçekten de gidecekti! Ayağa fırladı ve onunla kapı arasına girmeye niyetlendi.

Ancak oturduğu kanepenin önündeki masa, kendisine bir tepsi yemek getirildiğinde ona doğru yaklaştırılmıştı. Yemeği yememişti ama şimdi dizleri masaya çarpınca bir çay fincanı ve tabağı yere düştü ve nefesi kesildi.

Raphael hemen durdu. "İyi misin?" diye sordu, ses tonu gerçekten de endişeli gibiydi.

"Evet-hayır, ."

Dizlerindeki küçük şişlikten değil, öfkesinden bahsediyordu ama adam iç çekerek cevap verdi: "Otur. Sabır üzerinde başka bir gün çalışabiliriz sanırım."

Onun cevabını yanlış yorumlamasını düzeltmeyecekti, hele de burada ne yaptıklarına dair bir açıklamayı reddetme konusunda fikrini değiştirdiği görülürken. Adam onun oturduğu kanepenin diğer ucuna oturdu. Ama kadın oturmaya devam edince yüzünü ona döndü.

"Şimdi bana neden Londra'da değil de burada olduğumu mu söyleyeceksin?" "Aynen öyle. Sen ve ben-"

"Biliyordum!" diye sertçe araya girdi. "Seninle evlenmeye zorlamak için benimle uzlaşmayı planlıyorsun. Peki, yapmayacağım-!"

Adam gülmeye başlayınca tiradını durdurdu. Sesi gerçekten eğlenmiş gibi geliyordu. Eğer bu kadar kızgın olmasaydı, açıkça hedeften şaştığı için utanırdı. Adam bunu doğrulamakta gecikmedi.

"Yüce Tanrım, bu korkunç fikir de nereden?" diye sordu.

Daha az hararetle, "Beni buraya getirmek için başka ne gibi bir nedenin olabilir?" diye sordu.

"Siz araya girmeden önce bunu açıklıyordum. Ama madem bahsettiniz, sizi temin ederim ki teyzemin varlığı, burada kalmanızın herhangi bir skandala yol açmayacağını garanti edecektir. En ufak bir tehlikeye maruz kalmayacaksınız, size söz veriyorum."

"Babam bu rezaleti duyana kadar," diye tahmin etti.

"Bu nasıl bir rezalet olabilir, canım? Locke ailesi tarafından ziyarete davet edilmen mi? Bu sezonki lansmanınızla kişisel olarak ilgilendiğimi mi? Şimdiye kadar çoktan haberdar olmuştur. Summers Glade'den ayrılmadan önce ona bir not gönderdim."

"Ziyaret mi? Bana sormadan mı?" "Reddeder miydin?"

Tek bir cevap bekliyor gibiydi. Kadın ona farklı bir cevap vermekten memnundu. "Evet, verirdim."

"Baban yapar mıydı?"

"Hayır, beni kapı dışarı," diye cevap verdi, ses tonundaki acıyı tutamıyordu.

Raphael kendini beğenmiş bir tavırla, "Düşündüğüm gibi," dediğinde bunu kendine saklamış olmayı diledi.

Kaşlarını çatarak ona, "Ama iznine ihtiyacın olan kişi benim," diye hatırlattı.

Bu onun kendini beğenmişliğini hiç azaltmadı; hatta onu düzeltirken gülümsedi, "Hayır, aslında, yakın zamanda arkadaşım Duncan'la ilk nişanınızda öğrendiğiniz gibi, sadece ailenizin izni gerekiyor. Korkunç derecede adaletsiz, diye düşündüğünüze eminim ama yine de oldukça doğru."

Yine o neşeli, alaycı haline dönmüştü. Lanet olası adam ona hayatı üzerinde ne kadar az kontrolü olduğunu söylemekten zevk alıyordu.

"Burası tam olarak 'ailenizin' evi değil," diye . "Hem biz neredeyiz ki?"

"Northumberland."

"Ama bu neredeyse İskoçya'ya kadar!"

"Bir taş atımı kadar uzakta değil. Büyük bir ilçe. Ama evet, İskoçya'ya sınırı var."

"Yani babama yazdığın notta ona yalan mı söyledin?" dedi muzaffer bir edayla. "Burası ailenin yaşadığı yer değil. Ona gerçeği söylediğimde-"

"Henüz 'gerçeğin' ne olduğunu bile duymadın, Ophelia," diye araya girdi, sonunda ona biraz kızdığını belli ederek. "Ama babanı tekrar gördüğünde, olaylara çok daha iyi bir bakış açısıyla bakacağını umabiliriz."

"Yani umut edebileceğini mi *söylüyorsun*?" dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

"Hayır," diye yanıtladı düşünceli bir şekilde. "Sanırım ilk seferinde doğru ifade ettim - çünkü daha iyi bir mizaca sahip olana kadar buradan ayrılmayacaksın."

Bunun ima ettiği şey karşısında nefesi kesildi. "Beni burada esir tutamazsınız." "Neden olmasın?"

Bu cevap beklediği her şeyden o kadar uzaktı ki, ayağa fırlayarak ona "Çünkü buna hakkın yok!" diye bağırdı.

"Her zaman böyle aşırı tepki verir misin?"

"Beni tahammülümün ötesinde kışkırtıyorsunuz!"

Onun öfkesinden etkilenmemiş bir şekilde dudak büktü. "Öyle bir şey yapmıyorum. Ve bu konuşmayı daha fazla tiyatro yapmadan yapacağız, lütfen oturun, uslu durun ve büyük olasılıkla burada olmanız için çok iyi bir neden olduğunu öğreneceksiniz."

"Ne?"

"Kendi mutluluğun," dedi basitçe. "Yoksa bana zaten olabileceğin kadar mutlu olduğunu mu söylemeye çalışacaksın?"

Zerre kadar mutlu değildi ama bu onu hiç . "Ben kendi mutluluğuma bakarım, çok teşekkür ederim."

"Şimdiye kadar yaptığın gibi mi? Diğer insanların hayatlarını mahvetmek? Bu seni mutlu mu ediyor? Yoksa diğer insanları perişan etmek mi? Bir dakika, zerre kadar doğruluk payı olmayan dedikodular başlatmak olmalı. Bu sizi mest ediyor olmalı."

Yanaklarının kızardığını hissetti. Savunmacı bir tavırla, "Bu konuda başkalarından duydukların dışında hiçbir şey bilmiyorsun. Ama bunun beni mutlu etmekle ne ilgisi var? Ve neden bunu isteyesin ki? Ama daha da önemlisi, ben seni hor görürken sen beni nasıl mutlu edebilirsin?"

"Gerçekten mi?"

Kadın ona inanamayarak baktı. "Emin değil miydin? Şüphelerin mi vardı? Summers Glade'de bana söylediğin o kötü şeylerden sonra?"

Omuz silkti. "Sabrina ve benim hakkımda dedikodu çıkarmaman için seni uyarmak edepsizlik değildi."

"Böyle bir şey yapmadığım halde bir dedikodu başlatacağımı düşündünüz. Ben sadece onun incinmemesi için yardımcı olmaya çalışıyordum. Ona gösterdiğin ilgi yüzünden gerçekten de onunla yattığını düşündüm. Ve eğer ben bu sonuca varmış olsaydım, diğerleri de varırdı. Ama sen bana yanıldığımı söylemek yerine, bundan bir daha bahsedersem beni mahvetmekle tehdit ettin!"

"Dedikodu başlatma konusundaki meşhur eğiliminizi göz önünde bulundurursak, iyi bir nedeniniz var."

"İlk elden bilgi sahibi olmadığın konulara geri dönmedik, değil mi?" diye karşılık verdi, ses tonunda sadece hafif bir kuruluk vardı. "Ama senin kişisel olarak benim mutluluğuma katkıda bulunamayacağını tespit *ettik*. Bu yüzden yarın beni eve götüreceksin."

Bunu düşünmek için duraksamadı bile. "Hayır, hiç sanmıyorum. Seni mutlu edeceğimi de hiç söylemedim. Ancak, kendi mutluluğunu bulmana, kendinle barışık olmana yardımcı olacağım."

"Huzur içindeyim!" diye hırladı.

"Evet, sesin öyle geliyor, gerçekten öyle," dedi kalkarken.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Akşam yemeğimi bulmak ve iyi bir uyku çekmek için. Yarın yorucu bir gün olacakmış gibi bir his var içimde."

"Ama açıklamanızı bitirmediniz!"

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle değil mi? Pekala, işte özetle, tatlım. Seni insanların etrafında olmak isteyeceği nazik, düşünceli bir kadına dönüştüreceğiz. Seninle birlikte olmaktan duydukları memnuniyetin muhteşem güzelliğinle hiçbir ilgisi olmayacak ve her şey ne kadar harika tatlı ve iyi olduğunla ilgili olacak. Beni başardığımıza ikna ettiğin *zaman* seni eve götüreceğim."

Dokuzuncu Bölüm

OPHELIA'YLA BULUŞMASI BEKLEDİĞİNDEN ÇOK DAHA İYİ GEÇMİŞTİ, diye düşündü Raphael ana süitteki süslü meşe oymalı yatağında uzanırken. Ophelia Reid'i şok ederek susturmak hiçbir şeyi çözmemişti ama kesinlikle keyifli olmuştu. En azından gecenin geri kalanında onun arkadaşlığından kaçmasına izin vermişti.

Yatağa gitmişti. Emekli olmadan önce bundan emin olmuştu. Ne de olsa, aptalca bir noktaya değinmek için soğuk geceye doğru kaçmış olabilirdi. Ama gibi iyi bir gece uykusu .

Kadının öfkesinin kendisini bu kadar savunmaya itmesine izin vermemeliydi. Duncan'la girdiği iddiayı bir sır olarak saklamak niyetinde değildi. Ama karakterini geliştirmeye yönelik bu kampanyanın bir bahisle başladığını gerçekten bilmesi gerekiyor muydu? Hayır, gerekmiyordu. Ona söyledikleri birlikte çalışmaları için yeterli olmalıydı. Kızgın olmayı bıraktığında. Davranışının herkes için kınanacak bir şey olduğunu kabul ettiğinde -kendisi hariç tabii ki. Duncan haklıydı. Belli ki utanacak bir şey olmadığını, davranışlarında yanlış bir şey olmadığını düşünüyordu. Ama belki de hiç geri çekilip kendi davranışlarına ve bunların başkaları tarafından nasıl algılandığına iyice bakmamıştı. Yüce Tanrım, onun için bahaneler mi uyduruyordu? O lanet olası şüpheler yine araya giriyordu.

Onun inanılmaz güzelliğini görmezden gelmenin bu kadar zor olacağını hesaba katmamıştı. Ondan hoşlanmamak yerine ona hayran olmayı tercih ederdi. Onu sessizlik içinde öpmeyi tercih ederdi.

Bu düşünce de nereden ? Ama o biliyordu. Ve bu gece sahip olduğu iradenin her zerresini, onun kendisine ne kadar çekici geldiğini fark etmesini engellemek için kullanmıştı. Ama bunun sadece görsel bir etki olduğundan emindi. Artık şüphelerine neyin yol açtığını bildiğine göre, şu adımları atabilirdi -evet, bu işe , diye düşündü sertçe. Ona uzun uzun bakma. Bu şekilde çok şey başarabilirlerdi.

Arkasını döndü ve kendisini uyanık tutan düşüncelerden iğrenerek yastığına bir yumruk indirdi.

* * *

"Bunu neden yapıyorsun?"

Raphael yemek masasına giderken duraklamadı ya da orada tek başına oturan Ophelia'ya bakmadı. Odaya adımını atar atmaz yüzünü buruşturmuştu. Onun gelmesini ne kadar zamandır beklediğini merak etti. Tabağında sadece bir parça kızarmış ekmek kalmıştı.

"Başlamadan önce bir şeyler yememin sakıncası var mı?" "Evet. Sakıncası var."

"O zaman dünkü dersi çalışmak için mükemmel bir zaman, değil mi?" sesini duyan Nan, elinde kahvaltı seçeneklerinden oluşan bir tabakla içeri girdi.

O ve annesi Beth, dün soğuk bir akşam yemeği servis etmek için tam zamanında gelmişlerdi. İyi köylü insanlardı, yardım etmekten mutluluk duyuyorlardı.

Tabağı adamın önüne koyarken, "Yiyecek az, lordum," diye uyardı. "Babam kileri doldurmak için pazara gitti ama muhtemelen bu gece geç saatlere ya da yarına kadar dönmez. Burada birkaç gün yetecek kadar erzakı var, sadece süslü bir şey yok."

"Özür dilemene gerek yok." Raphael kıza gülümsedi. "Ziyaretimizin beklenmedik olduğunu biliyorum."

Bağını salladı ve aceleyle mutfığa döndü. Ophelia parmaklarını masaya vuruyordu. Onlara baktı.

"Ben buna sabır demezdim," dedi misafirine.

"Seni zaten uyarmıştım, bende hiç yok. Kabul etmekte sakınca görmediğim kusurlarımdan biri de bu. Hiç sabrım yok."

En azından ses tonu şimdilik ılımlıydı. "Bunun bir kusur olduğunu kabul ediyorsun.

Ondan kurtulmak istemez misiniz?"

"Elbette isterim, ama bunu yapmak için *senin* yardımına ihtiyacım yok," diye karşılık verdi.

Yeni pişmiş, güzelce kızarmış bir parça ekmeğe tereyağı sürdü. "Kaç yaşındasın sen? On sekiz mi? On dokuz mu? Hâlâ sabretmeyi öğrenemedin mi? Yardıma ihtiyacın var. Öğretmeni oynamaktan çekinmem."

"Şeytanı oynamayı , değil mi?"

Kıkırdayarak ona baktı. "Bana daha kötülerini de söylendi ve evet, eminim İşimiz bitmeden daha kötüsünü düşüneceksin. Ama bu arada, benim

nezaketle yardım

et." Kadın .

Kıkırdaması kahkahaya dönüştü. ", o kadar da kibarca değil."

Şimdi ona ters ters bakıyordu. Omuz silkti ve onu görmezden gelmeye devam etti ya da etmeye çalıştı. Yemek en azından ona bakacak başka bir şey veriyordu. Kahretsin, bu sabah pembe tüllü, leylak süslemeli sabah elbisesinin içinde ısıll ısıll görünüyordu, tercih ettiğı dar saç modelinde tek bir saç teli bile eğreti durmuyordu, alnında kaküller, şakaklarında birkaç mükemmel lüle vardı. Onun hiç muhteşem görünüp görünmediğini merak etti. Öfke kesinlikle onun güzelliğini azaltmıyordu.

Birkaç dakika daha parmaklarını birbirine vurduktan sonra, "Teyzen nerede?" diye sordu.

"Asık suratınızdan saklandığınıza şüphe yok."

"Ağzından çıkan her kelimeyle beni aşağılamak zorunda mısın?" diye tersledi. "Bunu yapıyor muydum? Neden acaba?"

Yanaklarındaki hafif rengi gördü. Oldukça yakışmıştı. Bu etkiyi elde etmek için neden makyaj yapmadığını merak etti - hayır, yapmadığı iyi olmuştu. Kadın zaten çok güzeldi.

"Öğleden önce ortaya çıkmamak onun alışkanlığıdır. Uyanık olduğuna eminim. Sabahları odasında tek örgü örerek geçirmekten hoşlanıyor. Ve hevesli bir okuyucudur. Bunun için yalnızlığı tercih eder. Sandıklarından birinin kitaplarla dolu olduğundan hiç şüphem yok."

"O kadar bilgiye ihtiyacım yoktu, teşekkür ."

"Senin etrafında dönmeyen basit konuşmalara alışık değil misin?"

Kızarması çok daha parlak oldu. Aha! Sonunda üzerindeki ruhani ışıltıyı yok eden ve onu daha normal gösteren bir şey oldu. Ve belli ki bu yüzden makyaj yapmıyordu. Biraz fazlası solgun yanaklarında lekeler gibi görünüyordu.

Aklını onun bakışlarından uzaklaştırmak için, "Onu kampınıza çekmeyi mi umuyordunuz? Zahmet etmene gerek yok. O kesinlikle benim kampımda."

Bunu inkar etmedi. "Yaptığın şeye göz yumamaz."

"Buna ihtiyacı yok. Ailenin onayını alacağımı biliyor, bu da onun için yeterince iyi. Bu sizin için de yeterince iyi *olmalı*."

"Babamın kendisinden daha yüce unvanlara olan gülünç derecede yüksek saygısından yararlanarak haksız yere elde ettiğiniz nimetler."

Ses tonuna sinen acıyı duydu ve babasından bahsedildiğinde bunu ilk kez duymuyordu. Anlaşılan babasını pek sevmiyordu. Ama Durwich Kontu'nun da onu pek sevdiği söylenemezdi, onu istemediğı bir evliliğe itmeye çalışmıştı.

Bir cevap beklemiyordu ve aslında birkaç dakika sessiz kaldı. Parmak tıkrıtları bile durmuştu. Yine de ona bakıyordu, bu da onu

oldukça rahatsızdı. Ne de olsa Duncan'la yeniden nişanlanmadan önce Summers Glade'de onunla çirkin bir şekilde flört etmişti. Duncan o zaman onu, ailesindeki erkeklerin peşinde koştukları ve evlilik düşünen kadınlar tarafından takip edilmeye tahammül edemedikleri konusunda uyarmıştı. Ama belli ki ona karşı bir çekim hissetmişti, yoksa kendini öne sürmezdi. Yine de bu, Sabrina'yla yattığını ima ederek onu çok öfkeliendirdiğinde, ona verdiği setdown'dan önce meydana gelmişti.

Onunla oldukça sert bir şekilde konuşmuştu ve o zamandan beri ondan hoşlanmıyordu. Kendisi de ondan hoşlandığından değil, ama karşılıklı hoşnutsuzlukları bu kampanyayı her ikisi için de çok daha zor hale getirecekti. Ama sırf bu işi kolaylaştırmak için onun kendisine yeniden daha olumlu bakmasını sağlamaya çalışmayacaktı. Kesinlikle hayır. O güzel mavi gözlerini kendisine dikmeden de güzelliğini görmezden gelmekte yeterince zorlanıyordu.

"Kahvaltınızı bitirdiyseniz," dedi sonunda, "ilk soruma bir cevap istiyorum."

Yemeğini henüz yarılarmıştı ama kadın o kadar çok soru sormuştu ki tam olarak cevap verememişti, yine de cevap verdi: "Hangisiydi?"

"Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Ah, yine o. Bir dizi nedenden ötürü."

"Bana sadece bir tane ver."

"Senin bir şirret olduğunu henüz keşfetmemiş olan sonsuz gibi görünen erkekler dışında, evrensel olarak sevilmiyorsun."

"Ben şirret değilim. Ama bunun seninle bir ilgisi yok, o yüzden bana başka bir sebep söyle."

"Pekala, sizin kadar güzel birinin bu kadar bariz bir şekilde mutsuz olmasını oldukça garip buluyorum. Bunu düzeltmeyi kendime görev edindim, bu yılki iyi niyetim de diyebilirsiniz. Ve ilk nedenime verdiğiniz yanıt katılmıyorum. Her zaman mazlumdan yana oldum ve elimden geldiğince onlara yardım ettim. Sizin durumunuzda, edebilirim."

"Sizin mazlumları savunduğunuz iyi bilinir," diye izin verdi. "Ben bile bundan bahsedildiğini duydum. Ama ben mazlum *değilim*! Ve senin için öyle olduğumu ima etmek
-"

"Elbette canım," diye sakince araya girdi. "Bana bir kişi söyle Ailen ve daha önce bahsettiğimiz o aptallar sürüsü dışında senden hoşlanan kimse yok."

"Hizmetçim," diye karşılık verdi, bu cevabı bulduğu için oldukça muzaffer görünüyordu.

Gözlerini devirdi. "Hizmetçiler sayılmaz."

"Cehenneme git," dedi ve masadan kalkarak onu şaşırttı. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve yürüyerek gideceğim," diye haber verdi arkasına bakmadan.

Adam gülmeye başladı. Kapıya varmadan önce bu onu durdurdu.

"Ciddiyim." diye söylemek için arkasını döndü, eğer şüphe ederse diye. "Londra'ya dönmeme yardım edebilecek birini bulacağım."

"Eminim yapacaksın, ama muhtemelen hava kararmadan önce değil. Peki o zaman ne yapacaksınız? Donmak ya da umutsuzca kaybolmak ve donmak dışında."

Orada dikilip durdu. Adam ona acıdı ve "Geri gel ve otur, bunun neden iyi bir fikir olmadığını açıklayacağım. Al, bir parça daha tost ye," diye ekledi, kadın masanın diğer tarafına geçerken.

Teklifi görmezden geldi. Boşalttığı sandalyeyi kaldırdı, eğer tahmin etmediyse ne kadar kızgın olduğunu göstermek için yere çarptı ve tüm bunlardan sonra ağırbaşlı bir şekilde oturdu.

"Dinliyorum," diye homurdandı.

Tekrar gülme dürtüsü neredeyse bastırılamazdı. Kendini tutmayı başardı ama elinde tuttuğu tosttan bir ısırık almadan bunu yapamadı. Elbette bu, onun cevap için beklemesine neden oldu ve bekleme konusunda iyi olmadığını zaten anlamışlardı. Ama yaptığı tiyatro gerçekten eğlenceliydi, çünkü gerçektir, yapmacık değildi. Kızın bu istediğini elde etmeye alışkın olduğunu hissediyordu. Onun uzun kusurlar listesine "şımarık" kelimesini de eklemek zorunda kalacaktı.

"Eee?" diye , bakışları çok daha gibiydi.

Gözlerini tekrar tabağına dikerek, "Alder's Nest'in ne kadar uzak bir yer olduğunu söylemeyi unuttum mu? Büyükbabam Northumberland'in vahşi doğasında yer alan bu devasa araziye sırf diğer yerleşim yerlerinden oldukça uzakta olduğu için satın aldı. Bunun da ötesinde, arazinin ortasına bu evi inşa ettirdi."

"Neden?" diye sordu gerçek bir merakla.

"Ailemizin de bir çok kez sorduğu mükemmel bir soru. Onun fikri, ailesinin ziyaret etmek için iki kez düşüneceği bir inzivaya çekilmektir. Bunu itiraf etmekten çekinmezdi. zamanlar evi çok gürültücü çocuklarla doluydu."

"Kaçmak için bu kadar büyük bir yere ihtiyacı yoktu." "Tabii ki hayır, ama ne de o bir düktü," dedi sırtarak. "A

Mütevazı bir ev ona yakışmazdı."

"Burada bir metres tutuyordu, değil mi?" diye sordu sırtan bir ses tonuyla.

Ağızındaki tost yutmuş olması iyi bir şeydi, yoksa boğulabilirdi. "Yüce Tanrım, aklın nasıl çalışıyor anlamak mümkün değil. Hayır, karısını ve çocuklarını çok severdi. Onlardan asla uzun süre ayrı kalmazdı. Sadece her yıl bir ya da iki hafta tam bir yalnızlığa ve sessizliğe ihtiyaç duyardı."

Sanki temelsiz spekülasyonlarıyla ona ve ailesine hakaret etmemiş gibi umursamazca omuz silkti. "Sadece bir tahmindir."

"Hayır, bu sizin meşhur ilk elden bir göstergesiydi." Nefesi kesildi. "Öyle bir şey değildi!"

"Ailemi tanımadığınız ve büyükbabamla hiç tanışmadığınız halde, bu gerçekten de 'tahmin' dediğiniz küçük, kötü niyetli bir iftiraydı. Bu arada, eğer bir erkek metres tutuyorsa, onu ulaşılması bir günden fazla sürecek kadar erişilmez bir yere koymaz."

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyorsunuz sanırım."

Yine yapıyordu. Bunun farkında bile değil miydi? Küçümseyici ve kindar olmak içine o kadar işlemişti ki, nasıl olacağını bildiği tek yol bu muydu?

Onun ne düşündüğünü doğru tahmin etmişti. "Hadi ama, sana karşı samimi olmamı beklemiyorsun, değil mi? Daha seni aşağılamaya bile başlamadım. Bana zaman ver, bunun için çalışıyorum."

Bir kahkahayı ısırmak zorunda kaldı. Tanrım, onun bu kadar esprili olacağını tahmin etmemişti. "Tabii ki samimi olmanı beklemiyorum, henüz değil. *Ben de* bunun üzerinde çalışıyorum, unuttun mu? Ama evet, tecrübelerime dayanarak konuşuyordum. Ne de olsa ben ünlü bir çapkınım, yoksa duymadın mı?"

"Duymuştum. Sadece
inanmamıştım." "Neden
inanmadın?"

"Çünkü bir sonraki Norford Dükü sen olacaksın," dedi kibarca. "Bu da demek oluyor ki, bu unvana herhangi bir skandalla gelmeyecek kadar ihtiyatlı olmalısınız."

"Ah, anlıyorum. Evli olmayan bir adamın metres tutmasının skandal olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Kadın kaşlarını çattı. "Şey, hayır, sanırım ben evli bir adamı düşünüyordum."

"değil, canım. Sadece uzun boylu düşünmediğini kabul edebilirsin. Bunu çok yapıyorsun, değil mi? Önce düşünmeden konuşmayı?"

İşte yine o allık oluşuyordu. Bunun yerine benekli olanı elde etmek için onu kızdırmak için daha çok uğraşması gerekecekti.

Tısladı, "Beni çamura bulamaktan bıktıysan, elimizdeki konuya geri dönelim."

"Buradan uzaklaşmanın senin için neden iyi bir fikir olmayacağını mı?"

"O da var. Bu evin civarda bir yerde yardım bulamayacağım kadar uzak olduğuna inanmamı *gerçekten* beklemiyorsun değil mi?"

Kıkırdadı. "Mahalle falan yok. Ama hizmetçilere sorabilirsiniz. Size Bartholomew'un bir bekçi için inşa edilmiş evinin elli mil boyunca civardaki tek ev olduğunu ve en yakın pazarın bundan çok daha uzakta olduğunu söyleyeceklerdir, yoksa Nan'in babasının pazara gideceği için bütün gün olmayacağından bahsettiğini duymadınız mı?"

"Bu tahammül edilemez!"

"İşte bu yüzden seni diğer malikânelerimden birine değil de buraya getirdim. En azından burada evi ve araziye dolaşmakta özgürsünüz."

"altında olmanın aksine mi?" "Aynen öyle!"

Gözlerini kırıştırdı. "Ciddi değildim."

"Biliyorum ama öyleyim. Hem de çok ciddiym. Ve sana yardım etmeye ne kadar kararlı olduğumu ne kadar çabuk anlarsan, ikimiz de o kadar çabuk gidebiliriz."

"Peki bana nasıl *yardım* etmeyi öneriyorsun?" Ses tonundan alaycılık damlıyordu. "Burada bir büyücülük okulu mu açıyorsun? Bunun için öğrencileri kaçırmak zorunda mısın?"

"Saçmalama."

"Tüm planınız saçma, ama rapor vereceğim bir okul odası yoksa, gündem ne olacak?"

"Daha önce bu kadar ürkütücü bir şey denemedim, o yüzden neden her seferinde bir adım atıp nasıl gittiğine bakmıyoruz?"

Gözümü *korkuttu*. "Madem beni ümitsiz vaka olarak görüyorsun, neden bir hata yaptığını kabul edip beni eve götürmüyorsun?"

"Senin ümitsiz vaka olduğunu düşünseydim, burada olmazdık. Ve hayır, seni eve götürmek henüz bir seçenek değil."

Dişlerini sıktı. "Neden hayatıma karışmaya karar verdiğini hâlâ beni tatmin edecek şekilde cevaplamadın. Olduğum gibi olmayı sevebileceğimi hiç düşündün mü? Başka türlü olmak istemeyeceğimi?"

"Saçmalık. Mutsuzsun ve bu yüzden etrafındaki herkesi de aynı derecede mutsuz etmek için çabalıyorsun. Bu o kadar açık ki Ophelia, bir çocuk bile bunu görebilir. Aman Tanrım, sakın ağlamaya kalkma!"

Az önce gözlerinde beliren yaşları etkili bir şekilde saklayarak odadan dışarı koştu. Onu durdurmaya çalışmadı. Lanet olası gözyaşları! Gerçek kadın gözyaşları onun çöküşüydü ve bunu bilmesini ve kendisine karşı kullanmasını istemiyordu. Ama onun neden böyle olduğu konusunda bu kadar isabet kaydetmeyi beklemiyordu. Şimdi asıl soru şuydu: Onu bu hale getiren neydi?

Onuncu Bölüm

SADIE, Ophelia'nın yatak odasına girerken sert ve anaç ses tonuyla, "BURAYA GEL, KES ARTIK ŞUNU," dedi. "Gözlerini kıpkırmızı yapacaksın."

Ophelia yatakta ağladığı yerden doğruldu. Gözyaşlarının nereden geldiğinden emin değildi ama onları döktüğü için kendini biraz daha iyi hissediyordu.

"Kırmızı bu elbiseye çok yakışacak," diyerek hafifletmeye çalıştı.

"Kırmızı sana hiçbir koşulda yakışmıyor. Senin rengin değil canım. Peki buna ne sebep oldu, yoksa sormama gerek var mı? Dün o kadar öfkeliydin ki benimle konuşmadın bile, şimdi yine ağlıyorsun?"

"O iyi bir adam değil. Kısa bir süreliğine de olsa onu koca olarak gördüğüme inanamıyorum."

Sadie mazeret olarak, "Bu miras kalacak büyük bir unvan," dedi.

"Sanki bu zerre kadar umurumda. Bu unvan sadece babam içindi. Kendisinden daha yüce bir unvana sahip olmayan hiçbir kocayı benim için onaylamayacaktır." "Biliyor musun, kasabaya döndüğünde ben bile onun hakkında dedikodular duydum. Gittiğinde kırdığı tüm kızların ve annelerinin kalpleri! Sadece unvanı ve serveti yüzünden değil, aynı zamanda çok çekici biri olduğu için."

Ophelia homurdandı. "Benim yanımda değil."

"O zaman Vikont'un güzel yüzü sizi cezbetmiş olmalı. Ne de olsa güzel bir adam."

Ophelia bunu inkâr etmek isterdi ama edemezdi. Bu kadar yakışıklı bir adamın bu kadar küstah bir piç olabilmesi onu daha da sinirlendirdi.

"Şansın yaver gitti mi?"

Sadie'yi arabasının nereye götürüldüğünü öğrenmesi için göndermişti. İkisinin de arabayı sürebileceğini sanmıyordu ama atlar bir seçenektir, en azından Raphael'in onları vahşi doğanın ne kadar derinlerine götürdüğünü öğrenmeden önce öyleydi.

"Araba ahırda," diye yanıtladı Sadie. "Ama at yok. Hizmetçileri de ayrılma konusunda bizimle konuşmamaları için uyarıldı."

"Bu beni şaşırtmadı." Ophelia içini çekti. "Burada gerçekten sıkışıp kaldık, biliyorsun."

"Ben öyle düşünmüştüm. Ama ne kadar için?"

"Beni buraya getirerek sınırlarını aştığını kabul kadar." "Yani seni buraya seni tehlikeye atmak için getirmedi?"

Ophelia öfkesinin geri geldiğini hissedebiliyordu. "Ben de aynı şeyi düşünmüştüm ama daha fazla yanılamazdım. Benden hoşlanmıyor bile! Bu yüzden bana yardım etmek istemesi hiç mantıklı değil."

"Yardım etmek mi?" Sadie kaşlarını çatı. "Seninle kaçmak sana nasıl yardımcı olabilir ki? Bilmek isterim."

Ophelia alaycı bir tavırla, "Bana ne kadar kötü, korkunç bir insan olduğumu göstermeye niyetli," dedi. "Ve ben arkamı dönüp mermer zeminine tatlılık damlatana kadar da tatmin olacak gibi görünmüyor."

Sadie bir kahkaha attı. "Sana böyle mi söyledi canım? Ne saçmalık-"

"Ciddiydi."

"O zaman ona ne kadar tatlı göster."

"Göstermeyeceğim!"

"Çok üzgünsün, biliyorum, ama bizi eve götürecekse... Neyse, boş ver. Zaten buna inanmıyorum. Sana gizliden gizliye aşık olmadığından ve seni buraya kendi tarafına çekmek için getirmediğinden emin misin? Bu çok daha olası geliyor. Ne de olsa ikiniz kötü bir başlangıç yaptınız."

"Ve o zamandan beri ilişkimiz yokuş aşağı gidiyor. Benden hoşlanmadığını itiraf ediyor, Sadie."

Sadie ikna olmamıştı. "Bu sadece bir strateji olabilir, biliyorsun. Bu oldukça eski bir numara."

"o?"

"Ona sahip olamayacağını düşünmeni sağlamak için," dedi Sadie bilgece. "Bazı insanlar için bu, o kişiyi daha çok istemelerini sağlamak için işe yarar."

Ophelia homurdandı. "Bu benim üzerimde işe yaramaz." "Ama o bunu henüz bilmiyor."

Ophelia kaşlarını çattı. Bunu biraz düğünmesi gerekebilirdi -hayır, bu aptalca bir fikirdi. Ama Raphael'in açıklaması daha da aptalcaydı. Onu değiştirmek için mi? Onun hakkında hiçbir şey bilmediği ya da onu neyin motive ettiğini bilmediği halde?

Hizmetçisine başını salladı. "Bir erkeğin gizli aşklar besleyip beslemediğini anlamak için bana güvenin. Locke ağzından çıkan her kelimeyle beni aşağılıyor. Kimsenin benden hoşlanmadığını söylemekten zevk alıyor. Bana kötü ve kindar diyor. Mavis'in olduğu kadar kötü biri. Bana 'şirret' bile dedi!"

"Bazen şirret olabildiğini biliyorsun."

"Haklı olarak! Tüm bu samimiyezsizliklerden bıktım usandım ve Sezon'un açılmasıyla birlikte daha da kötüleşti. O kadar çok oldu ki artık kimseye güvenemiyorum - sen ve annem dışında. Ayrıca, söylediğim ve yaptığım şeylerin en az yarısının kasıtlı olduğunu biliyorsun. Sadece bazen bu acımasızlığı kontrol edemiyorum."

"Biliyorum." Sadie Ophelia'nın yanına oturdu ve bir kolunu omzuna doladı. "Acıyor."

"Biliyorum," dedi Sadie yatıştırıcı bir sesle ve gözyaşları yeniden başlamadan önce ekledi, "Kar yağdığından bahsetmiş miydim? Ben de sana bunu söylemeye geldim."

"Öyle mi?"

Ophelia normalde bu habere çok sevinirdi. Ophelia kar seyretmeye bayılırdı. Ama şu anda birkaç zevkinden birinin tadını çıkaramayacak kadar perişandı. Yine de pencerelere baktı, dördü de gün ılgının odaya girmesini sağlayan beyaz perdelerle kaplıydı. Şimdi keşke bu sabah Sadie'perdeleri açmasına izin verseydim de, bakacak manzara olmadığı için zahmet etmeseydim diyordu.

Ophelia'ya boğ kırlardan başka bir Çeye bakmayan çok sayıda penceresi olan köşe bir oda verilmişti. Kullanılabilir bir odaydı ama tam olarak bir kadın için tasarlanmamıştı. Eğer Raphael büyükbabasının Alder's Nest'e sadece yalnızlık için geldiği konusunda doğruysa, muhtemelen bütün yatak odaları böyleydi. Makyaj masası yoktu ama kiraz ağacından yapılmış, kenarları ve ayakları süslü, hoş bir çalışma masası ve ona uygun pelüş kadife, minderli bir sandalye vardı. Bir duvardaki pencerelerin arasında büyük, içi doldurulmuş bir okuma koltuğu duruyordu. Başka bir duvarda uzun bir kitaplık ve iç kapısında ayna bulunan uzun bir gardirop vardı. Çift kişilik yatağın yanındaki iki yan sehpanın üzerindeki lambalar sadeydi ama akşamları yakıldıklarında hoş bir ışık yayıyorlardı.

Kahverengi ve mor tonlarında dokunmuş bir halı tüm zemini kaplıyordu. Mermer süslemeli şömine ile birleşince, odada ayakları çıplak bir şekilde dolaşabiliyordu. Her duvarda, tarlada oynayan çocuklar, kalabalık bir şehir caddesi, oldukça üzgün görünen bir kadın, içinde tek bir çiçek olan bir vazo ve diğerleri gibi çeşitli sahneleri tasvir eden resimler vardı. Bunlar kesinlikle odayı aydınlatıyordu.

Bu büyüklükte bir evi tamamen döşemek oldukça savurganlıktı ve sadece bir adamın yılın birkaç haftasında keyfini çıkarması için çok büyüktü. Locke'ların oldukça zengin olduğunu duymuştu. Öyle olmalı. Bu onun için önemli değildi. Görünürdeki veliaht, ailesinin tüm parasıyla boğulabilirdi, umurunda bile değildi.

Dışarıya bakmamak için elinden geldiğince direnmişti. En yakın pencereye doğru yürüdü ve perdelerden birini kenara çekip yağın kara baktı. Taneler oldukça büyüktü. Aşağıya baktığında yerin neredeyse kaplandığını gördü.

"Ne kadar güzel," dedi.

Sadie de aynı manzaranın tadını çıkarmak için onun yanına geldi. "Ben de öyle düşüneceğini ." "En azından ötesinde bakacak bir şey olmadığını gizleyecek kadar kalın."

"Aşçı, yılın belli zamanlarında, funda tam çiçek açtığında buranın çok güzel olduğundan bahsetti. Gözünüzün alabildiğince fundadan başka bir şey göremediğinizi hayal edebiliyor musunuz?"

Ophelia, çiçeklerin kar kadar ilgisini çekmemesine rağmen, "Sanırım güzel görünür," diye izin verdi.

Sadie, "Böyle devam ederse yarın dışarıda bembeyaz bir halı olabilir," diye tahmin etti.

İşte bu Ophelia'nın ilgisini çekti. "?" diye sordu heyecanla.

"Bir süre daha kalması için yeterince kuzeydeyiz. O kadar sert geliyor ki gece boyunca devam ederse şaşırmam. Daha sıcak tutan giysilerinizi çıkarayım mı?"

Sadie onu iyi tanırdı. Ophelia yeni yağmış karda yürümeyi severdi, eğer kar ayaklarının altındaki toprağı örtmeyecek kadar derinse.

Ophelia iç çekerek, "Artık her Geyi boğaltabilirsin," dedi.

Dün gece Sadie'nin bunu yapmasına izin vermemiş, kalmayacakları konusunda ısrar etmişti. "En azından birkaç günlüğüne buradan ayrılacağımızı sanmıyorum," diye ekledi, sonra Sadie'ye döndü ve hizmetçinin inceleyebilmesi için gözlerini kocaman açtı. "Gözlerim gerçekten kızarmadı, değil mi?"

"Mücadeleye geri dönmeyi , değil mi?" Sadie tahmin etti.

Ophelia duygularını yeniden kontrol altına aldığına göre Raphael'i yeniden arayacağını inkâr etmedi. "Sadece söyle bana?"

Hizmetçi tısladı ve işaret etti, "Kendiniz bakabilirsiniz. Tam şurada senin düşmanın *olmayan* bir ayna var."

"Sadie," dedi Ophelia uyarırcasına.

"Kırmızı uzun değil, ki bu çok kötü. Ağladığını bilmesinden zarar gelmez. Biraz suçluluk duygusu bir erkekte harikalar yaratır."

"Biliyor," diye cevap verdi Ophelia hoşnutsuz bir ses tonuyla. "Ama bir insanın kendini suçlu hissetmesi için vicdanı olması gerekir. Eminim şeytanlarda yoktur."

On Birinci Bölüm

OPHELIA ilk başta Raphael'in salonda olduğunu fark etmedi bile, oysa onu arıyordu ve o da tam orada, kanepede oturuyordu. Ama evin ön tarafındaki uzun pencerelerin perdeleri açıktı. Karın hâlâ oldukça şiddetli yağdığını görünce gülümsedi.

"Daha iyi hissediyor musun?" Raphael sordu.

Onu kanepede buldu. Gülümsemesi onu terk etti. Okuduğu kitabı yere bırakıyordu. Muhtemelen şöminede ateş yandığı için ceketini çıkarmıştı. Esmerelda da başka bir kanepede oturuyordu. Oda genişti, üç kanep ve bir dizi rahat sandalye vardı. Yağlı kadın kendi kitabının kenarından bakarak Ophelia'ya bağıyla selam verdi.

"Günaydın, jel. Yoksa hâlâ sabah mı? Aslında daha geç olmalı, çünkü oldukça acıkmaya başladım. Kahvaltı etmiyorum, biliyorsun. Ama kahvaltıyı atlamak öğle yemeği için fazla bekleyemeyeceğim anlamına geliyor."

Ophelia'nın gülümsemesi Raphael'in teyzesine döndü. "Mutfakta gürültü yapıyorlar, o yüzden muhtemelen uzun sürmez Leydi Esme."

"Eh?" Esmerelda onu tam olarak duymadığını söyledi. "O zaman gidip onları acele ettireyim ve yemek odasında bekleyeyim. Bana katılır mısın?"

Ophelia bağırmanın çalıarak biraz daha yüksek sesle, "Birazdan," dedi. "Önce yeğeninizle birkaç kelime konuşacağım."

"Bu ses neden uğursuz geldi?" Teyzesi odadan çıkar çıkmaz Raphael sordu.

"Şaka yapıyorsunuz Lord Locke, oysa bu durumla ilgili hiçbir şey mizahi değil."

"Buraya geldiğimizden beri bağırp çağırmaktan ve şikâyet etmekten başka bir şey yapmadığınıza göre, şaka yapmıyorum."

"Hepsinin iyi bir nedeni var, yoksa gerçekten beni esir tuttuğunuz için teşekkür edeceğimi mi düşündünüz?"

Adam, kadının oldukça yapmacık olduğundan emin olduğu uzun ve acılı bir iç çekti. "Gel ve otur. Ve bana Rafe de. Bütün arkadaşlarım öyle der." Kız ona dikkatle bakınca adam kıkırdadı ve ekledi: "Düşmanlarım bile der. Hayır, gerçekten . Sakıncası yoksa sana Pheli diyeceğim. Aramızda daha az resmiyet olur."

"Benim için sakıncası yok."

"Çok kötü. Ama siz kabaca araya girmeden önce de söylediğim gibi, daha az-"

"Gerçekten umursuyorum," diye tekrar araya girdi. Onu kızdırıyor gibi görünmesi umurunda olmasa da, bu konuda geri adım atmayacaktı, bu yüzden açıklamaya karar verdi. "Arkadaşlarımın bana verdiği bir çocukluk ismiydi. Onların arkadaşım olduğunu düşündüğümde beni hiç rahatsız etmiyordu ama öyle olmadıklarını öğrendim. Bu yüzden yalan ve aldatmayla ilişkilendirdiğim bir isim ve ne zaman duysam bana o ihaneti hatırlatıyor."

Onu şok ederek susturmayı beklemiyordu ama adamın buna söyleyecek bir şeyi yoktu ve ona bakışı şaşkınlık ve acıma karışımıydı? Ona acımasa iyi ederdi. Buna tahammül edemezdi.

"Çocukluğun gerçekten bu kadar sıra dışı mıydı?" diye soracak kadar kendini topladı. "O konuya girme," diye uyardı. "Ciddiyim."

Omuz silkti. "Şey, bu uzun boylu olmayacak. Ophelia ismi çok mesafeli ve dediğim gibi, hatırlayacağın gibi iki kez, daha az resmiyetle çok daha fazla ve çok daha hızlı bir şekilde başaracağız. Phelia'ya ne dersin o zaman? Hayır, o bende! Phil. Biraz erkeksi ama-"

"İyi!" diye tersledi. "Phelia da ." "Ben de öyle düşünmüştüm." Sırıttı.

Gözlerini ona dikti. Adam masumca ona baktı. Taktikleri içler acısıydı ama en azından belliydi. Aslında onu itaat etmesi için kandırmaya çalışmıyordu, sadece gösterişli tavrını iyi bir şekilde kullanıyordu.

Teklif ettiği koltuğa oturmadığı için ayağa kalktı ve "Teyzeme ima ettiğin gibi konuşmak istediğin özel bir şey mi vardı?" diye sordu.

"Evet ama fuayeye geçebilir miyiz? Bu sığağa nasıl dayanıyorsunuz bilmiyorum."

"Çünkü teyzemin arkadaşlığından hoşlanıyorum. Onun bizden biraz daha fazla sıcaklığa ihtiyacı var."

"Biliyorum. Bu yüzden arabadaki mangalı yaktım. Ama, , boş ver. Sanırım buna alışacağım."

"Yani taviz verebiliyorsun?" dedi abartılı bir şaşkınlıkla. "Etkilendim."

"Olma. Sana söyledim, yaşlı insanları severim. Ama beni dinle, *Rafe*. Eğer samimiysen, ki bundan hala *şüpheliyim*, ama benimle belirli bir amaç için uğraşmak istediğinde samimiysen, her sohbetimizde hakaretlerinle beni öfkeliendirmekten vazgeçsen iyi edersin."

Kısa bir spekülasyon için parmağını dudağına götürdü. "Öfkeli görünmüyorsun," diye bitirdi sözlerini.

"Bana bir dakika verin."

Güldü. "Bu kadar esprili olmayı bırakman gerekecek, Phelia. Bu senin bilinen özelliklerinden biri değil."

"Elbette değil. Ama şu anda söylediğim her kelimeyi korumam arkadaşlarımdan arasında değilim."

"Arkadaş olmadığımızı kabul ediyorum ama bence bunu tersinden anlıyorsun. Arkadaşların araskorunmana gerek yoktur."

"Hayır, doğru ifade ettim."

"Ahh, anlıyorum," diye tahmin etti. "'Arkadaş' derken gerçekten arkadaş değil miyiz?" "Ne kadar zekisin. Şimdi etkilendim."

Tekrar güldü, daha da sert bir şekilde. Şey, kahretsin, onu eğlendirmeye çalışmıyordu. Pencereden dışarı bakmak için döndü, bu da ona onu ne konuda uyarmaya geldiğini hatırlattı. Karda kısa bir gezintiye çıkmayı dört gözle bekliyordu ve kaçmaya çalıştığını düşündüğü için onu durdurarak bunu mahvetmeyeceğinden emin olmak istiyordu.

"Bu kar böyle devam ederse, yarın içinde yürüyüşe çıkacağım. Sana söylemek istediğim de buydu."

Onun tepkisini izlemek için tekrar döndü. Adamın onu evden çıkmaktan alıkoymaya çalışması gibi uzak bir ihtimal vardı, bu yüzden ona dışarı çıkmayı planladığını söylüyordu. Ama adam sadece meraklı görünüyordu.

"Bunu neden yapmak isteyesin ki? Çoğu kadının, kar yağdığında hiçbir yere gitmeyi reddeden kız kardeşim gibi olduğunu sanırdım. Eriyeceğine yemin eder."

"Hâlâ kar yağıyorsa demek istemedim," diye düzeltti onu. "Durana kadar beklerim. Sadece yürüyüşten başka bir yere gittiğimi düşünmeni istemedim."

"Demek taze karı seviyorsun, öyle mi? Kimsenin kardan bu kadar hoşlandığını sanmazdım."

Evet. Tesadüfe bakın ki, de içinde bir yürüyüş yapmayı düşünüyordum."

"Hayır, onu rahatsız etme-"

"Öyle mi?" diye araya girdi.

Sırıttı. Elinde değildi. "Evet," dedi, kızardığını fark etmeden.

On İkinci Bölüm

OPHELIA VE TEYZESİYLE YEMEĞİ şaşırtıcı derecede keyifli geçti. Raphael aslında rahatlayabilmiş ve kısa bir süreliğine de olsa kendisi için belirlediği devasa görevi düşünmemişti. Sohbetin akışını sürdürmesine gerek yoktu. Çoğunlukla bunun dışında kalmıştı!

Ama sonra Ophelia Londra hakkında konuşmaya başladı. Esmeralda'nın hayatında sadece iki kez Ghebre geldiğini, bunlardan birinin dığarı çıkığı için, diğlerinin de kocası öldüğünde kardeğinin avukatını ziyaret etmek için olduğunu öğrenir öğrenmez, Ophelia yağlı kadına en iyi bildiğİ Londra'yı sözlü olarak gezdirmeyi kendine görev edindi. Bond Caddesi! Tanrım, iki kadın alığveriğten bahsetmeye başladığında, bir erkek orada bulunmasa da olurdu. Ama kentin parklarını, mevsimlik sosyal etkinlikleri, tiyatroları, hatta Ophelia çocukken gezdiğİ için sarayı bile anlattı.

Tatlıyı yerken sohbetin bir kez bile Ophelia'nın etrafında dönmediğini fark etti. Mavis'in iddialarından biri de bu değil miydi, güzel kızın ilgi odağı olmadıkça mutlu olmadığı, her Ėeyin onun etrafında dönmesini istediğİ? Oysa Ophelia kendisinden hiç bahsetmemiğ, sadece bildiğİ Ėeyler hakkında konuşarak teyzesini eğlendirmeye çalışmığtı.

Hatta birkaç kez gülmüş ve teyzesini de güldürmüştü. Anlattığı hikâyelerden biri annesiyle ilgiliydi.

"Bu sezon için sipariş ettiğim yeni gardırobuma uyması için beni şapka alışverişine götürmüştü. Yanımızda malzeme örnekleri getirmiştik ve bir tuhafiyecide önceden yapılmış oldukça iyi bir seçim vardı. Dükkân sahibi tam da ihtiyacım olan mavi kadifenin arka odasında olduğundan emindi ve bizi kendisini takip etmeye davet etti. Ama burası eski bir dükkândı. Kapılar çok geniş değildi. Annem kapı aralığında sıkışıp kaldı!"

Esmeralda şüpheyle, "Benimle kafa buluyorsun, Jel," diye cevap verdi. "et!"

"Hayır, gerçekten. Tatlıya düşkünlüğü var ve yıllar içinde bunu o kadar ilerletti ki şu anda oldukça geniş bir çevresi var. Daha önce hiç bir kapıya sıkışmamıştı, çünkü genellikle kapılardan yan adımlarla geçer, sadece güvende olmak için. Ama o gün dikkati dağılmıştı ve sadece beni takip ediyordu ve ne yazık ki kapıyı çok sıkışık buldu, sadece iterek geçebileceğini *düşündü*."

"Ve iyice sıkıştığından emin oldunuz mu?"

"Kesinlikle!" Ophelia kıkırdadı. "Ve zavallı dükkân sahibi paniğe kapıldı. Gördüğünüz gibi arka odadan başka çıkış yolu yoktu."

Esmeralda bu noktada kahkahalarla gülüyordu. "Peki durum nasıl düzeltildi?"

"Yardıma gelen başka kimse olmayınca, ev sahibi ve ben annemi geldiği yoldan geri itmek için ortak bir çaba gösterdik."

"Ve bu işe yaradı

mı?" "Hayır, işe

yaramadı." "O zaman

ne işe yaradı?"

"Annem sonunda geçirdi."

Esmeralda gözlerinden akan kahkaha yaşlarını silerek, "Aman Tanrım," dedi. "O kadar havai miydi?"

Ophelia yine güldü. "Tuhafiyeye gitmeden önce öğle yemeği için durmuştuk. Sindirmek için yeterli zamanı olmamıştı!"

Ophelia'nın güldüğünü duymak ne muhteşem bir deneyim! Bu onun mavi gözlerini parlatıyor ve tüm sert yanlarını yumuşatıyordu. Güldüğü sırada beyaz-sarı saçlarından bir tutam çözülmişti. Nedense onun koçarak en yakın aynayı bulup düzeltmeye gittiğini düşünmüştü ama Ophelia parmaklarının tersiyle bir fiske vurmakla yetinmiş ve bunu hiç düşünmemiş gibi görünmüştü.

Adam şok olmuştu, gerçi fark etmemişti, çünkü onun orada olduğunu bile neredeyse unutmuştu. Ama daha önce onun bugün yemek odasında yaptığı gibi eğlendiğini hiç görmediğini fark etti. Öte yandan, buz kraliçesinin gerçek bir zevkle güldüğünü de daha önce hiç duymamıştı. Hayır, bugünden sonra ona artık öyle diyemezdi.

O lanet olası Güpheler yine ortaya çıkıyordu. Ophelia'nın kimsenin görmediği bir yönünü gördüğüne dair bir his vardı içinde. O da aynı şeyi düşünmüştü.

salonda onu güldürdüğünde. Ve hayatın küçük zevklerinden birinden -yeni yağmış karda taze ayak izleri bırakmaktan- hoşlandığını itiraf ettiğinde, utangaç gülümsemesiyle neredeyse onu şaşkına çevirecekti. Neden bu hayat dolu, eğlenceli kadını kimsenin takdir etmemesi için gizli tutuyordu?

Esmerelda'nın uşağının Sabrina'nın mektubuyla birlikte o öğleden sonra geç saatte gelmesi iyi olmuştu. Sabrina şimdiye kadar Duncan'la düğününü planlamakla meşgul olmalıydı ama yine de ona hemen cevap vermek için zaman ayırmıştı. Ve bu mektup, kafasındaki o sinir bozucu şüpheleri kesinlikle silmişti.

Yemekten sonraya kadar bekledi. Muhtemelen . Ağırbaşlı ruh hali yemeğe gölge düşürmüş, daha önce paylaştıkları canlı öğle yemeğinden oldukça farklı bir hale getirmişti. Esmerelda olabildiğince çabuk yukarı çıktı, sessizlik onu rahatsız ediyordu. Ophelia da aynısını yapmaya çalıştı ama onun kaçmasına izin vermeyecekti.

"Gece içkisi için salonda bana katılır mısınız?" diye teklif etti, halasını yemek odasından takip etmek için masadan kalktığında.

"tercih ederim," diye cevap verdi Ophelia. "Uzun bir gün oldu."

" bir şey olmadı. Yine de bana katıl. Yerleşmek için zamanınız oldu. Şimdi başlama zamanı-"

"Ne?" diye araya girdi, sesi keskin bir savunmaya dönüşmüştü. "Beni incelemek mi?"

"Ben bunu güdülerini incelemek olarak düşünmeyi tercih ediyorum." Bir kolunu kapıya doğru uzattı. "Gidelim mi?"

Kadın, sırtı kaskatı kesilmiş bir halde onun önünden salona girdi. Önüne çıkan ilk kanepeye aynı sertlikle oturdu. Raphael, son ziyareti sırasında içki stokladığı yan taraftaki masaya doğru ilerledi. Ğki kadeh konyak doldurdu ve Ophelia'ya bir tane uzatmadan önce kanepede ona katıldı. Ophelia içkiyi elinin tersiyle itti.

"Olsun," dedi omuz silkerek ve içkilerden birini yuvarladı. "İçimden bir ses buna senden daha çok ihtiyacım olacağını söylüyor."

"Humph."

"Biliyor musun," dedi düşünceli bir şekilde, "bu savunmacı tavrını sürdürürsen hiçbir yere varamayız. Londra'ya bir an önce dönmek istersin diye düşünmüştüm."

"Yapardım. Ama tüm bu maskaralık senin fikrin, benim değil, o yüzden bir an önce bitir."

"Pekala. Elimde suçlarının bir listesi var, Phelia. Hepsini bir kerede masaya yatırmayacağım, yoksa bütün gece burada olurduk, ama hepsini teker teker ele alacağız. Bu gece, benim ve diğerlerinin de gördüğü gibi, sana yöneltilen ana suçlamalardan biriyle başlayalım; zararlı söylentiler yayma eğilimin."

"Ah, evet, ben tam bir dedikoducuyum," dedi sertçe. "Bundan bir kereden fazla bahsettiniz. Ama aslında şimdiye kadar sadece bir dedikodu yaydım."

"Üç," diye düzeltti.

Nefesi kesildi. "Üç mü? Başka hangi dedikoduları başlattığımı düşünüyorsun?"

"Sabır, canım. Hatırladın mı? Bu gece sadece

Duncan'a attığınız iftira olduğunu tahmin ettiğim bu söylentiye başlattığınızı kabul ediyorsunuz." "Onun bir barbar olduğu söylentisi kimi incitti?" diye sordu. "O kesinlikle değildi."

"Senin sayende değil."

"Saçmalık. İnsanlar bunun sadece bir spekülasyon olduğunu, onda *gerçekten* barbarca bir şey olmadığını görmek için sadece onunla tanışmak zorunda kaldılar."

"Bu size onun adını karalama hakkını mı verdi?"

"Bunu nasıl yaptım? Ona barbar diyerek mi? O dağlık bölgedendi!

Babam hariç herkes İskoçyalıların pek medeni olmadığını bilir."

Adam cevap vermeden ona baktı. Birkaç dakika sonra içini çekti. "Pekâlâ, demek ki bu sadece bir efsane. Açıkçası, İskoçyalılar oldukça medeni olabiliyor. İtiraf etmeliyim ki, ne yapacağımı düşünemeyecek kadar çaresiz olmasaydım, bunu asla yapmazdım."

"Nasıl çaresiz kaldın?"

Kadın o kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı ki adam duyamadı ve "Ne?" diye sormak zorunda kaldı.

"Gerçekten bir barbar olacağından korktuğumu *söyledim*. İskoçyalılar hakkındaki bu efsaneye inanan tek kişi ben değilim, biliyorsun."

"Yani bahaneniz korku muydu? Korku neredeyse anlaşılabilir bir şey." "Hayır."

İnanamıyordu. Az önce ona yaptığı şey için kabul edilebilir bir neden sunmuştu ve şimdi bunu inkâr mı ediyordu? "Hayır mı?"

"Sadece korku değildi. Aynı zamanda öfkeliydim de. O dedikoduyu Duncan'ı incitmek için yaymadım. Söylentiye babamın çıkarı için başlattım. Hiç tanımadığım bir adamla evlenmek istemiyordum. *Kim* olduğu korkusu vardı, ama bunun yanı sıra, onunla nişanlanmak isteyip istemediğim bile sorulmadı! Babama çok kızgındım çünkü beni dinlemiyordu. Bu yüzden söylentileri duymasını ve beni o lanet nişandan kurtarmasını istedim."

"Böyle bir şey olmadı, o yüzden söylentiye hiç duymadığımı varsayıyorum." "Eminim duymuştur, sadece umursamamıştır," dedi kısık bir sesle.

"Duncan'la ilişkini kesmek için ona hakaret etmek yerine, ona nasıl hissettiğini söylemek hiç aklına gelmedi mi?"

Acı acı güldü. "Duncan da bana bunu sordu ama beni bir kez gördüğünde ondan asla kurtulamayacağımdan korktum."

"yüzünden mi? Bunu söylemekten nefret ediyorum canım, ama bazı erkekler aslında güzel bir yüz yerine iyilik ve dürüstlüğe değer verir."

Gözlerini devirdi. "Duncan'la neden bu kadar iyi arkadaş olduğunuzu anlayabiliyorum.

Hatta aynı şekilde

düşünüyorsunuz.

"Nasıl yani?"

"Neredeyse aynı şeyi söyledi, ancak erkeklerin tercih ettiği üstün nitelikler olarak adlandırdı. Ama ona söylediğimi size de söyleyeyim. Yüzlerce evlilik teklifi aldım, bu da çoğu erkeğin neyi tercih ettiğini kanıtlıyor. Bu tekliflerin çoğu beni çok az tanıyan erkeklerden geldi. Onlara ne diyordunuz? 'Aptallar deresi' mi? Kesinlikle katılıyorum."

Sırıtmaktan kendini alamadı. "Genel olarak erkekleri savunmak için, çoğunun sana vurulduğunu ve bunun iyi bir nedeni olduğunu öne süreceğim. Ve popülerliğiniz nedeniyle, rekabette öne geçmek için acele gerektiğini düşünüyorlardı. Sanırım bu yüzden erkekler sizi tanımaya fırsat bulamadan evlenme teklif ettiler."

"Elbette, senin iddiana göre, o adamlar beni tanıdıklarında, senin ve Duncan'ın yaptığı gibi benden nefret edeceklerdi. Gerçi Duncan, tanıştığımızda ona hakaret etmemiş olsaydım beni kazanmaya çalışacağını itiraf etti. Benimle göz göze geldikten sonra nişanlanmaktan çok memnun oldu. Bu yüze ilk görüşte vurulmayan tanıdığım tek erkek sensin."

Kendi sözleri karşısında şaşırmış görünüyordu. Hatta ona, onu oldukça rahatsız eden düşünceli bir bakış attı.

"Tahmin gerek yok," diye onu uyardı. "Bu yüzyılda evlenmeye hiç niyetim yok."

"Yani hiç mi?"

"Abartı," dedi iç çekerek. "En azından bir on yıl daha değil. Babam bu konuda çok anlayışlı, muhtemelen kendisi de erken evlenmediği için. O yüzden beni henüz evlilik yoluna itmiyor."

"İngiltere'yi gerçekten bu yüzden mi terk ettin? Londra'daki her anne seni kızı için ayırdığı için mi?"

"Olduğundan daha kötüymüş gibi söylüyorsun ama evet, istemediğim kadar çok kovalandım. Sanki genç bir çocuk gözüme sokulmadan arkamı dönemiymişim gibi geliyordu. Bundan bıkmıştım. Ve henüz büyük turu yapmamıştım, bu yüzden kaçmak için iyi bir zaman olacağına karar verdim. Ama biz konumuza geri dönelim."

"Elbette," diye cevap verdi alaycı bir tavırla. "Kömürlerin üzerinde tırmıklanmaya bayılıyorum. Hadi buna geri dönelim."

Kaşlarını çattı. "Bunu ciddiye almıyorsun, Phelia."

"Öyle değil miyim? Belki de o kapıldığım korku ve öfke karışımı olmasa bu söylentiye asla çıkarmayacağımı zaten itiraf ettiğim için konuyu uzatmaya gerek görmüyorum. Ama işte size bir itiraf daha. İki numaralı kusurum sinirli olmam. Elimde değil ve bir kez patladığında da nadiren kontrol edebiliyorum."

"Bunda şaşılacak bir şey yok, canım," dedi sertçe. "Bunu çoktan anladım, gerçekten anladım."

"Gerçekten mi? O zaman kasten öfkemi kıskırtmak için kendi yolundan mı çıktın?"

"Uzun değilSadece kendi kusurların konusunda çok alıngansın." "Çünkü onlardan nefret ediyorum, her birinden!"

Bir sıcaklık patlamasıyla olduğu gibi ortaya atıldığında, uzun bir süre birbirlerine baktılar ve sonunda adam sessizce sordu: "O zaman neden onlardan kurtulmana yardım etme çabalarımın dışınla tırnağınla karşı koyuyorsun?"

"Seninle konuşmayı reddettim mi? Son zamanlarda sana cehenneme gitmeni söyledim mi?"

Bir kahkaha patlattı. "Hayır, son zamanlarda değil. O zaman işbirliği yapacağını mı söylüyorsun? En azından kendi çıkarın için?"

"Kendi çıkarım için, hayır. Beni buradan daha çabuk çıkarmak için, evet."

İç çekti. "Tam olarak umduğum gibi bir tavır değil ama hiç işbirliği yapmamaktan iyidir. Size şunu sormama izin verin. Eğer her şeyi yeniden yapacak olsaydın, Duncan'la olan nişanını bozmayı farklı bir şekilde ele alır mıydın?"

"Neden bunun yerine bana başka bir seçeneğim olup olmadığını sormuyorsunuz? Yoktu, biliyorsun. *Çaresizliğin* hangi kısmını anlamadın?"

"Yani pişmanlık duymuyorsun?"

"Elbette biliyorum. Düşündüğünüz gibi kin ya da kötü niyet söz konusu değildi. Ona zarar vermeye çalışmıyordum, sadece ondan kurtulmaya çalışıyordum! Hatta daha sonra yeterince başarılı olacağı sonucuna vardım. En azından unvanı babamı memnun ederdi."

"Ama sen değil?"

"Bir kocada istediğim tek bir şey var ve hayır, bu bir unvan değil. Bu babamın damatlık kriteri, benim değil."

"Neymiş o şey?"

"Bu bilginin amacınızla ilgili sanmıyorum, değil mi?" "Hayır, ama şimdi beni meraklandırdınız."

"Çok kötü," dedi küçük bir sırıtışla.

On Üçüncü Bölüm

"BAŞKA BİR KOMBINEZON?" SADIE ÖNERDİ. "Burnumu kapıdan dışarı uzattım; bu sabah dışarısı tahmin ettiğimden daha soğuk."

"Daha önce hiç bu kadar kuzeye gittin mi? Ben gitmedim ama belli ki bu yüzden hava alıştığımızdan çok daha soğuk. Ve ben zaten üç tane giyiyorum!" Ophelia şikayet etti.

"Senin için hazırladığım yün çorapları buldun mu?" "Evet, şimdi telaşlanmayı bırak."

"Keşke binici çizmelerini getirmeyi akıl etseydik. Baldırlarınızı o kısa seyahat botlarından daha iyi yalıtırlardı."

Ophelia sonunda kıkırdadı. "Onlar için yer yoktu ve endiGelenmeyi bırakır mısın? Bu kalın kadife elbisenin ve paltomun içinde iyi olacağım. Sadece küçük bir yürüyüşe çıkıyorum. Çok üşürsem hemen içeri dönerim, söz veriyorum."

Birkaç dakika sonra kürklü şapkası yerinde, pudra mavisi paltosunun düğmeleri boynuna kadar iliklenmiş, kürklü manşonu kaybetmemek için bileğindeki ipe asılmış halde aceleyle aşağıya iniyordu. Saat henüz erkendi. Dört gözle beklediği yürüyüşün tadını düşmanıyla karşılaşmadan çıkarmayı umuyordu.

Bu öğleden sonra, o uzun listeye devam etmek için yeterince erken olacaktı. Raphael'in bahsettiği suçlar. Dün gece yeterince acı vermişti. Pişmanlıklarının hatırlatılmasından hoşlanmıyordu. Çok fazla pişmanlığı yoktu ama olanlar da onu üzüyordu ve üzülmekten nefret ediyordu. şey bu muydu?

Üzgün ve mutsuz olacağını ve -vay canına!- değişmiş bir kadın olacağını mı? Kendi kendine homurdandı.

Ama onun sözde kötülüğüne ilk girişleri düşündüğü kadar kötü olmamıştı. Dürüst olmaya karar vermişti. Her zaman öyle değildi. Bunu bir kusur olarak değil, bir kolaylık olarak görüyordu, çünkü gerçekler nadiren işine yarıyordu. Ama yalanlar her zaman işe yarardı. Bu, "arkadaşlarından" edindiği bir alışkanlıktı, çünkü onlar ona karşı hiçbir zaman dürüst olmamış, her zaman onu kandırmış ve duymak istediğini *düşündükleri* şeyleri söylemişlerdi. Ayrıca, eğer onlara karşı dürüst olsaydı, o kadar aşağılanırlardı ki bir daha dönmek üzere giderlerdi ve sahte arkadaşların hiç arkadaş olmamasından daha iyi olduğuna uzun zaman önce karar vermişti.

Yine de Raphael'e karşı dürüst olmaya karar verdiğine şaşırmıştı. Nedeninden bile emin değildi, çünkü Raphael tanıştığı çoğu insandan daha zeki görünüyordu ve bu da onun söyleyebileceği yalanları anlayacağından şüphelenmesine neden oluyordu. Gerçi yalan söylemesine de gerek yoktu. Onun da kusurları vardı. Herkesin vardı. Bazı davranışlarını kendisinin yönetiyor olması pek de yardım edebileceği bir şey değildi. Ama onları kabul edecekti ve bu onu buradan çıkarmaya yetse iyi olacaktı.

Dışarı çıkıp ön kapıyı arkasından kapattığında Sadie'nin haklı olduğunu fark etti. Gerçi soğuk olan hava değil, hafif bir rüzgârdı ama güneş parlıyor olsaydı muhtemelen bunu hissetmeyecekti. Ama güneş henüz hiçbir şeyi eritmek için ortaya çıkmamıştı. Daha fazla kar yağacağını haber veren kara bulutların arkasına sıkıca saklanmıştı.

Kapıya ve ahırın bulunduğu sağ tarafa doğru uzanan kürekli yürüyüş yoluna kaşlarını çatarak baktı. Bekçi şüphesiz işini yapıyordu. Ellerini pardösüsünün içine sokarak, dikkatlice, bozulmamış karların arasından evin sol tarafına doğru ilerledi. İşte şimdi kabul etmesi gereken bir manzara vardı.

Yemek odası ve salonun baktığı evin bu tarafında başka hiçbir bina yoktu, sadece dalları beyaza bürünmüş, şimdi çok daha güzel görünen bir sürü çorak ağaç ve üzerlerine yapışan karla birlikte sarkmış, hala oldukça yeşil olan birkaç çam çalısı ve ağaç vardı. Ve onun ayak sesleri.

Ağaçların etrafında birkaç büyük adım attıktan sonra sırtıttı ve durup bembeyaz tepelere baktı. Neredeyse gözleri kamaşıyordu, kar o kadar bozulmamış ve bakirdi ki, hava o kadar canlıydı ki.

Derin bir nefes aldı, sonra sırtına bir şeyin çarptığını hissedince nefesini kesti. Bunun bir kuş olduğunu düşündü, gerçi yılın bu zamanında pek kuş kalmamıştı. Ama zavallı şey yarı donmuş ve doğru düzgün uçamıyor olabilirdi. Onu ayaklarının dibinde yerde yatarken bulmayı umarak arkasını döndü ve Raphael'in elinde başka bir kartopu oluşturduğunu gördü.

Ağzı açık bir şekilde ona baktı. Yüzündeki hınzır sırıtış her şeyi anlatıyordu. Bile bile ona kartopu atma fikri! Nasıl da tamamen

Çocukça.

"Delirdin mi sen?" diye seslendi, ardından ikinci kar tomarı kafasının yanından uçup gidince hemen çılgılık attı.

Yanındaki çalının arkasına saklandı, öfkeliydi ama ödeşmeye de kararlıydı. Paçasını silkeledi ve büyük bir kova kar topladı, doğruldu ve ona doğru uçurmadan önce sıkıca paketledi. Bir vuruş yaptı! Göğsünün yan tarafına, üzerindeki pardösünün her tarafına beyaz sıçradı. Kadın kahkahalarla kükredi ama ağzına kadar karla doldu. Kustu ve tekrar eğildi. Adamın nişancılığı hedefi tam on ikiden vuruyordu, ama kız kendininkinin o kadar da kötü olmadığını çoktan kanıtlamıştı ve en azından çalılar onu koruyordu. Adam cesurca orada duruyordu, muhtemelen bu vuruşla sadece şansının yaver gittiğini düşünüyordu. Ona gününü gösterecekti!

İkinci kartopunu atmak için sarılırken tekrar güldü. Sadece kafasını göstermesini bekliyordu! Üçüncü kartopu şapkasını düşürdü. Belki bir çalının arkasına saklanmak o kadar da iyi bir fikir değildi, çünkü onun ne yaptığını göremiyordu. Vur-kaç yaklaşımının kendisine daha iyi hizmet edebileceğine karar verdi.

Çalıların üzerinden baktı, adamın bir sonraki füzesini savuşturdu, hemen ayağa kalkıp kendi füzesini fırlattı, sonra da kaçtı. Ve koştu. Kaydı, kaydı, biraz daha koştu, bu arada hep gülüyordu.

Adamın "Korkak!" diye bağırdığını duymadan önce sırtına iki kartopunun daha isabet ettiğini hissetti.

Ona parlak bir gülümseme vermek için arkasını döndü. "Yaklaş - eğer cesaretin varsa!" diye alay etti.

"Demek böyle olacak, mi?"

Adam ona doğru koşmaya başladı. Hızla daha fazla kar topladı ve ona doğru fırlattı, sonra tekrar koştu, ama adamın alına ve yanaklarına beyaz sıçradığını görmeden önce değil. Sevinçle güldü ve bir top daha toplamak için bir anını ayırdı, ama yukarı bakıp adamın aralarındaki mesafeyi çok daralttığını görünce tekrar çılgılık attı. Lanet olası uzun bacakları!

Kadın gülerek kaçtı ama adam ona doğru atladı ve ıskalamadı. İkisi de kara çarptı ve yerde birkaç metre kaydı. O kadar çok gülüyordu ki nefes almak için soluk soluğa kalmıştı.

Öpücük o kadar beklenmedikti ki, dudaklarını ısıtanın onun dudakları olduğunu fark etmesi birkaç dakikasını aldı. Öfkelenmeden önce bu öpücüğü sonuna kadar yaşayabileceği kadar uzun bir süre şok oldu. Güzel bir histi. Daha da güzeli, bu öpücük yüzünden içinde hissettiği heyecandı. Sanki karnında kelebekler uçuşuyordu ve daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Doğal olarak kolları Raphael'in omuzlarına dolandı. Daha önce soğuğu hissetse bile, Raphael'in iri vücudu onunkinin üzerindeyken kesinlikle hissetmiyordu. Buhar

Birbirlerine karışan nefesleri yüzünün geri kalanını ısıttı ve baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarının üzerinde gezinen adamın dudaklarının oldukça sıcak olduğunu fark etmesini sağladı. Göğüsleri gerildi, karıncalandı. Ayak parmakları botlarının içinde kıvrıldı. Kanı kol ve bacaklarında hızla akmaya başlarken sıcaklık her tarafına yayılıyor gibiydi.

Eğer kendini kaptırıp buz gibi parmaklarını boynunda gezdirmeseydi, bu durum sonsuza dek sürebilirdi. Ani soğuğun şoku öfkesini doğrudan ön plana çıkardı. Adamdan uzaklaştı ve tökezleyerek ayağa kalktı, kadife paltosuna yapışan karın bir kısmının tozunu aldı. Elbette her yeri karla kaplıydı ama bu beklenen bir şeydi ve onu öfkeliendiren şey bu değildi.

"Bütün bunların bununla ilgili olduğunu *biliyordum*," dedi aha! tonunda. "Bana evlenme teklif edebilirdin. Ailem hiç şüphesiz çok sevinirdi."

"Ama sen mıydın?"

"Saçmalama."

"Ve daha da saçma tahminlerde bulunmaktan vazgeçmek isteyebilirsin, oysa ben sadece tadının her zamanki gibi ekşi olup olmadığını görmek istemiştım."

Hâlâ yerde yatan adama baktı, öyle rahat bir duruşu vardı ki, bir kanepeye rahatça uzanmış olabilirdi. Kaşlarını çatmaya başladı ama sonra kaşlarını kaldırıp ona baktı.

"Tadım ekşi mi?"

"Oh, kesinlikle," dedi sırtarak.

Tanrım, onunla alay ediyordu! Kimse onunla alay edemezdi. Elde etmek için çok çalıştığı "senden daha kutsal" tavrı bunu sağlıyordu. Ama kimse ona kartopu da atmamıştı.

Bu kötü notla bitmesini istemeyecek kadar çok eğlenmişti, bu yüzden bir an tepkisini gözden geçirdi ve hiçbir şey ifade etmediği belli olan bir öpücük yüzünden bu kadar sinirlenmemesi gerektiğini fark etti. Ne de olsa o bir çapkındı ve muhtemelen böyle şeyler yapmaya oldukça alışkındı.

"Senden daha fazla vuruş yaptım," dedi küçük bir sırıtışla, aşırı tepki verdiğini kabul etme şekli, sözsüz bir özür, olduğu gibi.

"Yapmadın!" Güldü ve ayağa kalktı. "Ama bu konuda oldukça iyiydin. Çocukken çok pratik yapmış olmalısın."

Kıpırdamadan durdu. "Hayır, karda benimle oynamak isteyen hiç kimse olmadı."

Eğlence onu da terk etti. "Umarım yalan söylüyorsundur, Phelia."

"Evet, tabii ki," diyerek onu konudan uzaklaştırmak için kabul etti.

", değil mi?"

"Seni oraya gitmemen için uyarmıştım, o yüzden !"

Yürüyüp gitti. Ne olsa fasıl kötü bir şekilde sona ermişti.

Bölüm On Dört

Gülüşi rüzgârda ona kadar ulaşmıştı. Raphael bu sesi ya da bugün Ophelia'yla yaşadığı o özel deneyimi asla unutamayacağını hissediyordu.

Ona ilk kartopunu fırlatması tamamen kendi içgüdüleriyle olmuştu. Kahvaltısını bitirmek üzereyken onu yürüyüş yaparken görmüş ve dışarı çıkıp ona katılmaya karar vermişti. Sonrasında olanlar kesinlikle önceden planlanmış değildi.

Bugün onu zar zor tanıyabilmişti. Ona kartopu fırlatan kadın ile herkesin nefret ettiği kadın arasında inanılmaz bir fark vardı. Yapmacık değildi. Kadının davranışının spontane olduğundan kesinlikle emindi. Onu mucizevi bir şekilde "değiştirdiğini" düşünmesi için kandırmaya çalışmıyordu. Ona sadece kimsenin görmediği başka bir yönünü göstermişti; keyifli ve eğlenceli bir yönünü.

İlk dürtüsünden pişman olmasa da, muhtemelen ikincisinden pişman olacaktı. Onu öpmek aptalcaydı. Ona yanlış bir izlenim vermişti, oysa bu onun doğal bir eğiliminden başka bir şey değildi. Dudakları yakındı, kahkahası havada çınlıyordu ve o kadar güzeldi ki. Karşı koyabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Ama tadının ekşi olup olmadığını görmek istemesi? Ne saçmalık! En azından bundan daha iyi bir bahane bulabilirdi ve eğer o öpücük karşısında bu kadar şaşkın olmasaydı bulurdu da.

Onu salonda tek başına, yan bahçeye bakan pencerenin önünde dururken buldu. Kar savaşı sırasında ortalığı epey dağıtmışlardı. İzleri her yerdeydi ve kayarak geçtikleri yerde derin bir çukur oluşmuştu.

Onu yakaladığında kar yağıyordu - yaşadıkları eğlenceyi mi yoksa paylaştıkları öpücüğü mü düşünüyordu? Aslında, onun şu anda kendisini düşündüğünü hayal biraz kibirlilikti.

Yalnızken genellikle ne düşünürdü? Lanet olsun, onu ve onu oraya getirme amacıyla hiçbir ilgisi olmayan şeyleri fazlasıyla merak etmeye başlamıştı.

"Yine o kömürler için hazır mısın?" dedi hafifçe onun yanında.

Onun varlığıyla irkilmedi; yaklaştığını duymuş olmalıydı. Ne hakkında konuştuğunu sormasına da gerek yoktu. "Kömürlerin üzerinde tırmıklanmak" onun kendi yorumuydu.

Ama iç çektiğini duydu ve "Elbette," derken sesi oldukça kederliydi.

Suçluluk duygusu! Kadının omuzları çökmüş bir halde kanepeye doğru yürümesini izlerken suçluluk duygusu yükseldi ve neredeyse onu boğacaktı. Bu da neydi böyle? Ona yardım etmeye çalıştığı için kendini nasıl suçlu hissedebilirdi ki? Çabalarından o faydalanacaktı, kendisi değil... Duncan'la girdiği bahsi kazanacaktı ama bu, ona yardım etmek istediğini daha yeni anladığı şu günlerde, olayların şemasında çok önemsizdi. Onu bu hale getiren bir şey vardı ve belki de bunun ne olduğunu da gündemine almalıydı.

Aynı kanepede ona katıldı ve otururken kadının kendisinden uzaklaştığını fark etti. "Ben ısırmam, biliyorsun," dedi biraz da kızgınlıkla.

"Aslında, sanırım biliyorsun."

"Bu seni öpmek için miydi, yoksa seni kızgın kömürlerin üzerinde tırmıklamak için miydi?"

"İkisi de." Masanın üzerindeki tepsiden kendine bir fincan çay doldurdu. Bir sepet tatlı da vardı ama ona bakmadı bile.

"bir fincan alacağım."

"doldur," diye karşılık verdi.

Çok daha iyi. Üzgün bir Ophelia, onu gözyaşları içinde görmek kadar kötüydü. Onun liginin oldukça dışında.

Kendi çayını doldurdu ve daha fazla iç çekerek onu başından savmadığından emin olmak için, "O hamur işlerini sana bırakacağım. Çok zayıfsın."

Henüz ona gerçekten bakmamıştı ama şimdi kesinlikle bakıyordu. "Değilim!"

"Ve çok solgunsun," diye ekledi iyi bir önlem için. "İçinde hiç renk yok. cildin."

"gerektiği gibi."

"Elinizden gelenin en iyisini yapmak isteyeceğinizi düşünmüştüm."

"Görünüşümde hiçbir sorun yok. O kadar güzelim ki iğrenç."

Vay be. Bir adım geri çekil. Bunu doğru mu duydu? Ve bu kadar acı bir tonda mı?

"Evet, oldukça," diye kabul etti . "Çok iğrenç. Olağanüstü ." Kadın mavi gözlerini ona dikti. "Bunun üzerinde durmana gerek yok."

"Öyle miydin? Özür dilerim. O zaman başlattığınız dedikodulardan birini daha tartışalım."

Bunu aniden söyleyerek onu hazırlıksız yakalamayı düşündüyse de işe yaramadı. Arkasına yaslandı ve şimdi meraktan başka bir şeye bakmıyordu. "Evet, lütfen yap, çünkü başka bir şey başlattığımı hatırlamıyorum."

"Sanırım arkadaşınız, daha doğrusu eski arkadaşınız aynı fikirde değil. Mavis onun hakkında ne yaydığını söylemişti? Yalancı ve arkadan bıçaklayan biri olduğunu mu?"

"Hayır, o bana kalles dedi. Ben sadece ortak arkadaşlarımız olan Jane ve Edith'in önünde ona yalancı dedim. Beni bir kez çok fazla kışkırttı. Sinirlerim bozuldu. Ama bundan öteye gitmedi. Jane ve Edith'in bunu tekrarlamayacağını biliyordum. Mavis'i severler."

"Ama sen değil?"

Bakışlarını ondan kaçırdı. "Mavis'le aramızda geçen ikinci konuşmaya kulak misafiri olduğumu biliyorum. Hayır, Jane ve Edith hiçbir zaman gerçekten arkadaşım olmadılar. Öyleymiş gibi davranıyorlar ama değiller."

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Pek sayılmaz. İnsanların benden hoşlanmasını istemem. Sevmemelerini sağlama eğilimindeyim."

Bu ifade o kadar tuhaftı ki, bir an için nutku tutuldu. Elbette buna inanmamıştı. Ama bunu neden söylesin ki? Savunma amaçlı bir bahane mi?

Ona bariz olanı gösterdi: "Kimse sevilmemek için kendi yolundan çıkmaz - kasıtlı olarak. Bu insan doğasına aykırıdır."

Ona tekrar bakarken sadece omuz silkti. "Sen öyle diyorsan."

Davasını savunmayacak mıydı? Onun bu yeni kayıtsız tavrına oldukça sinirlenerek, "Pekâlâ, hangi akla yatkın nedenle arkadaşlarınızı kasten kendinizden uzaklaştırırsınız?" dedi.

"Böylece samimi olmadıklarından emin samimi olup olmadıklarını merak etmek zorunda kalmam." "Kimseye güvenmiyor musun? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Aynen öyle."

"Sanırım buna ben de dahilim?"

Nedeninden emin olmasa da aslında bir inkâr umuyordu. Anlamadı.

"Tabii ki . Diğer herkes gibi sen de bana yalan söyledin."

Öfkeyle, "Şeytan var bende," dedi. "Tamamen dürüst oldum-"

Kızın homurtusu onun sözünü kesti. "Beni Londra'ya götüreceğini söyledin, çok fazla kelimeyle değil, ama kesinlikle ima ettin. Bu yalan değil miydi?"

Yüzü kızarmıştı, suçluymuş gibi. "Bu bir istisnaydı, sadece buraya gelene kadar senin gösterilerinden kaçınmak içindi."

"Oh, anlıyorum. Beni buraya getirene kadar yardım bulmamı engellemesi, ki o kadar uzak bir yer ki hiç yardım yok, sadece bir bonus muydu? Ama bir istisna ya da bir düzine, ne fark eder ki? Ben davamı geri çekiyorum."

Yüzünün kızarması biraz daha koyulaştı. "Sırf kolaylık olsun diye sizi yanlış yönlendirdiğim için özür dilerim ama size yardım etmeye çalıştığım için özür dilemeyeceğim."

"Yalan söylediğin için özür dilemene de gerek yok. Ve kesinlikle kolaylık olsun diye değil. Ben de bunu oldukça sık yapıyorum."

"Bu üç numaralı kusur mu?"

"Hayır, ben takıntılı bir yalancı değilim. Eğer bir konuda yalan söylüyorsam, bu tamamen kasıtlıdır.

Kusurlarım - sabırsızlığım ve sinirliliğim - üzerinde kontrolüm yok, yalan ."

"Bunu kötü bir özellik olarak görmüyor musunuz?"

"İkiyüzlü davranıp, öyle olduğunu söyleme."

"Aslında öyle, ama sanırım aramızdaki fark da burada yatıyor. Ben dürüst olmayı tercih ediyorum, sen ise sahtekârlığı tercih ediyor gibisin."

"Tercih etmiyorum," diye karşılık verdi, sonra da itiraf etti: "Eskiden bu konuda kendimi suçlu bile hissederdim."

"Bunu ne değiştirdi?"

"Etrafımdaki herkes bana yalan *söylüyor*. Aslında bu yüzden Mavis sahip olduğum tek gerçek arkadaşım. Onların arasında bana karşı dürüst olacağına güvenebileceğim tek kişiydi - en azından ben onu incitene kadar öyleydi."

"Bunu tartışmak ister misin?" diye dikkatle sordu.

"Hayır."

Başka bir şey söylemeyecekti. Ve şimdi yalan söylemekten hiç çekinmediğini itiraf ettiğine göre, şimdiye kadar ona karşı herhangi bir konuda dürüst olup olmadığını merak etmek zorundaydı. Bu ürkütücü bir düşünceydi. Londra'ya dönmek için yalan söylemeye karar verdiyse...

"Mavis'i kasten incitmedim," diye anlatmaya başladı, sonra "Tanrım, görüyorsun ya!" diye patladı.

Kaşlarını çattı. "Ne?" "Bu

benim üçüncü kusurum."

Şimdi onun kafasını tamamen karıştırmıştı. "o?"

"Çenemi kapalı tutamadığımı! Sessizliğe verdiğim tepki çok saçma!"

Gülmeye başladı. "Bunu bir kusur olarak mı görüyorsun?"

"Tabii ki öyle," dedi kızgınlıkla. "Anlatacak güzel bir hikayeniz olsa ve bunu uzatmak isteseniz, ancak küçük bir sessizlikle karşılaştığınızda hemen konuya girseniz nasıl hissederdiniz? Aksi takdirde oldukça eğlenceli bir anekdot olabilecek şeyi tamamen mahveder."

Şimdi kesinlikle gülüyordu. "Kusurlara bakılırsa, bu çok küçük bir kusur, tatlım."

"Ben öyle düşünmüyorum," diye cevap verdi kızgınlıkla.

"Anlatacak bir hikayen mi vardı?"

"Hayır, bunu sadece bir örnek olarak kullandım. Ben de bir şeyi tartışmak istemediğimde böyle oluyor."

"Ah, anlıyorum. Bildiğim iyi oldu." Sırıttı. "Ama Mavis'e geri dönelim." "Dönmeyelim."

"Tekrar sessiz olmama gerek var mı?"

Kadın ona ters ters baktı. Bu kez gülmemek için kendini zor tuttu. Kız kardeĞi Amanda gibi Ophelia'yı da kızdırmak çok kolay olmuğtu. Ama tanıtacağı yeni konu

"Mavis hayatları mahvettiğınızı söyledi. Bu ifade olması gerekenden daha mı genişti?"

"Hiç de değil. Eminim geri çevirdiğim pek çok erkek bu yüzden hayatlarının mahvolduğunu düşünüyordur. Duncan bunun tersini düşünen tek kişiydi, benimle evlenmenin cehennemden beter bir kader olacağını düşünüyordu. Büyükbabası Summers Glade'de yaşamının ne kadar angarya olacağına işaret ettikten sonra ben de aynı şeyi düşündüm."

Duncan, Mavis'in Ophelia'nın yatak odasına girdiğinde gördüklerinin dedikodusunu yayması halinde Ophelia'nın mahvolmasını önlemek için onunla evlenmeye razı olmuştu. Oldukça masum bir olaydı ama dedikodu başladıktan sonra buna kim inanırdı ki? Raphael onun bu kadar asil olabileceğinden şüpheliydi, en azından onun için.

"Mavis'in içeri girdiği o uzlaşmacı durumu gerçekten sen tasarlamadın. değil mi?" dedi.

"Hayır, ama yanlış bir izlenime kapılmayın. O noktada Duncan'la sadece bu işi bitirmek için evlenmeye hazırdım. En azından babam için yeterince iyi olacağına karar vermiştim. Ve hatalı bir şekilde, Duncan'ın da ona barbar dememin etkisinden kurtulduktan sonra istekli olacağını düşünmüştüm. Benimle evlenmek konusunda isteksiz olduğunu o zaman bilseydim, muhtemelen böyle uzlaşmacı bir durum ayarlardım."

Şimdi şaşkıındı. Neden bunu kabul etmişti ki? Aslında onun bu durumda masum olduğunu düşünmüştü.

"Ve bunda yanlış bir şey görmüyor musun?" diye sordu sertçe.

"Maçın sonunda yeterince memnun olacağını düşündüğümde mi? Hayır, düşünmüyorum."

Başını iki yana salladı ama izin verdi: "Sanırım tarihin başlangıcından bu yana kadınlar erkekleri evlilik tuzağına düşürürken, bu mantıkla sizi suçlayamayız. Ben şahsen bunu entrikaların en kötüsü olarak görüyorum, ama bu bir erkeğin bakış açısından, anlıyorsunuzdur."

"Elbette. Başka türlü hissetmenizi beklemiyorum. Ama konu açılmışken şunu da bilmelisiniz ki, ben olsam hiçbir şey yapmazdım."

Duncan'ın benimle mutlu olma ihtimali olmadığını bilseydim böyle bir şey yapmazdım."

Ona inanabilir miydi? İtiraf ettiklerinden sonra inanabileceğini düşündü.

"Şimdi sana bir şey sormama izin ver," diye devam etti, ona sivri bir bakış atarak. "Senin deyimimle o en kötü türden entrikaları ben çevirmiş *olsaydım*, bunun *senin* burada yaptığın şeyden, yani davranışlarım değişene kadar beni tutsak tutmaktan ne farkı olurdu? Yardımını isteyip istemediğimi sormadan, ki istemedim, meseleyi kendi ellerine aldın. Şimdi cevap ver bana Rafe, eğer yapabilirsen. Ne fark eder ki?"

Oldukça kendini beğenmiş görünüyordu, muhtemelen onu içinden çıkamayacağı bir köşeye sıkıştırdığını düşünüyordu. "Benzerliği görüyorum ama daha geniş resmi gözden geçiriyorsun. Bir adamı istemediği bir evliliğe hapsetmek ikinizi de hayatınızın sonuna kadar mutsuz eder. Ciddi bir skandal olmadan bundan kaçış yok. Bunu gerçekten kimsenin incinmediği, kimsenin mutsuz olmadığı ve işimiz bittiğinde çok daha iyi bir insan olarak neşeli yolunuza devam edeceğiniz birkaç kısa haftayla karşılaştırmak istiyor musunuz?"

"Cehenneme git!"

Sırıtmamayı başardı. "Beni oraya göndermeye çalışmaya devam edebilirsin canım, ama bu hale kafama oldukça sıkı bir şekilde bağlı. Ve zavallı bir kaybeden olma."

"Neden olmasın?" diye öfkeyle karşılık verdi. "Benim aşağılık davranışlarımla ilgili uzun listene ekleyeceğin bir şey daha mı var? Ve sen bir melek *değilsin*! Sen en büyük şeytansın ve bunu biliyorsun!"

Ona dudak büktü. "Öfken kendini gösteriyor, Phelia. Bunu kontrol etmek için mükemmel bir zaman, sence de öyle değil mi?"

Ona küçük, sıkı bir gülümseme verdi. Gözleri hançer gibi ona bakarken bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama ses tonundan alaycılık , "Bu nasıl? Ne hakkında konuşuyorduk? Ah, evet, kaç hayatı mahvettiğimi. Hadi ona geri dönelim."

Kanepeden fırladı ve volta atmaya başladı, bu da adamın dikkatini konuşmalarından tamamen uzaklaştırdı. Eteğinin kıvrımlarını ve kıcının üzerinde nasıl hareket ettiğini izliyordu...

"Kim o?" diye sordu, şöminenin üzerindeki portreye bakmak için durdu.

Adam isteksizce gözlerini kızın poposundan ayırıp bakışlarını takip etti. "Büyükannem Agatha."

"Büyükbabanın buraya kaçmak için geldiği kadın mı?" diye sorarken kaşlarını kaldırarak ve ses tonunda bir sırıtişla ona baktı.

"Hayır, her zaman eve koşarak gittiği kadın. Aslında, çocukları büyüdüğünde, onunla yalnız kalmak için sık sık onu buraya getirirdi."

"Özür dilerim," dedi, onu şaşırtarak. "Aslında o sözle sadece takılıyordum. Ama sanırım bu konuda pek becerikli değilim."

Gerçekten de pişman görünüyordu, bu yüzden onu rahatlatmaya karar verdi. "Aslında bu resmin arkasında küçük bir hikaye var. Ressamın yanından geçtiğim bir nehirde kendini boğmaya çalıştığını fark ettim."

"Yüzmeyi mi kastediyorsun?"

"Ben de öyle yaptığını düşünmüştüm. Ne de olsa sıcak bir gündü. Ama hayır, kendini boğmaya çalışıyordu, sadece başaramıyordu. Yüzeye doğru sallanıp duruyordu! Ama kendisine doğru yüzen ölü ağacı görmedi. Onu uyarmak için bağırdım. Beni duymadı. Ve ağaç onu altına aldı."

"Onu , değil mi?"

"Öfkesine," dedi kıkırdarak. "Yuttuğu bütün suyu öksürerek çıkardıktan sonra bana birkaç yumruk bile attı. Sonra da dert yanmaya ve onu kurtarmakla ona neden kötülük ettiğimi anlatmaya başladı. Meğer kendini sanatına o kadar adanmış ki başka bir iş yapmayı reddediyormuş ve kimse resimlerini satın almadığı için açlıktan ölüyormuş. Aptal adam, kimsenin sanatını *karşılayamayacağı* küçük bir köyde yaşıyordu ve taşınmayı bile düşünmemişti."

"Yani mali durumunun düzelmesine yardımcı olması için büyükannenizin resmini yapması için onu görevlendirdiniz?"

"Hayır, aslında büyükannemin taşıdığım bir minyatürünü buldu ve bana hediye olarak o portreyi çizdi. Ben sadece onu ve sanatını en yakın şehre sürükledim, şu anda o kadar çok talep görüyor ki siparişleri geri çevirmek zorunda kalıyor. Ama o kadar iyi, görüyorsunuz." Raphael tabloyu işaret etti. "Bunu resmini görür görmez anladım. Minyatür Agatha'nın hakkını vermiyordu, ama sanatçı gözüyle onun gerçeğini gördü. Babama göre bu portre onun gençliğindeki halinin neredeyse birebir aynısı. Onu Norford Hall'a astırmak isterdim ama büyükannem onu görünce hüznünlendi."

"Neden, madem bu kadar iyi bir benzerlik?"

Omuz silkti. "Kayıp gençlik ve bu tür çürümeler sanırım. Yaşı ilerliyor."

Ophelia geri dönüp kanepede ona katıldı, şimdi biraz daha rahatlamış görünüyordu. Önceki konuya döndüğünü belirtmek için boğazını temizleyerek, "Hiçbir hayatı mahvetmediğinizi iddia edeceksiniz, değil mi?" diye tahmin etti.

"Tam tersine. Açıkçası Mavis'in hayatını mahvettim. Hayalini kurduğu o çapkınla evlenmesine izin vermeliydim. Sadakatsiz bir kocayla oldukça mutlu olabilirdi, kesinlikle şu an olduğundan daha mutlu olurdu."

"Anladığım kadarıyla onu ondan çalmışsın?"

"İşin içinde hırsızlık yoktu. Onunla tanışmadan çok önce bana evlenme teklif ettiğinde on altı yaşında bile değildim. Tam bir baş belası oldu, her zaman

Benden öpücük çalmaya çalışıyordu, sonunda annemden onu davetli listelerine dahil istedim, o da bunu yaptı. Böylece en iyi arkadaşına kur yapmaya başladı ve hepimizin katıldığı partilere davet edildi ve bana bunun sadece bana tekrar yakınlaşabilmek için olduğunu *itiraf etti*."

"Ona söylemedin mi?"

"Tabii ki söyledim, defalarca. Her seferinde gülüp geçti. Ona karşı tek bir kelime bile duymak istemedi, o kadar aşıktı ki. Sonunda beni öpmesine izin verdim, bunu öğreneceğini biliyordum. Dinlemedi, ben de ona ihtiyacı olan kanıtı verdim."

"Bunun onunla ilişkinizi koparacağını düşünürdüm."

"Kısa süreliğine oldu. Ağladı. Bazı kötü şeyler söyledi. Her şey için beni suçladı. Ama sonra geri geldi ve beni anladığını, affettiğini söyledi."

"Belli ki değil."

Ophelia kısık bir sesle, "Hayır, tabii ki hayır," dedi. "Aramız bir daha asla eskisi gibi olmadı."

Yüzünde pişmanlık okunuyordu ve bu da ona kendini aşağılık biri gibi hissettiriyordu. Onun yanlış yaptığı şeyleri kabul etmesini istiyordu ama bu kesinlikle onlardan biri değildi. Bir arkadaşına yardım etmeye çalışmış ve bu yüzden arkadaşını kaybetmişti.

Şu anda onun öfkesiyle uğraşmayı tercih ediyordu ve bunu geri kazanmanın en hızlı yolu, "İşte şimdi, öfkeni kontrol altına almak o kadar da zor değildi, değil mi?" diye işaret etmektir.

Ayağa kalktı. "Acı dolu anılarla beni üzerek mi? Gereken buysa, hayır teşekkürler."

Odadan dışarı çıktı. Onu durdurmaya çalışmayacaktı. Ona düşünecek çok fazla şey vermişti, özellikle de şu ana kadar masaya koyduğu suçların her biri için bir şekilde kabul edilebilir bahaneler bulmuştu. Tabii ki en kötüsü henüz gelmemişti, şimdiye kadar tanıştığı en tatlı, en nazik kadınlardan birine, Sabrina Lambert'e yaptığı korkunç muamele.

On Beşinci Bölüm

OPHELIA merdivenin başından gitmedi ve oraya oturdu. Odasında olabilecek ve neden bu kadar mutsuz göründüğünü öğrenmek isteyecek Sadie'yle karşılaşmak istemiyordu. Raphael'den başka kimseyle konuşmak istemiyordu. Aslında onun kendisini takip etmesini ve özür dilemesini bekliyordu. Uzağa gitmeyerek ona bunu yapması için bir şans veriyordu. Daha da aptallaştı. Onu takip etmedi.

"Düşüncelerin için bir peni, gel?"

Arkasındaki koridordan gelen ayak seslerini duymuştu ama bunun hizmetkârlardan biri olduğunu ummuştu. Şansı yaver gitmedi.

Raphael'in teyzesine hitap etmek için ayağa kalktı. "Bilmek istemezsiniz." "Yani bana bir sterline mi mal olacak?"

Bu, kısa bir süreliğine de olsa sırtmasını sağladı. "Yeğeninizle başa çıkmak imkânsız, son derece küstah, iğrenç derecede inatçı. Mantık dinlemiyor."

"Şimdiye kadar seni büyülemiştir diye düşünmüştüm. Kadınları etkilemekte iyidir."

Ophelia homurdandı. "Belki başka bir hayatta. Ben onu haydut bir yaban domuzu kadar çekici buluyorum."

Esmeralda kıkırdadı. Ophelia bunda eğlendirici bir Çey bulamadı. Ciddiydi.

"Size bir şey sormama izin verin Leydi Esme. Dün bu konuyu açacaktım ama Rafe beni zamanımı boşa harcayacağıma ikna etti çünkü siz

onun kampında. Ama sen öyle misin? Eve gitmek istediğim halde beni burada tutmasına gerçekten göz yumabilir misin?"

"Ailenizin burada kısa bir süre kalmanızı kabul edeceğini söyledi. Abartıyor muydu?"

"Hayır, . Notunu aldıklarında çok heyecanlandıklarından şüphem yok. Ama benim ne düşündüğüm ve ne istediğim önemli değil mi?"

Esmeralda gözlerini kısarak ona baktı. "Bu konuda senin fikrinin sayılması için yeterince büyük müsün? Yoksa ailen hala senin üzerinde tam bir otoriteye mi sahip? Eğer kendi kararlarını verebilecek yaştaysan, gel, eğer istediğin buysa seni Londra'ya geri götürebilirim."

Ophelia acı bir iç geçirdi. "Hayır, o kadar yaşlı değilim. Ve bu hiç adil değil. Evlenecek yaştaım ama kiminle evleneceğim konusunda söz sahibi olacak yaşta değilim. Çocuk doğuracak kadar yaşlıyım ama onların babasını seçecek kadar aklım yok mu?"

"Sizinle aynı fikirde olmazsam şaşırmayın. Kendimle ilgili tüm kararları kendim verdiğim şu günlerde bunu söylemek benim için elbette iyi ve güzel. Ama sizi anlıyorum ve itiraf etmeliyim ki gençken ben de sizin gibi hissediyordum. Evlenmek istediğim adamı bulduğumda, babamın izni olmadan ona sahip olamamam oldukça üzücüydü. İskoç olduğu için babamın boş ver, kendine iyi bir İngiliz bul deme ihtimali vardı. Demedi ama diyebilirdi ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmazdı."

"Sevdiğin adamla birlikte olmak için kaçabilirdin."

Esmeralda kıkırdadı. "Ben senin gibi joker değilim, Gel. Kuralları çiğnemem ya da toplumun emirlerine burun kıvrırmam."

"Ben de bilmiyorum," diye itiraz etti Ophelia.

"Ama sen istiyorsun," diye tahmin etti Esmeralda. "İşte fark burada."

Ophelia bunu pek de inkâr edemezdi. "Bu hala çok çirkin."

"Yeğenimin niyetleri iyi niyetli. İnsanlara yardım etmeyi sever. Genellikle bunu yaparken iki kere bile düşünmez. Ve bu kesinlikle bunu yapmak için kendi yolundan çıktığı ilk sefer değil. İngiltere'den uzaktayken tipik bir kıta turuna çıkmadı, biliyorsunuz. İçlerinden biri cebini karıştırdığında ve bunu kız kardeşini kaçırdığı korkunç yetimhaneden kurtarmak için yaptığını açıkladığında, tek başına bir grup yetimi istismardan kurtarmıştı. Yarım yıl sürdü ama Rafe o yetimlerin her birine iyi bir yuva buldu. Ayrıca Fransa'da sele kapılan bir kasabanın boşaltılmasına da yardım etti. Bu konuda yazdığı Amanda'ya göre birkaç hayat kurtarmış. Bunlar, yardıma ihtiyaç duyulduğunda nasıl yardım etme eğiliminde olduğuna dair yalnızca birkaç örnek."

Bu, ona yaptıklarını doğru mu gösterecekti? "Ondan yardım istemedim!"

"Hayır, ama geçenlerde Summer's Glade'de ikinizin de katıldığı toplantıda her şeyi berbat ettiğini iddia ediyor. Yerinde olsam, işleri bir daha böyle berbat etmediğimden emin olmak isterdim."

"Benim de birkaç var," diye Ophelia. "Onları inkâr etmiyorum." "Hepimizin var, gel."

"Benimki biraz abartılı olabilir."

Esmerelda kıkırdadı. "Biraz, ha? O zaman belki de birkaç kısıtlama dersi vermek iyi olabilir? Sadece aşırılıkları dizginlemek için."

"Kontrol edilemeyen bir öfkeyi nasıl kontrol edersiniz?" Ophelia bunun umutsuz bir soru olduğunu biliyordu.

Ama yaşlı kadın aslında tecrübesine dayanarak cevap verdi. "Dilimi ısırarak."

Ophelia sırttı. "Hiç sinirli değilsin." "Vardı, oh, oldukça kötü bir tane."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten de öyle. Bu kocamı çok, İskoçyalı olduğu için çok sinirliydi!"

Ophelia güldü. Bu ses Raphael'i salondan dışarı çıkardı. Onu merdivenlerin başında teyzesiyle birlikte ve görünüşe göre çok daha iyi bir ruh halinde görünce, "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Kadın ona kaşlarını çattı. "de değil."

Gözlerini devirdi ve salona geri döndü. Esmerelda onun yanında dudak büktü.

"Gerçekten de insanın sinirlerini bozuyor, değil mi?"

Ophelia, Raphael'in hâlâ duyma mesafesinde olma ihtimaline karşı daha alçak bir ses tonuyla, "Hiç denemedim," dedi. Ama sonra düzeltti, "Hayır, sözümü geri alıyorum. Tam da bunu yapmak için yoğun bir çaba sarf ediyor gibi görünüyor."

"Bu bir strateji olabilir mi? Öfkenizle daha kabul edilebilir bir şekilde başa çıkmanıza yardımcı olmak için."

"O zaman başka bir strateji dersine ihtiyacı var, çünkü işe yaramıyor."

"Bahsettiğin şu meşhur öfkeni dizginlemeye çalışıyor musun?" Ophelia içini çekti. "Aslında onu dizginledim. Ona bağırmayı bıraktım."

Esmerelda sırttı ama sonra bakışları düşünceli bir hal aldı. "Sana şunu sorayım: Neden burada olmak istemiyorsun? İngiltere'nin en gözde bekârlarından biri sana yardım etmek için elinden geleni yapıyor. Bundan faydalanmak isteyeceğini düşünürdüm."

"."

"Ama neden olmasın? Bana ondan hoşlanmadığını söylemeye çalıştı ama bu çocuktan hoşlanmayan biri nasıl olabilir anlamıyorum. Cana yakın, esprili, görünüşü hoş ve bana kalırsa krallığın en prestijli ailelerinden birinden geliyor."

"Bunu belirtmekten nefret ediyorum ama aslında oldukça önyargılısınız. Yeğeniniz olduğu için gayet anlaşılabilir bir durum. Ama hayatıma bu şekilde müdahale etmeye hakkı yokken bahsettiklerinizin hiçbiri zerre kadar fark yaratmıyor!"

Esmerelda kaşlarını çattı. "Yani işbirliği yapmayacak ve onun yapmaya çalıştığı şeyden faydalanmayacak mısın?"

Ophelia uzun bir iç geçirdi. "Öyle görünmeyebilir ama işbirliği yapıyorum. Yapmayı düşünebildiğim tek şey buydu, bu işi bitirip eve gidebilmek için."

On Altıncı Bölüm

"
AMANDA! Burada ne işin var?"

Raphael'in görmeyi beklediği son kişi küçük kız kardeşiydi. Daha önce Yuva'ya hiç gelmemişti ve şimdi salonun kapısının hemen içinde durmuş, paltosunun üzerindeki kar tozlarını hızlıca siliyordu. Kar yaklaşık bir saat önce, Ophelia onu terk ettikten hemen sonra yeniden yağmaya başlamıştı. Amanda kardan hoşlanmazdı ama bu yüzden oldukça bitkin görüldüğünden Güpheleniyordu.

Ona ters ters baktı. "Benim burada ne işim var? Çok güzel bir baloyu kaçırıp buraya geldin ve burada ne yaptığını öğrenmeye çalışıyorsun. Beni Londra'ya kadar takip etmen gerekiyordu. Neden gelmedin?"

"Ben asla-" demedim.

Sözünü bitirmeden araya girdi: "Herkes seni soruyordu. Tüm arkadaşlarım benimle kasabaya dönmediğin için hayal kırıklığına uğradı."

"Seni daha fazla partiye götürmeyeceğim konusunda uyarmıştım. Summers Glade'deki son partiydi. Londra'da yaşayan çok sayıda kuzenimiz ve iki teyzemiz var, sana yetecek kadar eskort var canım. Bu yüzden Londra'ya ne zaman pek önemi yok, değil mi?"

"Evet, ama herkesin görmek istediği kişi sensin."

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Arkadaş dediğin şu kıkırdayan züppeler sürüsünden mi bahsediyorsun?"

"Sana bayılıyorlar. Tüm bayanlar öyle."

"Hepsi deęil," diye cevap verdi, misafirini dűşűnerek. "Ve ceketini çıkar. Burası oldukça sıcak. Yoksa kalmıyor musun?"

Adamın sesindeki umut dolu tınıyı fark etmedi ve oflayarak doęrudan řűmineye doęru yűrdű ve ellerini sıcıęa doęru uzattı. "Biraz daha açık tutacaęım, teřekkűrler. Oldukça donmuř durumdađım, söylememde sakınca yok. Mangaldaki kűműrler bu kadar uzun bir yolculuęa dayanmaz. Yaklařık iki saat űnce sűndűler. Hizmetçim ve ben ısınmak için aynı bornozu giymek zorunda kaldık ama pek iře yaramadı. Ayrıca neden arabanızda sadece bir tane kucak bornozu var?"

"űnkű mangal genellikle hiçbirine ihtiyaç duyulmayacak kadar sıcak tutar. Buraya benim arabamla mı geldin?"

"Tabii ki űyle. Kendime ait bir tane yok. Hiç ihtiyacım olmadı, deęil mi? Sanki babamın Norford Hall'daki arabalıktayım dűzine arabası yokmuř gibi, oradan ayrılmıř *olsaydım* kullanabilirdim. Ama buraya doęruca Londra'daki evinizden geldim."

Ophelia'yla tanışmadan űnce, kız kardeřinin tanıdıęı en gűzel kız olduęunu söyleyebilirdi. Bűyle dűřűnmesine neden olan řey aile baęlılıęı deęildi. Bu tamamen doęruydı. Kendisinininkinden daha koyu sarı saçları, daha açık, toz mavisi gűzleri ve ailesinden gelen aristokrat kemikleriyle, bu sezon dięer tűm sosyete kızlarını gűlgede bırakacaęından kimse řűphe duymamıřtı. Ama Summers Glade'deki partiden űnce ailesinden hiç kimse Ophelia Reid'le tanışmamıř ya da adını duymamıřtı. Ve Amanda da dahil olmak űzere hiç kimse Ophelia'nın gűzellięinin eline su dűkemezdi.

"Ve kaybolduk," diye mırıldanarak ekledi.

"Kayboldunuz mu? Bu ilginç olmalı." "Hiç de değil."

"Buradaki yolu kaplayan kar yűzűnden mi kayboldunuz?"

"Hayır, bizi buraya getiren tek řey buydu. Sonunda karda bırakılmıř vagon izlerini bulduk ve onları takip ettik. Ama řofűrűnűzűn buraya daha űnce geldięini sanıyordum. Ancak bizi kaybettikten sonra sizin için çok uzun sűredir çalıřmadıęını ve hayatında hiç bu kadar kuzeye gitmedięini itiraf etti. O ięrenç adam bu konuda daha űnce bir řeyler söyleyebilirdi."

"Hizmetilerimin çoęu yeni Mandy. Avrupa'ya gittięimde eskilerin çoęunu yanımda tutamadım. Burada olduęumu nasıl űğrendin?"

"Norford Hall'daki evine gittięini sanıyordum. Sizi neyin tuttuęunu űęrenmesi için uřaęınızı oraya gűnderdim ve Summers Glade'den sonra eve gitmedięinizi, onun yerine buraya geleceęinizi haber verdięinizi sűyledi. Buna inanamadım. O kadar yer varken ve yılın bu zamanında neden buraya geldin?"

Omuz silkti. "Neden olmasın?"

"Ama sezonu kaçıyorsunuz!"

Ona bakıp kıkırdadı. "Sezon umurumda bile değil. İyi bir eş arayan sensin, ben değil. Henüz bulamadın mı?"

İğrenir gibi bir ifade takındı. "Hayır. İlgilendiğim erkeklerin yarısı beni fark etmiyor bile."

Güldü. "Ne saçmalık!"

"Güvenoyu için teşekkür ederim ama bu doğru. Tek yapmak istedikleri şu mağrur Ophelia Reid hakkında konuşmak ve neden hala Londra'ya dönmediğini bilip bilmediğini sormak. Duncan MacTavish'le evlenmediği haberinin kasabaya ulaşması uzun sürmedi. Nedenini biliyor musun?"

Bu konuda söyleyeceği tek şey "Uygun olmadıklarına karar verdiler" olacaktı.

"Bu *çok* hayal kırıcı."

"Neden?"

"Kalın kafalılık etme, Rafe. Belli ki şimdi tekrar yarışmaya döndü ve etrafta o kadar da mükemmel erkek yok, biliyorsun."

Kadının mantığı karşısında sırtıttı. "Kocanız mükemmel olmak zorunda mı?"

"Hayır, tabii ki değil, birazcık. Ama artık ikinci sırada olacağım. tekrar bir koca için alışveriş yapmak."

"Kibir ve kıskançlık aynı nefeste. Yazıklar olsun sana, Mandy."

Kızardı. "geçme. Burada hayatımın geri kalanını tartışıyoruz."

"Hayır, tartışmıyoruz, senin sabırsızlığını tartışıyoruz. Eğer rahatlar ve Londra'daki ilk sezonunun tadını çıkarırsan, senin için doğru erkek sen farkına bile varmadan karşına çıkacaktır."

"Ve onun yerine ona aşık ol," dedi huysuz bir mırıltıyla. "Gerçekten kıskanıyorsun, değil mi?"

Uzun bir iç geçirdi. "değil. Tanrım, kadar güzel ki parılıyor. Göz kamaştırıcı!"

Bu yorumun kendisinde uyandırdığı kahkahayı bastırdı ve sadece "Kesinlikle katılıyorum" dedi.

Gözlerini kırıştırdı, sonra gözlerini ona dikti. "Sakın sen de aşık olduğunu söyleme."

"Uzun değil."

"İyi, çünkü o iyi bir kadın değil, biliyorsun, kesinlikle senin için yeterince iyi değil. Kibirli, küstah ve kendi iyiliği için fazla gururlu."

"Ortalıkta dolaşan dedikodu bu mu?" diye merakla sordu.

"Hayır, şu anda onunla ilgili tek dedikodu evlilik pazarına geri döndüğü ve bu *yüzden* pek çok erkeği memnun ettiği. Summers Glade'de onunla tanıştığım zamanki gözlemim buydu. Biliyor musun, bana bir de

zamanımı boşa mı harcıyordum? Bunu söylediğinde henüz MacTavish'le nişanlanmamıştı bile. MacTavish'in onu geri alacağından emindi."

"Aslında orada vaktinizi boşa harcıyordunuz. Duncan komşusu Sabrina'ya zaten aşıkta. Sadece bunu fark etmesi biraz zaman aldı."

"Aferin ona. Ophelia'yla tekrar ayrılımlarının nedeni *bu* mu?"

"Bir kısmı. Ama evlenmek asla kendi fikirleri değildi, aileleri tarafından ayarlanmıştı, bu yüzden ikisi de bundan kurtulmanın bir yolunu buldukları için mutluydular. Şimdi ceketinizi çıkarın, biraz çay için, sonra da evinize gidin."

"Sıkıcı olma, Rafe. Sezonu seninle geçirmem için beni davet ettiğini unuttun mu?"

"Burada olmaz."

"Hayır, tabii ki değil."

"Ve benimle bile değil," diye düzeltti. "Babamın Londra'da bir evi olmadığı için davet, şehirdeki evimi kullanman içindi. Sezonu orada seninle geçireceğimi kastetmemiştim."

"Bu hoşuma gitti!" diye homurdandı. "Orada olacağını tahmin etmiştim. Seni çok özledim. Neredeyse iki yıldır Kıta'da değildin. Artık döndüğüne göre benimle biraz zaman geçirmek istersin diye düşündüm."

"Ve Londra'ya döndüğümde yapacağım."

"Ama *ne zaman* döneceksin? O kadar yer varken burada ne aradığını hâlâ söylemedin."

"Burada bir misafirle birlikte olabileceğim aklınıza gelmedi mi?"

Yüzü kızardı. "Aman Tanrım, hiç düşünmemiştim! *Çok* utandım. Isınır ısınmaz hemen gideceğim."

"Güzel."

"İyi mi? En azından bir gece kalmam için beni ikna etmeye çalışmayacak mısın?" "Pek sayılmaz. Hava kararmadan bir hana ulaşman için yeterince erken."

Sonunda ceketini çıkarıp kanepede ona katılırken iç çekti. Cebinden küçük bir mektup yığını çıkardı ve ona uzattı.

"Belki önemli bir şey vardır diye mektuplarınızı getirdim."

"Yani burada ilgimi çekecek bir parti daveti olmasını umuyordunuz." Mektuplara kısaca göz gezdirdi. Sadece Ophelia'nın babasından gelen mektup ilgisini çekmişti. Mektubu açtı ve tam olarak ne beklediğini çabucak okudu.

"O da var," diye kabul etti Amanda, sonra hemen önceki konuya döndü. "Ve o kadar da erken değil, biliyorsun. Dün gece kullandığım han buradan altı saat uzaklıkta."

"Kaybolmuşsun, hatırladın mı?" diye işaret etmek için ona baktı.

Tekrar iç çekti. "Pekâlâ, buradan dört saat uzaklıkta. Ama ben oraya vardığımda hava kararmak üzere olacak. Sabah erken kalkmayı tercih ederim. Ve

Kim o? Tanıdığım biri mi?"

Bu son soruları aniden ortaya attı, şüphesiz onu hazırlıksız yakalamayı umuyordu. Ama işe yaramadı. Ve Ophelia'nın ortaya çıkmak için o anı seçmeyeceğini ummaktan başka bir şey yapamadı.

"Evet, onu tanıyorsun ve hayır, kim olduğunu öğrenmeyi unutabilirsin. Bu, canım, seni . Ama az önce varsaydığın gibi değil. Burada bir aşıklar buluşması yapmıyorum."

"Oh, kesinlikle," dedi kuşkuyla. "Başka bir ülkede olabilecek kadar uzak bir yere bir kadınla geliyorsun, ama her şey tamamen masum mu?"

"Aynen öyle. Esme Teyze bile bundan emin olmak için burada."

"Öyle mi?" Amanda sevinçle haykırdı. "Harika, onu yıllardır görmemiştım! Şimdi kalmama ve birkaç günlüğüne ziyaret etmeme gerçekten izin vermelisiniz."

"Onu sadece iki ay önce babamın doğum günü partisinde gördün. Ve hayır, sen-"

Pencereden dışarı bakarak sözünü kesti. Amanda içeri girmeden önce burnu kitaptaydı, bu yüzden arabasının geldiğini görmemişti ama şimdi gittiğini görmekte zorlanmıyordu.

"Beni Londra'ya dönmeye zorlamak için bir şeyler çevirmediğini söyle Mandy. Arabamı eve sen mi gönderdin?"

Onun suçlayıcı ses tonu karşısında öfkeyle ofladı. "Ne zaman geri döneceğim? Kesinlikle hayır."

" olsun," dedi kanepeden fırlarken.

On Yedinci Bölüm

OPHELIA kaçmayı başarıp başaramadığını düşünürken O kadar gergindi ki, vagonun ne kadar soğuk olduğunu fark edene kadar epey zaman geçti. Mangalda soğuk küllerden başka bir şey bulamamak endişe verici değildi, ama koltukların altını ve hatta yukarı kalkan birinin içini hızlıca aradıktan sonra kesinlikle rahatsız oldu. Arabanın hiçbir yerinde tek bir kömür parçası bile bulamadı.

Bir kucak bornozu vardı. Küçük bir teselli ama içine kıvrıldı. Bu yeterli olur muydu? Onu rahat ettirmek için değil ama idare ederdi. Kendi kendine, şoförün daha da az sıcak olduğunu, bu yüzden biraz soğuğa dayanabileceğini hatırlattı. Ve ona acele etmesini söylemesine gerek yoktu. Acele etmesinin şart olduğunu açıkça belirtmişti.

Hâlâ eve doğru yola çıktığına inanamıyordu! Ancak hissettiği muazzam memnuniyet ve zaferin eve gitmekle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Raphael'i alt ettiği basit gerçeğiyle ilgiliydi!

Aşağıya inmiş ve salondan gelen sesleri duymuştu. Neredeyse odaya girecekti, duyduğunun teyzesinin değil, Raphael' kız kardeşinin sesi olduğundan emindi. Bir şans eseri, kız kardeşi oradaysa, bir faytonla gelmiş olması gerektiğini ve faytonun hemen dışarıda, hâlâ atlarına bağlı olabileceğini ve ona bir kaçış yolu sağlayabileceğini fark edecek kadar durakladı.

Bunu öğrenmek için açık salonun kapısından geçmek yine de göze alabileceği bir şans değildi. Günlük kıyafetinden başka bir şey giymeden olduğu gibi de çıkamazdı. Bu yüzden ceketini ve retikülünü almak için üst kata koştu, sonra da hizmetçilere doğru koştu.

Sadie'yi mutfakta bulmayı umarak arka merdivene çıktı. Orada da bulamadı ve hizmetçisinin günün bu saatinde nerede olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Ne büyük bir ikilem! Sadie'yi arayıp gitme fırsatını kaybetme riskini mi almalı, yoksa Raphael'in Sadie'nin Londra'ya dönmesini sağlayacağından emin olarak onsuz mu gitmeliydi?

Gerçekten yapacak bir şey yoktu. uzaklaşmak için tek şansı buydu ve bunu yapabileceğinden henüz emin bile değildi. Yeni arabadaki atlar da diğerleri gibi ahıra götürülmeden önce bir an önce harekete geçmeliydi.

Aşçı kileri karıştırmakla meşgulken mutfaktan geçip yan kapıdan çıktı. Ve tam zamanında! Yeni araba şimdi yan yoldan ahıra doğru sürülüyordu.

Yeniden kar yağdığını fark etmemişti ama hafiften yağıyordu. Önceki kar, sıcaklık tekrar düşmeden önce erimeye başlamıştı, bu yüzden şimdi buzla da mücadele etmek gerekiyordu, ama fikrini değiştirecek kadar değil.

"Bekle!" diye seslenmişti sürücü genç adama.

Onu duydu ve durdu. Hatta kız ona doğru koşarken, yeni yağan karın altındaki buzda kaymamaya çalışarak yere doğru zıpladı. Üzerindeki fazladan pelerinin kapüşonunun altında bir sürü yün atkı yerine bir şapka takıyor olsaydı muhtemelen şapkasını çıkarırdı. Yüz ifadesi, onun yüzünü ilk kez gören çoğu erkeğe özgü bir ifadeydi; gördükleri karşısında şaşkın ve inanmazdı.

Ve onu bu şekilde tutmak için, ona en parlak gülümsemesini verdi. "Beni Londra'ya geri götürecek birine ihtiyacım var. Bana yardım edebilir misiniz?"

Genç adamın şaşkınlığını üzerinden atması neredeyse tam bir dakika sürdü. Sadece bir kez tekrarlamak zorunda kaldı.

Sonunda üzüntüyle kaşlarını çatı ve "Lord Locke'un izni olmadan bunu yapabileceğimi sanmıyorum hanımefendi. Bu onun arabası."

"Adın ne senin?"

"Albert,
hanımefendi."

"Yirmi pound fikrini değiştirir mi, Albert?"

Yüzünü buruşturdu. "Benim gibi bir adam için çok fazla para ama bu koçla kaçarsam kovulacağımdan ya da hapse atılacağımdan eminim."

Sabırsızlığı artıyordu. Onu ikna edecek zamanı yoktu. Her an Raphael ortaya çıkabilirdi ve o zaman hiçbir yere gidemezdi.

"Tutuklanmayacaksınız," diye adamı temin etti. "Sana bunun sözünü verebilirim."

Hâlâ üzüntüyle kaşlarını çatıyordu. "Kız kardeşini buraya getirdim. Muhtemelen birkaç gün içinde eve dönecek. Hoş bir kadındır. Eminim gezinti için ona katılmana izin verirdi."

"Bu olmaz. *Hemen* gitmem gerekiyor. Elli pound!"

"Bu işi pek sevmiyorum," diye itiraf etti. "Yazın o kadar da kötü değilken almıştım. Şimdi yılın bu zamanlarında içeride çalışmayı tercih ediyorum. Ama elli pound beni sokağa atmak için yeterli değil."

Şeytan değildi. Bu, iki ya da üç yıl içinde görebileceğinden çok daha fazla bir paraydı. "Yüz pound," dedi sabırsızlıkla.

"Nereye gitmek istiyordun?" diye sordu ve hemen arabanın kapısını onun için açtı.

"Londra. Tüm hızımla. Ve ciddiylim. Acele etmek zorunludur."

"Merak etmeyin hanımefendi. Burada ısınamayacağım için en yakın hana ve sıcak bir ateşe koşacağım. Bir handa durabiliriz, değil mi?"

"Evet, kesinlikle," dedi, ona bu kadar pahalıya mal olmasının nedeninin bu olduğunu tahmin ederek. Adam sadece soğuktan kurtulmak istiyordu. "Gece araba kullanmanızı beklemiyorum."

Ona acele etmesini söylemiş olması iyi oldu, diye düşündü dişleri gıcırdayarak. Arabanın içi muhtemelen eskisinden daha soğuk değildi ama birkaç saattir içinde oturduğuna göre kesinlikle öyle görünüyordu. Kadife paltosu bu kadar inceyken kucak bornozu pek yardımcı olmuyordu. Bir kasabaya ve sıcak bir hana varmalarına ne kadar vardı? Albert'in atları pervasızca sürdüğü düşünülürse, muhtemelen bir saatten fazla sürmezdi.

En azından Raphael onu medeniyete tekrar ulaşmadan önce durduramayacaktı. Tüm atları sakladığında kendisi de dahil olmak üzere hiç kimsenin Yuvasını hemen terk edemeyeceğinden emin olmuştu. Kızın kaçtığını fark ettiğinde adamın ne kadar sinirleneceğini düşünerek sırttı. Eğer ısrarcı olursa, bir handa kalırlarsa onu sabah olmadan bulabilirdi. Ama bunun ona bir yararı olmazdı. Onu tanımayan ve çığlık atan bir kadını zorla bir arabaya bindirmeye çalışmasına tahammül edemeyecek insanların arasına geri dönecekti ve kadın kesinlikle çığlık atacaktı.

Sadie'nin yanı sıra kendi arabasını ve kıyafetlerini de geride bırakmak zorunda kalması can sıkıcıydı. Ama Raphael'in artık Kızılağaç Yuvası'nda kalmak için bir nedeni yoktu ve kendisini ve diğer herkesi kendi evlerine geri götürmek için onun arabasını kullanmak zorunda kalacaktı. Eğer arabayı gerçekten ona geri vermezse, bunu eve döndüğünde ve o şeytanla bir daha uğraşmak zorunda kalmayacağından emin olduğunda düşünecekti.

Koltuğundan yere düşmeden önce aklına gelen son düşünce buydu. Kucak bornozuna kısa bir süreliğine dolandığında, arabanın garip bir şekilde yana doğru kaydığını fark etmedi. Ancak araba bir hendeğe doğru giderken zıpladığı için zemin olmak için iyi bir yerdi.

Kapı açıldığında ve Albert dehşete düşmüş bir ifadeyle "İyi misin?" diye sorduğunda daha dizlerinin üzerine çökmemişti.

"Evet, çok az yara var," diye güvence verdi ona. "Bana sadece bizi gerçekten yoldan çıkarıp hendeğe sürüklediğini söyle, değil mi?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Tümseği görmedim, yemin ederim görmedim. Atları son sürat zorlamasaydım görebilirdim, ama yine de yeni kar eskisini örtüyor, o yüzden her halükarda göremeyebilirdim."

"Ve?"

"Tümsekten çıkarken tekerlek çekiş gücünü kaybetti ve kayd. Hendek o kadar yakın görünmüyordu ama sanırım öyleydi. Ve sonra kırıldı."

"Ne yaptı?"

"Tekerlek," dedi utanarak. "Hendeğe düştüğü anda koptu."

"Atlar iyi mi?" "İyiler, hanımefendi."

"O zaman arabayı yola geri çekebilirler mi?"

"Evet, ama o kırık tekerlekle hiçbir yere gidemez. Tüm bu lanet olası kötü şans!"

Bunu tekrar söyleyebilir, diye düşündü iç çekerek. Geriye dönüp baktığında, ona böyle bir havada takımı zorlamasını söylemesi aptalcaydı. Ama geçmişi görmek sadece gelecekteki felaketleri önlemeye yardımcı olur, şimdikiler için hiçbir şey yapmazdı.

"bir durumda normalde ne yaparsınız?" diye sordu. "Yeni bir tekerlek alırdım."

"Peki, git ve bir tane al."

"Henüz kasabaya tam olarak yakın değiliz. Ben dönene kadar hava kararmış olabilir."

İlk düşüncesi, yolun kenarında, soğukta, özellikle de hava karardıktan sonra yalnız kalmak istemediğiydi. Ama bunun alternatifi, atlardan birine eyersiz binmeye çalışmak ve büyük olasılıkla defalarca attan düşüp yaralanmak ve daha da zor durumda kalmaktı. Ya da havanın düzelmesini bekleyip bu arada donmak mı? Ya da Raphael'in ortaya çıkıp onu bulduğuna sevinmesini mi ? Tabii ortaya çıkarsa. Onun peşinden gelmeye zahmet etmeyebilirdi. Elinden gelenin en iyisini yaptığına ve yardımını istemediği belli olan birine "yardım etmek" için daha fazla çaba sarf etmeyeceğine de karar verebilirdi.

"O zaman daha fazla zaman kaybetme." dedi. Ve başka bir hata daha yapmamayı umdu.

On Sekizinci Bölüm

RAPHAEL ÖNÜNÜ NEREDEYSE YIRMI METRE GÖRÜYORDU, kar şimdi çok şiddetli yağıyordu. Rüzgâr biraz daha kuvvetli olsaydı kar fırtınası denebilirdi ama neyse ki neredeyse rüzgâr yoktu, sadece ne kadar soğuk olduğunu *hissetmesine* ve pes etmeyi düşünmesine yetecek kadar vardı. Sonuçta, Bartholomew'un evinden bir at getirip eyerlemesinin ve arabadaki mangalın boş olduğunu bildiği için biraz kömür toplamasının ne kadar uzun sürdüğünü düşünürsek, Ophelia en yakın kasabaya varmadan ona yetişmeyi beklemiyordu. Sadece Londra'ya dönmeden önce onu bulmak istiyordu ama bunu yarın, kar durduktan sonra da yapabilirdi.

Hendekteki arabayı neredeyse görmüyordu. Beyaza bürünmüş, karla karışmıştı. Gözlerini o yöne çeken atlardı. Kar onların sıcak, koyu renk kaplı bedenlerine kendi bineğine yapıştığından daha fazla yapışmıyordu. Enkazı gördüğünde içine bir korku düştü. Hissettiğini hatırlayabildiğinden daha güçlüydü ama neyse ki kısa sürdü. Dört attan birinin eksik olduğunu fark eder etmez ve arabanın biraz eğilmiş olsa da dimdik ayakta olduğunu ama enkaza hiç zarar vermediğini görür görmez, kimsenin yaralanmadığından emin oldu. Ophelia ve sürücüsü belli ki yola devam etmek için tek atı paylaşmaya karar vermişlerdi.

Vardığı tek sonuç buydu, bu yüzden neredeyse kontrol etmek için hendeğe inmeyecekti. Ama bunu yapmazsa, merak edip kendini tekmeleyeceğini biliyordu, bu yüzden arabanın kapısını açıp içeriye hızlıca bakacak kadar uzun süre attan indi. İçinde bir desteden başka bir şey kalmamıştı... *Neden sadece bir kucak bornozun var?*

Kız kardeşinin sözleri ona şok etkisi yarattı. Bir kucak bornozu bu kadar büyük bir yığın yapmazdı.

"Yüce Tanrım," diye patladı. "Seni burada donman için mi bıraktı? Hangi cehennemde Gitmek mi?"

Ophelia kafasını kucak bornozunun altından çıkardı, değil, sadece yeterince Gözlerini görmesi ve şapkasını takmadığını fark etmesi için. Her zamanki zarif saç modeli bile yoktu. Saçlarını mı salmıştı? Kucak bornozunun altında koltuğa öyle bir gömülmüştü ki, bornoz başını bile örtüyordu.

"Kırılan yerine bize yeni bir tekerlek getirmeye gitti."

Raphael onun yanına oturdu ve soğuk mangala baktı. "Seni burada ısıtmadan bıraktığını biliyor muydu?"

"Muhtemelen hayır," dedi ve ardından, "Şu lanet kapıyı da kapat!" diye çıkıştı.

Kapıyı kapatmak için arkaya uzandı. Pek işe yaramadı. Aldığı her nefes önünde bir buhar bulutu oluştuyordu.

Artık biri olduğu için gevşiyordu. Ayaklarını tekrar yere koydu ve dik oturdu. Kucak bornozu aslında minyatür bir battaniyeydi, sadece kucaktan ayaklara kadar uzanacak kadar uzun ve genişti. Tekrar kucağının üzerine yaydı. Elleri çıplaktı. Saçları gerçekten de hayal edebileceğinden daha gevşek ve uzundu. Tek bir tutamı kucağındaki ellerinin yanında kıvrılmıştı. Parmakları soğuktan titriyordu! Kendini bu şekilde tehlikeye attığı için bir öfke dalgası adamın üzerine çöktü.

"Kukun ve şapkan nerede?" diye sordu.

"yanında değillerdi. Onları arayacak zamanım olmadı."

Bunu o kadar kibirli söyledi ki, bu onu daha da sinirlendirdi. "Böyle bir numara yapmayacak kadar mantıklı olduğumu sanıyordum," diye tersledi eldivenlerini çıkarırken, sonra da kızın ellerini tutup kendi ellerinin arasında ovuşturdu.

Onu durdurmaya çalışmadı. Sadece şöyle dedi: "Çaresizlik beni aptalca şeyler yapmaya itiyor. İkimizin bunu zaten bildiğini sanıyordum."

"Çaresiz değildin. Sadece herkesin seninle tanıştığında karşılaştığı kadınla yüzleşmekten korkuyorsun. Peki saçına ne oldu?"

Bir elini ondan geri çekti ve arkasına itti. "Boynum ve kulaklarım için ekstra sıcaklığa ihtiyacım vardı."

O kadar üşümüştü ki kendi saçıyla ısınmaya çalışıyordu! Bu onu o kadar öfkeliyordu ki, "Bunu kabul ettiği için o aptal Albert'i öldüreceğim," diye hırladı.

"Hayır, ona yüz pound söz verdim."

"Bu bir mazeret değil." İki elini de tekrar kavradı ve sıcak nefesini ellerinin üzerine üfledi.

"Eğer hiç 100 pound görmediyseniz öyle."

İyi bir noktaya değindi ama yine de gözlerini ona dikti. "Tüm suçu üstlenmeye kararlısın, değil mi?"

"Elbette , hayır, değilim. Suçlu *sensin*."

Neredeyse sırtıyordu. "Ben de bunu ne zaman yapacağımızı merak ediyordum."

"Evet, öylesin. Henüz ailemin iznini bile almamışken, sadece alacağını varsaydığın halde beni tutsak tutmak konusunda bu kadar inatçı olmasaydın-"

"Artık bende. Kız kardeşim yazışmalarımı yanında getirecek kadar düşünceliydi."

Ophelia arkasına yaslandı. "Senin için ne güzel, her konuda temize çıktın."

"Evet, oldukça güzel, çünkü seni kömürlerin üzerinde tırmıklamayı henüz bitirmedik."

Alay ediyordu. Bunu tahmin etmiş olmalıydı, yoksa bu söz üzerine öfkeden deliye dönerdi. Ama kömürlerden söz etmesi, mangal için atına bağlı bir çuval kömürü olduğunu hatırlattı ona.

"Lafı açılmışken, biraz kömür getirdim," diye ekledi. "Dur getireyim."

Hemen gitti ve birkaç dakika içinde geri döndü. Kömürü yakması da uzun sürmedi. Ama arabayı gerçekten ısıtması epey zaman alacaktı, bunu fark etti ve Ophelia orada oturmuş dişlerini gıcırdatıyordu, dudakları neredeyse mosmordu! Bu arada başka bir şey denemek zorunda kalacaktı....

"Aslında," dedi, sanki konuşmaları kesilmemiş gibi, "ilerleme kaydettik. Başta olduğun kadar yıpratıcı değilsin ve ben şahsen kin beslediğine dair bir kanıt görmedim. Şimdi telaşlanma, ama ellerini ısıtmak için başka bir şey deneyeceğim, çünkü o kömür yeterince hızlı yanmıyor."

Paltosunu açtı ve gömlek kuyruklarını pantolonundan çıkardı, ardından iki elini de gömleğinin altından göğsüne yerleştirdi. Kadın ellerini geri çekmeye çalıştı, ama adam ona verdiği soğuğa rağmen ellerini sıkıca tuttu.

"Bu da işe yaramayacak," dedi. "Şu anda pek de sıcak değilsin."

"O zaman bunu deneyelim." Parmaklarını kollarının altına yerleştirdi.

"Sadece marjinal olarak daha iyi, ama bu uzun sürmeyecek. Bu sadece seni üşütüyor

"

"Zaten, canım. kar yağıyor, biliyorsun. Ama sen Muhtemelen haklısın. İkimizin de ısınmasının tek yolu biraz efor sarf etmek. Bilirsiniz, kan akışını sağlamak, biraz ter atmak. Her zaman işe yarar."

Ona kuşkulu bir bakış attı. "Burada egzersiz yapmak için pek yer yok ve hayır, teşekkür ederim, sırf terlemek için dışarı çıkıp koşturmayacağım." Kibarca ekledi, "Ayrıca ben terlemem. Bayanlar asla terlemez."

Bu aptalca ifadeye glmeyecekti. Onu ldrse bile glmeyecekti.
Ama dürtüyü kontrol altına almak birkaç dakika sürdü.

"Ben daha keyifli bir efor biçimi düşünüyordum." Kızın gözleri irileşti, o da hemen ekledi: "Hayır, kışın bir faytonda sevişmek bana göre değil -en azından bundan daha güçlü yanan bir mangal olmadan."

Ona sadece takıldığını göstermek için sırttı. Onu telaşlandırmak ya da kızlık duygularını fkelendirmek istemiyordu. Ama bu kaıramayacağı bir fırsattı.

En başından beri ona karşı olan doğal eğilimlerini dizginlemişti çünkü niyetleri saftı. Onu Alder's Nest'e yardım etmek için getirmişti, baştan çıkarmak için değil. Ama küçük bir pcğn zararı olmazdı ve şu anda aklını soğuktan uzaklaştırmasına yardımcı olabilirdi.

İyiydi. Çok iyiydi. Dürüst olmak gerekirse, ellerini ondan uzak tutmaya nasıl direndiğini bilmiyordu, ne kadar çekici olsa da. Ondan hoşlanmaması da buna yardımcı olmuştu. Ama kız bazı davranışlarını açıklamaya başlar başlamaz, duyguları nötr hale gelmişti. Ondan tam olarak hoşlanmıyordu, başkalarına karşı davranışları konusunda hâlâ hesaba katması ve değiştirmesi gereken çok şey vardı ama onu istemek için ondan hoşlanması gerekmiyordu ve Tanrım, onu istiyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

KIVRILMIŞ, yüzüne biraz sıcaklık gelsin diye dizlerine ^{bastırarak} öyle çok ^{nefes alıyordu} ki, Ophelia Raphael'in ilk konuşmasına kadar orada olduğunu bile fark etmemişti. Onu bulduğunda beklediği gibi böbürlenmemişti. Endişe ve öfkeden başka bir şey göstermemişti, ona karşı değil, onun için.

Arabacının bugün dönmeyeceğinden korkmaya başlamıştı. Hava kararmadan kasabaya ulaşamazsa, dönmeyebilirdi de. Ama Raphael'in varlığıyla tüm korkuları yok olmuştu. Onun kendisini sıcak ve güvenli bir yere götüreceğinden bir an bile şüphe etmemişti. Artık ondan kaçmayı başaramamış olmayı umursamıyordu.

"Sadece seni öpeceğim, Phelia. Birkaç dakika sonra soğuğu fark etmeyeceğini ve birkaç dakika sonra da kendini oldukça sıcak hissedeceğini garanti ederim."

Sadece bunu düşününce bile ısınmaya başladı. Pek sıcak sayılmazdı ama onu öpme düşüncesi şimdiden aklını soğuktan uzaklaştırmaya başlamıştı.

Orada oturmuş, onunla konuşurken dişlerinin takırdamasını engellemeye çalışıyordu. Her birkaç saniyede bir ürpertiyle mücadele etmek zorunda kalıyordu. Adamın bundan bahsetmek yerine daha önce yaptığı gibi onu öpmesini diledi. Bundan bahsetmesi, önce ondan izin istediğini ima ediyordu ve onu öpmesini istediğini söylemek zorunda kalmamayı tercih ederdi. Aslında istiyordu ve karda öpüşükten sonra bunu bir daha denemediği için hayal kırıklığına uğramıştı.

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Elbette. Tutku kendi sıcaklığını yaratır. Bir deneyelim mi?"

İzin istiyordu. Ne kadar da terbiyesiz. Bu adam ne zaman ününe yakışır bir şekilde yaşayacaktı ki? Ama adamın sadece hoşlandığı kadınlarla yatmaya çalıştığını ve onun bu kategoriye girmediğini uzun zaman önce anlamış olduklarını düşünüyordu.

"Elbette," dedi iç çekerek. "Tekrar ısınmak için her şeyi deneyeceğim." "Her şeyi mi?" Adam sırttı.

"Çoğu şey."

Ama yaklaşırken hâlâ sırtıyordu ve sonra dudakları birbirine değdi. Onunkiler soğuk değildi. Onunkiler muhtemelen soğuktu ama uzun sürmedi. Ama ona başka bir şekilde dokunmuyordu, sanki kendini kasıtlı olarak dizginliyordu. Ya da belki de onu gerçekten öpmek istemiyordu! Yine de dudaklarının onun dudaklarına değmesinden beklenmedik bir heyecan duydu, her ne kadar öpüşme oldukça ılık olsa da.

"Telaşlanma," diye uyardı, ağzını onunkinden zar zor ayırarak. "Ama bunu önerdiğimde aklımda iffetli bir öpüşme yoktu. Önemli olan efor sarf etmek ve bu da tutkudan geliyor."

Geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu."

Bu gerçekten de tamamen farklı bir öpücüktü. Onu göğsüne doğru çekti, sonra orada tutmak için kollarını etrafına sardı. Ağzı sertçe onunkine yapıştı ve diliyle onunkini açmaya zorladı. Bu bir şoktu. Daha önce sayamayacağı kadar çok öpücük çalınmıştı ondan, ama genellikle bir tokatla aniden sona eriyorlardı. Hiçbiri nefesini kesen ve kalbini çarptıran bu inanılmaz yakınlığa kadar ilerlememişti.

Arabanın yan tarafına yaslandı ve ağızları ayrılmasın diye onu kucağına aldı. Sanki şimdi onun üzerinde yatıyormuş gibi hissediyordu, bu oldukça heyecan verici bir duyguydu. Bir kolu hâlâ onu sımsıkı tutuyordu ama diğer eli gevşek saçlarının arasına girdi, parmakları saçlarının arasından kafa derisine doğru ilerledi. Omurgasından aşağıya, sıcaklıkla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti yayıldı.

"Soğuşu hissetmeyi bıraktın mı?" diye sordu yanaklarına ve çenesine birkaç öpücük yağdırırken.

"Evet."

"Ellerimi üzerinde hissetmek ister ?"

"Soğuklarsa hayır."

"Üzerimde soğuk bir şey kalmadığına inanıyorum. Sana göstereceğim."

Eli kızın yanağını kavrarken ağzı tekrar kızının üzerinde gezindi. Sadece sıcak değildi, boynu boyunca aşağı doğru hareket ettirdikten sonra üstünü açmaya başladığında oldukça sıcaktı. Paltosunu açmadı, sadece elinin içeri kaymasına ve göğsünü avuçlamasına yet kadar açtı. Boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı. Bunun bir protesto mu yoksa sadece alamadığı bir zevk sesi mi olduğundan bile emin değildi.

Çünkü elinin orada olması, karıncalanması, duyuşsal olarak kıpırdaması, ona daha da yakın olma isteği uyandırması harika hissettiriyordu.

"Her yerde ince değil," diye belirtti.

Sesinin tonu, kızın çok zayıf olduğuna dair daha önce yaptığı yoruma atıfta bulunurken yarı alaycıydı. Diğer yarısı ise oldukça memnun gibiydi. Yine de bu söz kızarmasına neden oldu, bu da onu daha da kızdırdı. Ama bir şeyler söylemeyi başarmasına rağmen, ona cevap vermesi için fazla şans tanımıyordu çünkü öpücüğü aslında bitmiyordu, sadece dili tekrar derine girmeden önce duraklıyordu.

Sonra da dilini ağızına çekerek nazikçe emdi. Kadın inledi ve hiç düşünmeden kolunu adamın boynuna doladı. Dizleri adamın göğsünde yukarı doğru kıvrıldı. Adam göğsünü yoğurmayı bıraktığında bir itiraz sesi çıkardı ama kısa sürdü, çünkü adam elini bırakmıyordu, sadece yeni bir yöne, beline doğru ilerliyordu, sonra onu daha da sıkıca kendine çekmek için kışını avuçluyordu.

"Beni bir yastık olarak düşün," diye fısıldadı dudaklarına. "Bana doğru kıvrılıp gerilmende bir sakınca yok."

Bunu istediğini nereden biliyordu? Onun her tarafına sürünmek, sahip olduğu en şaşırtıcı dürtü idi! Ve bu yeni öpüşme türünü çabuk öğreniyordu. Hatta bu konuda liderliği ele geçirdi, kendine engel olamıyor gibi görünüyordu, ancak o hemen geri aldı. Dilleriyle düello yapıyorlardı! Hakimiyet için savaşıyor gibiydiler ya da daha doğrusu hakimiyeti paylaşıyorlardı. Ve şimdi ikisinden de sıcaklık akıyordu.

Elini bir şekilde kızın eteğinin altına soktu. Bunu yaparken hafif bir cereyan hissetti, ancak parmakları kalçası boyunca ilerlerken bunu zar zor fark etti. Ve sonra parmağı doğrudan bacaklarının arasına dokunduğunda kelimenin tam anlamıyla kucağında zıpladı. Onu daha sıkı tuttu. Ona verebileceği muazzam zevki inkâr etmesine izin vermeyecekti ama onu durdurmak gibi bir düşüncesi yoktu, uyandırdığı yeni hislerin yeniliğine kendini kaptırmıştı.

Saçlarından bir avuç tutmuştu, çektiğinin farkında değildi. Zevk hızla artarken onu doymak bilmez bir şekilde öpüyordu, tüm vücudu soğuktan değil arzudan titriyordu. Ama aniden bastıran şey kavrayışının ötesindeydi. Muhtemelen çığlık atacaktı. Öyle de oldu, orgazmı parmağına çarparken yüksek sesli bir iniltiyi öpücüklerine hapsetti.

Tamamen boşalmış, lüks bir şekilde dolmuş, kollarında sıcacık, bütün gece orada kalabilirdi. Adam kızın alnına yumuşak öpücükler bırakıyordu. Eli şimdi sadece kalçasının dışını nazikçe okşuyordu. Onu hareket ettirmek için hiçbir girişimde bulunmadı, sadece kucağında tuttu. Muhtemelen uyuyabilirdi. O da uyuyabilirdi.

ona izin verdi, hiç ş p he etmedi ve onu sıcak tuttu, v cupu çok fazla ısı yayıyordu.

Ama dı arındaki hareketi duymuş olmalıydı. Kadın da duymuş ve adam onu tekrar koltu a oturtmadan hemen önce ba ını adamın g  s nden kaldırmı tı. Yani kapı patlayarak açıldığında birbirlerine dokunmuyorlardı. Ve zavallı Albert, görevinde başarılı olduğuna dair onu ikna etmeye hazırды ama buna fırsat bulamadı. Raphael'yumru u tam suratına geldi ve onu karda kayarak hende in dibine gönderdi.

Yirminci Bölüm

''

ACABA KOVULDUM MU? ALBERT

kendini yerden kaldırırken temkinli bir şekilde sordu.

"Kesinlikle ," diye yanıtladı Raphael asılı duran tekerleği çözerken Albert'ın az önce bindiği attan indi. "Arabanın tekerleğini tamir ettikten ve bizi Alder's Nest'e geri götürdükten sonra."

Bu şart Albert'ı öfkелendirdi. "Artık benim işim değilse bunu neden yapayım ki?"

"Muhtemelen alternatifiniz buradan yürüyerek uzaklaşmak olduğu içindir?"

Albert homurdandı. "Yürüyüp gideceğim ve hanımefendinin söz verdiği parayı da yanımda götüreceğim."

Raphael Albert'i bir bakışla kıstırdı, daha önce hissettiği öfkenin bir kısmı ses tonuna yansımıştı, "Onu burada donmaya terk etmişken, seni öldürmeden yanına yaklaşmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? En başta reddetmen gereken görevini tamamlamamışken bir daha paradan bahsetme!"

Albert, Raphael'i temkinli davranacak kadar iyi tanımıyordu ya da umursamayacak kadar hayal kırıklığına uğramıştı. "İyi o zaman, ben gidiyorum,"

diye homurdandı Albert ama birkaç adım atmadan arkasını döndü ve "Beni durdurmaya çalışmayacak " diye sordu. Raphael bu noktada neredeyse gülecekti.

Bunun yerine kaşlarını kaldırdı ve şöyle dedi,

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü muhtemelen burada yürüyerek öleceğim!"

"Ne istiyorsun?"

Albert öfkeden kızardı ve Raphael'den direksiyonu almak için geri döndü, "İşte, ben yaparım lordum. Birkaç dakika içinde bizi tekrar yola çıkaracağım."

"Benim gibi düşüneceğini sanmıştım. Ve şişen yanağına biraz kar koymak isteyebilirsin," diye ekledi Raphael arabaya dönmeden önce.

Mırıldanan "Kanayan *naboblar* "ı kaçırmadı, sadece görmezden gelmeyi tercih etti.

Ophelia'her kelimeyi duyduğundan şüphesi yoktu ve aslında arabadan inmesine yardım ettiğinde söylediği ilk şey "Onu kovmayın," olmuştu.

"Bunu yapmamam için bana iyi bir neden söyle." Albert kırık tekerleği değiştirirken onu sıcak tutmak için kendine doğru çekti.

"Çünkü ona en iyi gülümsememi kullandım."

Ayrıntıya girmesine gerek yoktu. Tek umudu bu gülümsemeyi onun üzerinde hiç kullanmamış olmasıydı, çünkü Albert'ın ne kadar şaşkın ve onun emirlerini yerine getirmeye istekli olduğunu hayal edebiliyordu.

Raphael alaycı bir ses tonuyla, "Bu kibiriniz yorucu bir yük olmalı. Oldukça kontrolden çıkmış, değil mi?"

Tekrar ısınmak için ona daha da sokuldu. "Bunu bir kusur olarak gördüğümü sanmayın, çünkü . Aslında erkekler üzerindeki etkimden hoşlanmıyorum ama bu tamamen öngörülebilir. Seninle ilgili olanlar hariç tabii."

"Gerçekten mi? Neden ben bir istisnayım?"

Ona doğru baktı. "Bilmiyormuş gibi davranma. Bana baktığında bu yüzü görmüyorsun, benim olduğumu düşündüğün canavarı görüyorsun."

Kıkırdadı. Bu hiç de doğru değildi ama "Sana asla canavar demedim canım," demek dışında onu düzeltmemeyi tercih etti.

"Çok fazla kelimeyle değil. Ama bunu birkaç kez ima ettiniz."

Bu hatırlatmadan dolayı en ufak bir kızgınlık ya da öfke duymuyordu; aslında, tutkusunun bir kısmını harcadığından beri oldukça yumuşaktı. Sadece bu da değil, saçlarının gevşemiş ve dalgalanıyor olması onu daha yumuşak, daha erişilebilir yapıyor gibiydi. Bu onun hayal gücü değildi. Belki de bu da serbest bıraktığı tutku yüzündendi. Aslında...

"Sanırım öfkenizi neden bu kadar az kontrol ettiğinizi anladım. İçinde büyük bir tutku var, ki bu harika bir şey olabilir, ama öfken dışında bunu dışa vuramadın."

Elini göğsünde sıcak tutmak için paltosunun içine soktu. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Aynen öyle. Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Ve sonra inledi. "Ama burada değil."

Bir süre sonra Alder's Nest'e gitmek üzere arabaya geri döndüklerinde, "Şimdi güzel ve sıcak olduğuma göre, aç olduğumu fark ettim" dedi.

"Ben de öyle." Yemekten bahsetmiyordu. Bu gece uyuyan bir ejderhayı uyandırmıştı. Şu anda ellerini ondan uzak tutmasının hiçbir yolu yoktu. Aslında kız tekrar ona yaslandığından beri onu usulca okşuyordu.

"Yakında Yuva'da olacağız," diye ekledi. "Ve muhtemelen sizi uyarmalıyım ki kız kardeşimin artık misafirim kim olduğunu öğrenmesini engellemenin bir yolu yok."

"Ona söylemedin mi?" "Bunu yapmaktan kaçındım."

"Neden? Bunu bir sır olarak mı saklamak niyetindeydiniz?" "Hayır, sadece anlaması pek mümkün değil." "Benim gibi birine yardım etmek isteyebileceğini mi?"

"Hayır, seni henüz metresim yapmadığım için. İnceliklerimi kaybettiğimi düşünecek."

Ophelia arkasına yaslanıp ona meraklı bir bakış attıktan sonra kıkırdadı. "Benimle alay etmek gibi kötü bir alışkanlık edinmişsin."

"Sana alay ettiğimi düşündüren nedir?" Ona çapkınca bir bakış attı. "Sana açlığını unutturacak bir yol bildiğimi söylemiş miydin?"

Bir kahkaha patlattı.

Yirmi Birinci Bölüm

Raphael ve Ophelia birlikte salona girerken ESMERALDA neşeyle, "ĞİTE BURADASINIZ," dedi. "Kır gezintisine çıkmak için yılın ne tuhaf bir zamanı. Ama en azından dönmekte geç kalmadınız. Sizin için yemeği erteledik. Gidelim mi?"

Raphael, yemek odasına giden yolu göstermek için ayağa kalkan teyzesine gülümsedi. Ophelia'nın bağarısızlıkla sonuçlanan kaçığını sıradan bir gezinti gibi göstermek için iyi bir giriğimdi ama hiç de öyle değildi. Kız kardeğiyle bu iÇe yaramayacaktı ve aslında kanepede Esmeralda'nın yanında oturan Amanda yerinden bile , ĖaĖkınlıkla Ophelia'ya bakıyordu.

Ophelia muhtemelen insanlardan gelen tuhaf tepkilere alığkın olduğu için Amanda'nın açık ağzını fark edememiğti. Sadece, "Merhaba Amanda. Londra'nın cıvıl cıvıl ortamından ayrılıp tağrayı ziyaret etmen güzel."

Amanda henüz cevap verecek kadar kendine gelememişti, hatta ağzı bir karış açık oturduğunun farkında bile değildi. Raphael kendi kendine iç çekti.

"Siz ikiniz önden gidin," dedi teyzesine. "Phelia'nın çok acıktığını biliyorum, o yüzden daha fazla beklemeyin. Mandy ve ben de birazdan geleceğiz."

Ophelia'nın gidiği kız kardeğini kendine getirmedi, Ėimdi gözlerini dikmiğ boğ kapıya bakıyordu. Raphael gözlerini devirdi ve "Yılın bu zamanında evimde sinek olmaması iyi bir şey," dedi.

"Ne?" dedi Amanda. Amanda her zamanki coşkulu haliyle ayağa fırladı ve "Tanrım, Rafe, seni çok seviyorum ama bana yardım etmek için bu kadar zahmete girmene gerek yoktu," diye haykırdı.

Duymayı beklediği şey tam olarak bu olmadığı için, "Sana yardım etmek için her şeyi yaparım, canım, bunu biliyorsun - eğer yardıma ihtiyacın varsa. Ama yardıma ihtiyacın olmadığına göre, sen neden bahsediyorsun?"

Kaşları hemen çatıldı. "Ama yüzden yaptın, değil mi?" "Neyi yaptım?"

"O kadını buraya davet ettin. Bunu, onu benim için rekabetten uzaklaştırmak için yaptın. Böylece onunla rekabet etmek zorunda kalmadan bir koca bulma şansım olacaktı."

Başını iki yana salladı. Kadın zihninin çalışma şekli bazen onun kavrayışının oldukça ötesindeydi.

"Mandy, az önce söylediklerini bir an için düşün, olur mu? Seninle ilgilenen herhangi bir erkeğin, Ophelia ortaya çıkarsa ilgisini hemen ona yönelteceğini ima ediyorsun. Böyle bir erkek mi istiyorsun?"

"Hayır, elbette değil, ama-"

"Bu analizde amalar ve fakatlar yok."

"Bazı şeyler vardır ki bir erkeği sağduyunun ötesinde baştan çıkarır. O da onlardan biri."

Bu ifadeye karşı çıkmak isterdi ama zaten o cazibenin bir kısmını yaşadığı için yapamadı. "Belki de. Ama bir erkek bu kadar vefasız olacaksa, onu mihraba sürüklemekten önce bunu bilmek istersiniz diye düşünüyorum."

"Sürüklemek mi?" diye kekelemeye başladı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Evlenme teklifi almadan önce. Aşık olmadan önce." Ona düşünceli bir bakış attı. "Bu iyi bir test olurdu, değil mi?"

Gözlerini tavana doğru kaldırdı. "Daha önce de söyledim, neden bir koca bulma konusunda endişelenmeyi bırakıp bunun kendiliğinden olmasına izin vermiyorsun?"

"Çünkü sezonun yarısı bitti. Zamanım tükeniyor!"

"İlk sezonunuzda bir koca bulamazsanız bu dünyanın sonu olmaz."

"Delirdin mi sen!" diye soluk soluğa kaldı. "Tabii ki olur. En iyi iki arkadaşım çoktan nişanlandı!"

"Yemin ederim Mandy, sırf arkadaşların evleniyor diye sürüye uyup gerçekten mutlu olamayacağın bir kocaya razı olursan-"

"Ben olsam yapmazdım. O kadar aptal değilim. Ama en azından nişanlanmadan Sezon sona ererse mahcup olurum."

"Hayır, yapmayacaksın, sadece yaz sezonu için yeni bir gardırop sipariş etmeye başlayacaksın ve yeniden başlayacaksın. Şimdi gidip biraz yemek yiyelim. Ben-"

"Bir dakika bekle," dedi Amanda yerinden kıınıldamadan. "Eğer Ophelia'yı buraya benim için davet etmediysen-oh, Tanrım, Rafe, sakın bana sürüyü takip ettiğini ve ona da aşık olduğunu söyleme!"

"Bu kötü bir alışkanlık, yanlış sonuçlara varıyorsun. Hayır, ona aşık değilim. Ondan çok az hoşlanıyorum."

"Zar zor mu? En son duyduğumda ondan pek hoşlanmıyordun."

Omuz silkti. "Düşündüğüm gibi bir prima donna olmadığını anlıyorum."

"Ama onun burada *ne* işi var? Davet edilmeden geldi ve ondan nasıl kurtulacağınızı bilmiyor musunuz? Eğer durum buysa onu Londra'ya geri götüreceğim."

"İşte yine yapıyorsun. Tahmin yürütmeyi bırak ve benden seni ilgilendirmeyen bilgiler koparmaya çalışma."

Sanki onu duymamış gibi tekrar tahmin yürüttü: "Burada saklanıyor, değil mi? MacTavish'le ikinci ayrılığının büyük bir skandal yarattığını düşünüyor, ki yaratması gerekirdi ama yaratmadı. Onu temin ederim ki öyle olmadı."

"Amanda."

Bu kez uyarı tonunu yakaladı ve şiddetle itiraz etti, "Beni karanlıkta bırakamazsın! O çok güzel, çok tanınmış ve sebepsiz yere burada olamayacak kadar sansasyonel!"

"Çok iyi bir nedeni var," diyecek kadar rahatladı. "Şu anda sahip olduğu acınacak kadar az sayıda iyi özelliğe ek olarak birkaç iyi özellik geliştirmesine yardımcı oluyorum."

"Tabii ki ," diye homurdandı kız kardeşi.

Onu bunun doğru olduğuna ikna etmeye çalışmayacaktı. Bunun yerine, "Ve bunu tekrarlamayacaksın ya da kimseye onun burada olduğundan bahsetmeyeceksin. Adımın onunkiyle anılmasını ya da tüm Londra'nın az önce yaptığınız türden saçma spekülasyonlara maruz kalmasını istemiyorum. Bu konuda yeterince açık mıyım?"

"O zaman bana bir kırıntı ver!"

Kendi kendine iç geçirdi. Küçük kız kardeşi ne zaman bu kadar inatçı olmuştu?

"Bunun yerine sana akşam yemeği vereceğim, gece için bir yatak ve yoluna devam etmen için seni göreceğim.

Sabah kocanı aramaya geri döneceksin. Amanda, ailesi burada olduğunu biliyor ve Esme Teyze de ona refakat ediyor. Burada kesinlikle sıra dışı bir şey olmuyor. O yüzden o güzel burnunu seni ilgilendirmeyen şeylerden uzak tut."

"Peki, o zaman bana söyleme!" Amanda kapıdan çıkarken ofladı pufladı.

Bölüm Yirmi İki

Amanda Locke'un yemek salonuna girerken yüzündeki ifadeyi hiç bozmadan sert adımlarla yürümesinden bir şeylere sinirlendiğini hiç de zor değildi. Ophelia, Rafe'in uyarısına rağmen, Londra'ya dönmesine yardım etmesi için kızı yanına alma fikriyle oynamıştı.

Yuva'ya geri döndüklerinde ona "O bir dağınık beyinli," demişti. "İstemedenden de olsa burada olmanla ilgili bir skandala neden olacak. O yüzden burada olmamayı tercih ettiğini bilmemesi herkes için daha iyi olur."

Ophelia'nın hiçbir Çey söylememeye karar vermesinin nedeni bu değildi. Yemek sırasında Amanda'dan kendisine doğru gelmeye devam eden düşmanlık da bunun sadece küçük bir parçasıydı. Belli ki kız ondan hiç hoşlanmıyordu. Sadece kıskançlık mı? Belki de. Tanıştığı pek çok genç kadın ona bu şekilde tepki vermişti. Ama bu yüzden, tıpkı Mavis gibi, Amanda da Ophelia'nın içinde bulunduğu durumdan kurtulmasına yardım etmek yerine, onunla alay edecekti. Ama kızdan yardım istemeyecek olmasının nedeni bu değildi.

İnanılmaz bir şekilde, şu anda gerçekten gitmek *istemiyordu*. Bugün Rafe onu bulduktan sonra koçta olanlar öylesine inanılmaz bir deneyimdi ki, hissettiklerini ve yaşadıklarını daha fazla incelemesi gerekiyordu. Ya o haklıysa?

En kötü kusurları ortaya çıktığında, öfkesi, saçma kıskançlıkları, bu korkunç duyguların birinin, hatta kendisinin zararına dökülmesini engelleyebildiğini hiç hatırlamıyordu. Pişmanlıkları bile aynı kısır döngünün tekrar oluşmasını engelleyemiyordu. Çünkü başka hiçbir zaman

Tutkuları mı? Bu Rafe'nin tahminiydi ve o kadar makul görünüyordu ki, buna karşı çıkmanın bir yolunu bulamadı.

Yeni bir çıkış yolu bulduğu için kendini son derece sakin ve huzurlu hissediyordu. Öfkeli duygularının her biri tamamen uykuya dalmıştı. Bu akşam hiçbir şeyin onu rahatsız edemeyeceğini hissediyordu. En kötü duygusu olan ve çocukluğundan beri ona sürekli eşlik eden acılık bile fark edilir derecede eksikti.

Her şey babasıyla başlamıştı. Babası böylesine olağanüstü bir çocuktan nasıl faydalanabileceğini planlamaya başlamadan önce daha kundaktan yeni çıkmıştı. Doğru olduğuna inandığı her şeyin aslında de doğru olmadığını öğrendiği güne kadar bunu bilmiyordu. Anısı hala o kadar acı vericiydi ki, genellikle ondan uzak dururdu. Ama şu anda o kadar hoşnuttu ki, hatta mutlu bile diyebilirdi, bu anıyla bile yüzleşebilirdi.

* * *

Sekizinci yaş günüydü. Heyecanını zorlukla bastırabiliyordu. Doğum günleri arkadaşlarından bir sürü hediye almak demekti. Annesi de bu olayı kutlamak için ona her zaman harika bir parti verirdi. Bu parti farklı değildi ya da tüm konukların kendileri için hazırlanan öğle yemeğinin tadını çıkardığı yemek salonunda kalsaydı farklı olmayacaktı. Ama doğum günü için annesinden yeni bir biblo almıştı, güzel bir madalyon. Partideki kızlardan birine göstermek üzere madalyonu almak için yukarı çıkıyordu ki, ailesinin yükselen sesleri onu babasının çalışma odasına doğru çekti.

"Bu böyle devam edemez," diyordu annesi. "Ona arkadaş almaya devam edemezsin."

"Basit bir doğum günü partisi için neden davetli listesini dolduramadığınızı ona açıklamayı mı tercih ediyorsunuz?" dedi babası sinirli bir ses tonuyla.

"O *senin* konuk listendi," diye hatırlattı Mary ona. "Yüce unvanlarla dolu. O çocukların yarısı Ophelia'yı kıskandığı için onun yanında olmak istemiyor, diğer yarısı da buraya daha önce hiç gelmedi. Tabii ki gelmeyecekler. Ve bana verdiğiniz bu yeni liste de farklı değil. Bu çocukların hiçbirini tanımıyor, tek bir tanesini bile. Bana verdiğiniz ilk isimler davetiyelerimi geri çevirdiğinde bu partiyi iptal etmeliydim. Bir şeylerin yanlış gittiğini anlayacak."

"Saçmalık. Bu onun için mükemmel bir teşhir. Bunu daha önce düşünmeliydim. Yaptığınız gibi sadece daha düşük unvanları davet etmek anlamsız. Hiçbiri kızım için uygun değil."

"Ama onlar onun gerçek arkadaşları!"

"mi? Yoksa aileleri buraya sadece bana yaranmak için mi geliyor?"

"Herkes senin gibi düşünmüyor."

Ophelia'nın babası, "Tabii ki var," diye alay etti. "Bu kasabada her şey kimi tanıdığın ve kimi etkilediğinle ilgili. Ve bizim herkesi etkileyebilecek bir mücevherimiz var."

Bakışları paha biçilemez ve her yıl daha da güzelleşiyor. Hala kendime inanamıyorum. Seninle evlendiğimde çok güzeldin ama böyle olağanüstü bir çocuk doğuracağını hiç hayal etmemiştim!"

"Ve tek düşüncenin ondan nasıl faydalanabileceğin olacağını hiç hayal etmemiştim. Neden onu benim sevdiğim gibi sevmiyorsun ve-"

"Onu sevmek mi?" diye homurdandı babası. "Çocuklar baş belasıdır ve o da bu konuda farklı değil. Buraya gelip kendini göstermesi gerekmeseydi, evde özel öğretmenlerle eğitim almak yerine bir okula gönderileceğinden emin olabilirsin."

Annesi acı bir şekilde, "Ve verdiğim her partide, sanki eğlence için numaralar yapan evcil hayvanınızmış gibi ortaya çıkıyor," diye cevap verdi.

"Bu kadar abartmayı bırak. Eğlendirmek için yaşıyorsun. Misafirlerinin kızıma şaşkınlıkla bakmalarını izlemek de *benim* için yaşamaktır." Babası güldü. "Ve bu parti için sana verdiğim yeni konuk listesine gerçekten baktın mı? Şu çocuk marki unvanı için sırada. Onun gözüne girebilir, biliyorsun."

"Kimsenin dikkatini çekmek için çok genç! Tanrı aşkına, neden kocası için alışverişe başlamadan önce onun büyümesine izin vermiyorsunuz?"

Her kelimeyi duyan çocuk henüz ağlayamayacak kadar şok olmuştu. Biblosunu almak için yukarı çıkmadı. Şaşkınlık içinde, arkadaşlarının uzun masada oturduğu yemek odasına döndü. Arkadaşları mı?

Orada toplanan çocukların hepsinin kendisine yabancı olduğunu biliyordu ama bu sıra dışı bir şey değildi. Sadece gerçek arkadaşlarının hala geleceğini, sadece geç kaldıklarını düşünmüştü. Bu yüzden hiçbir şeyin ters gittiğini düşünmemişti. Aileleriyle birlikte akşam yemeklerine gelen yeni çocuklarla tanışmaya çok alışkındı. Annesi her hafta eğlenirdi. Tanışması gereken çocuklar olmadığında bile.... tanıştırmak üzere salona ya da yemek odasına veya misafirlerin toplandığı her yere çağırılırdı.

Kendisinden çok daha büyük bir çocuğun yanında durdu, sandalyesine çökmüş, kimseyle konuşmuyordu. "Neden buradasın?" diye sordu ona, çocukların yapacağı gibi açık yüreklilikle.

"Bu bir parti. Genelde partilerden hoşlanırım," diye huysuzca cevap verdi.

"Bundan hiç hoşlanmıyorsun," diyerek bariz olanı işaret etti.

Omuz silkti ve içtenlikle şöyle dedi: "Gelip senden hoşlanıyormuş gibi yaparsam yeni bir atım olacağını söylediler. Şu an sahip olduğum at yaşlanmaya başladı. Babam bana yeni bir at almazdı ama bugün buraya gelip eğleniyormuş gibi yaparsam seninkinin alacağını söyledi."

"Sanırım atı gerçekten istemedin." diye cevap verirken boğazında bir sıkışma oldu.

"Tabii ki biliyorum!"

"O zaman rol yapmalıydın."

Ona ters ters baktı. " zaman kalmamın bir anlamı yok, değil mi?"

"Hayır, yok," diye kabul etti ve yanında oturan, kendi yaşına daha yakın görünen çocuğa dönerek ona da "Neden buradasın?" diye sordu.

İlk çocuk çoktan kapıdan çıkarken, bu çocuk da bir o kadar açık sözlüydü. "Baban bana yirmi pound ödedi, bu yüzden gelmem gerektiği söylendi. Parkta yeni teknemi yüzdürüyor olmayı tercih ederdim."

"Ben de parkta olmanı tercih ederdim," diye cevap verdi, sesi daha kısıktı, kelimeleri boğazındaki yumrudan geçirmek daha zordu.

Gözleri artık yaşlarla dolmaya başlamıştı. Masanın karşısındaki sade görünümlü kıza baktığında göğsü bile acıyordu. Bu kız diğerlerinden daha yaşlıydı, sekiz yaşında bir çocuğun doğum günü partisine katılamayacak kadar büyüktü.

"Ya sen?" diye sordu büyük kıza. "Neden buraya geldin?"

"Merak ettim," diye yanıtladı kız züppece. "Beni buraya getirmek için neden rüşvet gerektiğini bilmek istiyordum. Şimdi anlıyorum. Gerçek bir arkadaşın olamayacak kadar güzelsin."

Ophelia'nın diğerlerine soru sormasına gerek yoktu. Ve gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüp onu daha da utandırmadan önce, "Hepiniz defolun!" diye bağırdı.

* * *

Ophelia o günden sonra hiçbir arkadaşına aynı gözle bakmamıştı. Hepsinden Güphe ediyor ve yatığtırıcı yalanlarını kolayca yakalıyordu. Ve genellikle bu yalanlar onu tam da diğerlerinin yalan söyleyerek engellemeye çalıştığı şeyi yapmaya kışkırtıyordu. Yıllar içinde o doğum günü misafirlerinden birkaçıyla tekrar karşılaşmıştı. Hepsi de ondan özür dilemiş ve önce onunla tanışmış olsalardı partisine gelmek için rüşvete ihtiyaç duymayacaklarına yemin etmişlerdi. Onlara inanmadı ve hepsini küçümsedi.

Babasına da hiçbir zaman aynı gözle bakmamıştı. Ona tapıyordu. Karşılığında ona hiçbir sevgi beslemediğini, onu sadece sosyal tırmanma planlarında bir araç olarak gördüğünü öğrenmek kalbini söküp atmış ve yerine sadece acı bırakmıştı.

Ama bugün hepsi gitmişti - Rafe yüzünden. Şu anda onu Rafe olarak düşünmesi bile onu şaşırtıyordu ama bugünden sonra aralarındaki resmiyet aptalca görünecekti. Ve teorisini test etmek yeterince kolaydı. Aslında bu yüzden Yuva'dan henüz ayrılmak istemiyordu. Tutkuları için bulduğu bu yeni çıkış noktası sadece duygularını yatıştırmakla kalmamış, aynı zamanda onu tekrar keşfetmek istemeyeceği kadar keyifli olmuştu.

Yemek boyunca surat asan Amanda'yı görmezden geldi ama Rafe'yi görmezden gelemezdi. Teyzesiyle sohbet ederek yemeğe biraz normallik katmaya çalışsa da, konuşsa da konuşmasa da gözleri sürekli ona takılıyordu. Birkaç kez kız kardeşini de işin içine çekmeye çalıştı ama o sadece

ona ters ters baktı, o da çabalamaktan vazgeçti. Yine de Ophelia yeni kar fırtınasından söz edildiğinde katılmayı yeterince kolay buldu.

"Sanırım sabah yine karda yürümem gerekecek, artık önceki izlerimi iyice örttüğüne göre," dedi ve sırtarak ekledi, "Bir kar savaşı daha yapmak ister misin Rafe?"

Güldü. "kaybettin."

"Ben ." O kıkırdadı. "Bu bir beraberlikti ve sen bunu biliyorsun!"

Görünüşe göre Amanda'nın hazmedemeyeceği kadar yakındılar çünkü öfkeyle ayağa kalktı ve Ophelia'yı uyardı, "Kardeşimi evliliğe ikna etmeye çalışma. Babamız senin gibi bir kadını asla onaylamaz."

Ophelia gerçekten de kızardı. Böyle bir Gey yapmak niyetinde değildi ama sebepsiz yere yapılan bu saldırı sükûnetini bir nebze olsun bozmuştu. Rafe ise kız kardeşinin sözleri karşısında dehşete düşmüştü.

"Yüce Tanrım, Mandy, aklını mı kaçırdın sen? Senden tamamen utanıyorum."

"Ben de öyle, gel," diye ekledi Esmerelda.

"Ne?" Amanda sızlanarak itiraz etti. "Onun güzelliği seni cezbetmiyor ya da ona karşı bir şeyler hissetmiyor olabilirsin, ama bu onun sana karşı bir şeyler hissetmediği anlamına gelmez. Sana nasıl baktığını görmüyor musun?"

"Böyle bir kabalığın hiçbir mazereti olamaz ve bunu sen de biliyorsun," dedi Rafe. "Derhal özür dile."

"!" Amanda reddetti. "Kör olma. Söylenmesi gerekiyordu!" "Şeytan söyledi."

Kırmızı yanaklı Amanda peçetesini yere attı. "Burada oturup senin katledilmeni seyretmeyeceğim. Bana sır vermeyeceğin her neyse onu yaparak zamanını boşa harcamayı bitirdiğinde beni nerede bulacağını bileceksin. Aklın başına geldiğinde *senden* özür dileyeceğim ama *ondan* özür dilemeyeceğim! Ve sakın benim adıma özür dilemeye kalkma!" diye ekledi kapıdan çıkarken.

Amanda kardeşini çok iyi tanıyor olmalıydı, çünkü o da tam olarak bunu yaptı. "Özür dilerim, Phelia-"

"Olma," diye araya girdi zayıf bir gülümsemeyle. "Kıskançlığa o kadar alıştım ki, artık beni zerre kadar rahatsız etmiyor."

"Sence hepsi bu kadar ?"

"Kesinlikle. Bu durumda yersiz, ama kıskançlığın başını kaldırması için gerçeklere ya da olgulara ihtiyacı yoktur. İnanın bana, bunu herkesten daha iyi biliyorum."

Esmerelda, "Övgüye değer bir tavır, Gel," diye araya girdi. "Ama yeğenim böyle taşkınlıklar yapmaması gerektiğini iyi bilir."

Ophelia kıkırdadı. "Genelde patlamaları yapan ben olduğum için onu bu konuda pek suçlayamam. Ama belki bana odama kadar eşlik edebilirsin, Rafe? I

bu gece yine kız kardeşin tarafından pusuya düşürölmek istemezsin."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Rafe'den onunla odasına kadar yürümesini istemesi oldukça cesurcaydı. Ne de bir yatak odasıydı. Bunun yerine Esmeralda'dan rica etmesi daha uygun olurdu. Ama Ophelia tereddüt etmemişti. Burada olmayı o istememişti, gitmesi engelleniyordu, yüzden de normal görgü kuralları ona göre bir süreliğine askıya alınabilirdi. Ve yıkım yolunda ilerlemek için ihtiyaç duyduğu tüm akıl ve mantık da buydu.

Bu düşünce onu eğlendirdi, çünkü bir sonraki Norford Dükü'yle biraz oynayırsa başına böyle bir şey geleceğini bir an bile düşünmemişti. Burada çok tenhaydılar. Dük, kızın uygun bir refakatçisi olmasını sağlamıştı. Böylece kimse bilmeyecekti.

Eğer bekaretini kaybetmişse müstakbel kocasına bundan bahsetmesi gerekebilirdi ama bunu isim vermeden de yapabilirdi. Onu gerçekten seven ve sadece yüzüne vurulmayan bir adam bulacak kadar şanslıysa, o zaman bunun o kadar da önemli olacağını düşünmüyordu ve eğer öyleyse, o zaman ona gerçekten aşık olmazdı, değil mi?

Gerçekten istediği bir şey söz konusu olduğunda bahaneler uydurmak ne kadar kolaydı. Ama o bir Londra kızıydı ve çoğu sosyete kızından çok daha sofistikeydi. Güzel şehrinde son on yıldır yaşanan her skandal kulağının dibinden geçmişti. Nasıl başlatıldıklarını, nasıl önlendiklerini ve nasıl etkisiz hale getirildiklerini biliyordu.

Merdivenlerin tepesinde Rafe'le tamamen yalnız kaldığında adımlarını yavaşlattı. Onun teorisini test etmeye karar verdiği anda ortaya çıkan heyecan onun için yeniydi ve hâlâ mevcuttu. Onunla sevişecekti. Bu düşünce kesinlikle heyecan vericiydi. Ama koridorda öylece üzerine atlayamazdı. Biraz daha incelik gerekiyordu.

"Sanırım kız kardeşinin iddiasından sonra, senin üzerinde bir emelim olmadığına dair seni temin etmeliyim" diye söze başladı.

"İnan bana Phelia, bunu en başından beri açıkça belirttin. Aslında..." diye düzeltmeye başladı ama kız onun Summers Glade'de kendisine yaklaştığını hatırladığını kolayca tahmin etti.

"Bu, senin kurallara göre oynamadığını öğrenmeden önceydi ve dürüst olmak gerekirse, o noktada herhangi bir erkek hizmet edebilirdi, sen bile. Sabırsızdım ve sadece bu işi bitirmek istiyordum ve babamın onaylayacağından şüphe duymadığım birkaç adamdan biriydin."

"Kendimi aşağılanmış hissetmem gerektiğine inanıyorum."

Konuşmak için durmuşlardı, bu yüzden onun sırtışını fark edemedi. "Evet, kesinlikle görünüyorsun," diye cevap verdi. "Ama hayır, sizi henüz tanımıyordum, bu yüzden gerekçemin sizinle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey unvanınızla ilgiliydi. Ama o babam içindi. Öte yandan servetiniz..." Kıkırdamak için durakladı. "İtiraf etmeliyim ki bu benim kendi kişisel kriterim. Sosyal bir aile reisi olmak ve Londra'nın gördüğü en görkemli baloları vermek gibi bir niyetim var ve bunun için de çok para gerekecek. Yani elimden gelse bir fakirle evlenmeyeceğim. Ama etrafta sizinki kadar saygın unvanlara sahip olamayacak kadar çok zengin adam var."

Umutsuz bir iç çekiş numarası yaptı. "Güvence olarak, tatlım, korkarım çok başarısız oldun."

Hafifçe kızardı. "Bunu doğru ifade ettiğimi sanmıyorum. Demek istediğim, bana uygun olan erkeklerin sayısı babama uygun olanlardan daha fazla, ama artık onun tercihlerini dikkate almaya o kadar da hevesli değilim. Bu da demek oluyor ki benim listeme koyacağım en son erkek sensin, çünkü sen kesinlikle onun listesinde. Bu sana daha mantıklı geliyor mu?"

"Oldukça dolambaçlı ama anladığım kadarıyla sırf babana nispet yapmak için kendine nispet yapıyorsun."

Gözlerini devirdi. "Tabii, ünlü kinimi de içine katın." "Bu şekilde görmüyor musun?"

"Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum ama babamla aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu biliyorsun."

"Birbirinizden hoşlanmadığınıza dair iyi bir tahminde bulunabilirim."

"Durum hiç de öyle değil. Ondan nefret etmiyorum, sadece ona olan tüm sevgimi uzun zaman önce kaybettim. tahammül ediyoruz, sanırım bunu ifade etmenin iyi bir yolu. Ama ben ondan bıktım.

kendi hırslarını ilerletmek için kullanılıyor. Benden şüphe ediyorsanız, sadece bu yıl bana yaptıklarına bakın. Beni bir barbarla nişanladı ve kurtların önüne attı!"

"Bana kurt mu diyorsun?" "Bunu fark ettin, değil mi?"

Güldü. "Sanırım şimdi anladım."

"Güzel, çünkü kendim için mükemmel erkeği bulursam, babamın izni olmadan onunla evlenmeyi hiç düşünmem. Bunu başarmak için gidebileceğimiz yerler olduğunun farkındayım."

"İşte *bu* beni rahatlatı."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Arkasını döndü ve koridorda bir adım daha attı. "Tüm bunları söyledikten sonra, bugün ortaya attığın teoriyi test etmek istediğimi söylediğimde paniğe kapılma." diye ekleyecek cesareti bulması biraz zaman aldı.

Arkasına dönüp baktığında adamın hareketsiz kaldığını gördü. Adam onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Bence -belki de- bunu daha fazla düşünmelisin." Ve sonra inledi. "Az önce bunu söyledığıme inanamıyorum."

"Bunu düşündüm ve sana ki hiç böyle hissetmemiştim-" "Yüce bir coşku mu?" diye bir başka iniltiyle ekledi.

"Hayır, *o* değil," dedi yüzü kızararak. "Gerçi bu çok güzeldi. Ardından gelen ve hala benimle olan huzuru kastettim. Böyle hissetmemin ne kadar nadir olduğunu bilemezsiniz."

"Bugün tutkuların için başka çıkış yollarından bahsettiğimde tamamen ciddi olmadığımı biliyorsun değil mi?"

"Öyle değil miydin? Ama çok mantıklı! Özellikle de üzerimde bıraktığı kalıcı etkiyi düşünürsek. Örneğin kız kardeşine bak. Bu gece beni hiç rahatsız etmedi, oysa ben bu tür kıskanç düşmanlıklara genellikle kendi sivri iğnelerimle tepki veririm. Bunu test edeceğim Rafe, seninle ya da başka biriyle. Eğer haklıysan, kusurlarımın en azından yarısından sonsuza dek kurtulma umudum var demektir. Bu vazgeçebileceğim bir şey değil."

"Bu altın fırsatı kaçırma riskini göze alarak, şu anda, siz zaten huzur içindeyken sevişmenin hiçbir şeyi test etmeyeceğini belirtmenin adil olacağını düşünüyorum."

Kaşlarını çattı, sonra nefesi kesildi. "Bunu hiç düşünmemiştim! Ama çok haklısınız. Ve belki de bugün olanların kalıcı bir etkisi olacak-?" Adam ona doğru başını sallıyordu. "Hayır mı? Sanırım ne kadar süreceğini görmem gerekecek. İyi geceler."

"Phelia."

Aceleyle odasına giderken onu duymamış gibi davrandı. Ne kadar utanç verici. Muhtemelen sadece ona doğru ilerlediğini düşünmüştü.

Ona, önerisinin şu anda anlamsız olacağını başından beri bildiğini söyledi. Ama lanet olsun, neden bunu belirtmek zorundaydı ki?

Yirmi Dördüncü Bölüm

RAPHAEL salonun penceresinde durmuş, Ophelia'nın dışarıdaki yürüyüşünü izliyordu. Bu kez ona katılmayacaktı. Ruh hali dün gece bozulmuştu ve hâlâ da öyleydi, bu da bahçede Ophelia'nın bekleyebileceği neşeli maskaralıklara pek elverişli değildi. Ama yine de onu izlemekten kendini alamıyordu.

Güneş çıkmıştı. Yerdeki taze karın tadını çıkarması artık uzun sürmeyecekti. Bartholomew kışın bu kardan nasiplerini aldıklarını ama genelde bir kerede bu kadar çok kar yağmadığını söylemişti. Raphael yağdığı için memnundu. Eğer dün yerde kar olmasaydı, Ophelia'nın arabası bir çukura düşmeyecek ve belki de kaçmayı başarabilecekti.

Amanda o sabah erkenden ayrılmıştı, hâlâ ona veda bile edemeyecek kadar öfkeliydi. Albert'e, Amanda'yı Londra'ya sağ salım geri götürdüğü sürece, "işten ayrılmadan" önce ona bir yıllık maaşını verecek olan faktörüne götürmesi için bir mektup vermişti. Bu, uğruna işini riske attığı yüz pound değildi ama adamın hak ettiğinden çok daha fazlaydı.

Gözleri Ophelia'nın her adımını takip ederken, farkında olmadan çiğ parmak eklemlerini emmek için ağzına götürdü. Dün gece ne kadar aptal olduğunu hatırlamak için yumruğunu yatak odasının duvarına vurmuştu. *Onunla* sevişme fırsatını kaçırmak mı? Üstelik bu onun fikriydi!

Yine de bunu dikkate değer buluyordu ama biraz düğündükten sonra o kadar da Çağırıcı bulmuyordu. Ophelia hiçbir şekilde ortalama bir sosyete kızıyla kıyaslanamazdı ve

Sadece olağanüstü güzelliği yüzünden değil. Londra'nın sofistike insanlarıyla, olması gerekenden çok daha önce tanışmıştı. Daha okuldan çıkmadan evlenme teklifleri almaya başlamıştı bile.

Hiç Güphesiz bu babasının hatasıydı ama yine de Ophelia'ya onun yağındaki normal bir kızın sahip olabileceğinden daha dünyevi bir bakış açısı kazandırmıştı. Dün gece ciddi olduğundan da Güphe etmiyordu. Emin olduğu ve keşke olmasaydı dediği şey, Ophelia'nın teorisini kiminle test ettiğini pek de önemsemediğiydi. O sadece işe yarar biriydi. Ve şu anki hoşnutsuzluğunun en büyük kaynağı da buydu.

Ona bağlanmak, hatta kısa bir ilişki yaşamak gibi bir niyeti yoktu ama kadınlarla mücadele etmeye alışkındı ve Ophelia'yla şimdiye kadarki deneyimi bunun tam tersi yöneydi. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyor, ondan mümkün olduğunca uzaklaşmayı tercih ediyordu. Yapmaya karşı koyamadığı birkaç teklif de bunu değiştirmemişti. En azından, lanet olası testleri için herhangi bir erkeğin yeterli olacağını söylemek yerine, onu şahsen istediğine dair bir işaret verebilirdi.

"Dün gece için özür dilerim," dedi arkasından. "Sadece düşünemedim."

Düşünceleri, onun eve dönüşünü kaçırarak kadar uzun süre dikkatini dağıtmıştı. Arkasını döndüğünde onun paltosunu çıkardığını ve şömineye doğru ilerlerken bir sandalyenin üzerine bıraktığını gördü.

"Başka bir şey düşünme," dedi. "Botlarındaki bütün karlar mı?

Islanmasına izin vermek ayaklarınızın ısınmasını geciktirecektir." "Evet, ayaklarımı yere vurmakta iyiyimdir."

"Tahmin edebiliyorum."

Ona baktı ama kuru ses tonuna cevap vermemeye karar vermiş olmalıydı. Ellerini ateşe doğru uzattı. Bugün daha önce görmediği bir elbise giymişti. Onu gördüğü elbiselerin çoğu gibi bu da düşük yakası ve kısa kollarıyla yaz havasına daha uygundu. Ama tanıdığı genç kadınların çoğu böyle giyinirdi çünkü kışın evler genellikle aşırı sıcak olurdu ve çoğunlukla kapalı yerlerde kalırlardı. Lavanta rengi yanaklarının pembeliğini artırıyor gibiydi, ki bu da hiç şüphesiz dışarıda yürümesinden kaynaklanıyordu. Elbise ama belki de göğüslerini biraz fazla sıkıyordu. İçten içe inledi. Şu anda onunla ilgili her düşüncesinin cinsel olacağını hissediyordu.

İçeri girdiğinde açık bıraktığı kapıyı kapatmak için yanına gitti. "Mahremiyete ihtiyacımız var mı?" diye sordu.

"Hayır, sadece sıcaklığın koridora kaçmasını engelliyorum." Ancak, mahremiyet aklıdaydı ve teyzesinin birkaç saat daha aşağıya inmeyecek olması, bir süre daha mahremiyetleri olacağı konusunda onu temin etti. "Sakin görünüyorsun."

"Evet, , teşekkür ." Ama artık elleri ısınmıştı, en yakındaki kanepeye doğru ilerledi ve oturdu. "Kız kardeşine veda etmeyi özledim."

Ona katılmak için odayı geçti. "Hayır, gitmedin. Kimseye veda etmeden sinirli bir şekilde gitti. Peki senin yüce huzurun bugün nasıl? Hâlâ dayanabiliyor musun?"

Ona meraklı bir bakış daha attı ama yine de cevap verdi, "Gerçekten. Yanıldığını, bunun kalıcı olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Omuz silkti. "Benim görüşlerim sadece bu kadar, değiller." "Peki bugünün gündeminde ne var?"

"Neden ikimizin de hiçbir şey hakkında yalan söylemediği bir gün denemiyoruz?"

Bu, kaşlarının hemen çatılmasına neden oldu. "Bu bana yalan söylediğin anlamına geliyor. Ne hakkında?"

"Tam tersine, canım. Yalan söylemekten çekinmediğini itiraf ettikten sonra, kendimi burada yaptığın şeyin bu olduğunu düşünürken buldum."

"Yanlış varsayımda bulundunuz. Buradan çıkmanın tek yolunun mutlak gerçeği söylemek olduğuna karar verdim."

"Ama görüyorsunuz, bu bile bir yalan olabilir," diye belirtti. "Farkı nasıl anlayabilirim ki? Bir kez sahtekârlık yoluna mı, kimse söylediklerinize güvenmez. Bunu görmüyor musun?"

Küçük bir sırtışla arkasına yaslandı. "Gördüğüm kadarıyla beni kışkırtmaya çalışıyorsun. İyi denemeydi ama işe yaramayacak."

Bunu yapıyor muydu? Aslında bu çok iyi bir fikirdi, ancak "Sadece geçerli bir noktaya değindim" diye ısrar etti.

"Evet, öyleydi ve ben de aynı fikirdeyim. Ama görüyorsunuz ki hayatım boyunca bu tür bir güvensizlikle yaşadım. Ve bir kez kimsenin size karşı dürüst olmadığına inandığınızda, ailenizin bile, o zaman size inanıp inanılmaması artık umurunuzda olmuyor. Bunun hiçbir önemi yok. Kısasa kısas, olduğu gibi."

"Bunun gerçekten önemli olmadığını mı düşünüyorsun?"

Kızardı. "Pekala, *bazen* öyle olduğunu sanıyorum. Şimdi olduğu gibi. Seninle başa çıkmanın tek yolunun dürüstlük olduğuna gerçekten karar verdim, ama dürüst *olmak* gerekirse, bunun nedeni buradan çıkmak için yalan söylemenin tek bir yolunu düşünememdim."

Gülmekten kendini alamadı. Bazen çok açık sözlü oluyordu. Ama sonra onun bu eğlencesine karşı çıkararak onu şaşırttı.

"Bu hiç komik değil. Tüm bu durum öyle olmadı. Ve şunu bilmenizi isterim ki, alışkın olduğum halde tamamen dürüst olmak kolay değil-"

"Yalanlarınızla insanları incitmek mi?"

Nefes nefese kaldı ve ona ters ters baktı: "Gerçekten iki yüzölçümün, değil mi? Eğlenceli şakalarınla kandırıyor ve uyutuyorsun, böylece arkadan sinsice yaklaşip doğrudan şahdamarına saldırabiliyorsun! Senin hakkında bunu unuttuğuma inanamıyorum."

"Artık o kadar huzurlu değil
misin?" "Hayır, lanet olsun sana!"
"Güzel," dedi ve onu kucağında sürükledi.

Yirmi Beşinci Bölüm

ÖFKESİ ŞOK EDİCİ BİR HIZLA YENİDEN ORTAYA ÇIKTI. Sanki kendi kuruntuları tarafından kalınlaştırılmış bir perde tarafından korunuyormuş da perde aniden açılmış ve seyircilerin arasında, artık onlardan saklanamayacağını anlayan tüm acı duyguları alkış tutuyormuş gibiydi. Ve bu Ophelia'yı kesinlikle çileden çıkarmış, öfkesini tam da ait olduğu yere, perdeyi açan kışkırtıcısına yöneltmişti.

Ama aynı hızla Rafe'in ağzı da onun ağzındaydı ve Rafe onu tekrar uzanamayacağı kadar yakınına çekmeden önce yumruğu bir kez omzuna çarpsa da, kısa süre sonra iki eliyle onun başını kavıyor ve bir tutku patlamasıyla onu öpüyordu. Lanet olsun ona! Onu kasten kışkırttığından şüphesi yoktu ama şu anda umurunda değildi.

Kanepede arkasına yaslandı ve fazla uzatmadan onu kendi üzerine uzanacak şekilde konumlandırdı. Onu tahrik eden öpücüğe bir an bile ara vermedi. Bu pozisyon onun vücuduna tam erişim sağlıyordu ve onu orada tutmasına gerek olmadığı, bu öpücüğe tamamen dahil olduğu açık olduğundan, elleri sırtında ve daha aşağılarda dolaşmakta özgürdü. Ve gerçekten de daha aşağılara indi. Çok geçmeden kızın her iki yanağını da kavradı ve onu bacaklarının arasındaki sertliğe doğru dikkatlice hareket ettirdi.

Bunu yaparken, bir şekilde onun üzerinde inanılmaz derecede hassas bir nokta buldu. Ve onun sertliğine her bastırıldığında, ona karşı zıplamasına neden olan küçük bir şok hissetti. Bunu engelleyemezdi, bu tepki üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

ama bu onun tutkusunu yeni boyutlara taşıyordu, öyle ki çok geçmeden vücudunu ona doğru sürtmeye başlamıştı.

Aralarındaki sıcaklık giderek daha da artıyordu. Odanın daha serin olmasını, adamın kapıyı kapatmamış olmasını diledi. Sakinleştirici bir düşünce geldi ve bir kez geldiğinde önceliği aldı.

Olan biteni sona erdirmek istemiyordu ama adab-ı muaşeret çirkin yüzünü göstermişti ve sonunda soluk soluğa, "Biri gelebilir-" dedi.

"Kapıyı kilitledim."

Kısa süreliğine içinde yükselen endişe onu hemen terk etti. Keşfedilme endişesini ortadan kaldırmak ve adamın ona yaptıklarını sonuna kadar deneyimlemek için duyması gereken tek şey buydu.

Yavaşça kızın eteğini kaldırıyordu. Aniden pozisyonlarını değiştirdiğinde, onu bacaklarının arasına yerleşmekten alıkoyacak hiçbir kumaş yoktu. Onun orada olması ne heyecan verici bir duyguydu! İçinde kıpırdanıyor ve sanki çözülüyor, içinde yükselen şehvetli gerilimi artıran yeni bir sıcaklık yayıyordu.

Tüm duyuları keskin bir farkındalığa yükselmişti. Onun tadına bakıyordu, daha önce içtiği çayın nane kokusu, onun kokusunu alıyordu, baharatlı misk! Hâlâ tuttuğu saçları hiç de kaba değildi; ince ipek gibiydi. Bunu asla hayal edemezdi. Ve *onun* inlediğini her duyduğunda, aynı şeyi yapma ihtiyacı hissediyordu, onun üzerinde bıraktığı etkinin aynısını kendisinin de onun üzerinde bırakıyor olması onu çok heyecanlandırıyordu. Ama gözlerini açtığında onunkinde böylesine yoğun bir sıcaklık görmek ona ne yaptı - onu ne kadar çok istediğini görmek bile onu nasıl bu kadar heyecanlandırabilirdi?

Her nefes alış verişini zorlaşıyordu. Üzerindeki ağırlığından kaynaklanmıyordu, hayır, bu ona kendi içinde eşsiz bir heyecan veriyordu ve çoğunlukla bacaklarının arasında yoğunlaşıyordu. Ama kendini nefesini tutarken yakaladı, buna engel olamıyor gibiydi, her seferinde üzerinde yeni bir hassas noktaya dokunuyordu ve o kadar çok nokta buluyor gibiydi ki! Ne kalçaları ne de elleri bir an bile hareketsiz kalmadı.

Parmakları kulağının etrafında kıvrıldı, boynu boyunca alaycı bir yol izledi, bu da onu lezzetli bir şekilde titretti ve elbisesinin üst kenarını göğüslerinin altına kaydırması kolay oldu. Avucunun dolgun bir küreye bastırması son derece sıcaktı ama bu, öpüşmelerini aniden kesip göğsünü emmeye başladığında ağzının sıcaklığıyla kıyaslanamazdı. Kadın nefes almayı unutmuştu. Kolları adamın başını sarmış, vücudu adama doğru eğilmişti. Sanki her an alev alacakmış gibi hissediyordu!

Hâlâ aralarında duran giysileri karıştırdı. Bir gözyaşı duydu, çekmeceleri mi? Ne sabırsızlık! Neredeyse gülecekti ama adam onu tekrar öpüyordu. Sonra bacaklarının arasında yeni bir baskı hissetti ve bu baskı boğazında bir mırıltıya neden oldu, ama bu harika bir şekilde hoş hissettirir hissettirmez acımaya başladı. Acıdan uzaklaşmak için kendini geriye doğru itti ama acı onu takip etti.

haykırmaya başladı. Ama adamın hızlı bir hamlesiyle birdenbire yok oldu ve arkasında ne yapacağını henüz bilemediği sıkı bir dolgunluk bıraktı.

Ancak ortam bozulmuştu ve onun tepkisini görmek için hafifçe arkasına yaslandı. Anlaşılır bir şekilde ona ters ters bakıyor, bir şekilde ihanete uğramış hissediyordu.

"Bu-," diye başladı ama iç çekerek düzeltti, "Bir daha olmayacak, söz veriyorum."

"Ne olmaz? Acı mı?"

"Evet. Bu, vücudunun masumiyetini korumak için verdiği mücadeleydi. Bu noktada onu gerçekten korumak istemedin, değil mi?"

Şimdi anlıyordu ve büyük bir kızgınlıkla, "Hayır, ama annem bana sadece şanslıysam evlilik yatağından ya da daha doğrusu sevişmekten zevk alacağımı söylemek yerine, acı de söylemeliydi. Bütün kadınların hoşlanmadığını söyledi. Sanırım ben şanslı değilmişim."

Adamın gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. İçinden ona vurmak için bir dürtü yükseldi. Bu hiç komik değildi. Böyle bir zevkin böyle kötü bir notla bitmesi...

"O zaman işimiz bitti mi?" diye sordu sertçe.

"Yüce Tanrım, umarım öyle değildir. Ama içimden bir ses annenin bu konuşmayı aceleyle yaptığını söylüyor. Sana şansın bununla hiçbir ilgisi olmadığını söylemeliydi."

"Ne yapar?"

"Ortağınızın becerisi," dedi sırtarak. "mı?"

Bunu söylerken onun içinde hareket etti. Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Dolgunluğuyla uyandırdığı his hoş olmaktan başka bir şey değildi ve aslında neredeyse çok hoştu. Bu kadar çabuk, tutkusu onu tekrar tam kontrol altına almak için geri döndü. Ve adamın yaptığı şey onun yetersiz deneyimlerinin ötesine geçmişti. Dün arabada onunla birlikte en büyük zevki keşfettiğini mi düşünmüştü? Adamın ona uyguladığı enfes yavaş itiş, sahip olduğunu bilmediği sınırları üzerinde kayıyordu. Zevk öylesine derinlere iniyor, öylesine kıpırdanıyordu ki, onu her yerinde hissediyor gibiydi, ta ki patlaması gereken bir gerilim oluşana kadar ve patladı, mutlulukla nabız gibi atıyor, onu doyasıya boşaltıyordu.

Adamın kendisinden zevk almaya başladığının farkında bile değildi. Öylesine şehvetli bir rehavet kaplamıştı ki içini, hareket etmek istemiyordu. Ve hâlâ kollarına sarılmış olan adama karşı bir an derin bir şefkat hissetti. Bu tuhaf duygu neredeyse gözlerini yaşartıyordu, üzüntü değil, tam tersi, tamamen benzersiz, kesinlikle daha önce hiç kimse için hissetmediği bir şeydi.

Nefes alış verişini sakinleştirdiğinde, "Çok kötüsün," dedi. Hâlâ parmaklarını hafifçe adamın saçlarında gezdiriyordu.

"Evet, öyleydi," dedi boynuna karşı. "Ama işe yaradı mı? Yeniden huzura kavuştun mu?"

"Hiçbir fikrim yok, şu anda başka bir şey hissedemeyecek kadar zevkle doluyum."

Ona bakmak için eğildi. Sırıtiyordu. "Hoşuna gitti, değil mi?" "Evet! Hayal bile edemezsin."

"Ah, ama , yoksa erkeklerin bunu sadece zaman geçirmek için yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

Güldü. Şu anda öyle neşeli bir ruh hali içindeydi ki, kıkırdamaya başlamadığına şaşırı. Ama sonra aklına hayal kırıklığı yaratan bir düşünce geldi.

"Öfkemin hala ortaya çıkacağı oldukça açık, değil mi?"

"Evet, ama şimdi onu çok daha iyi kontrol ettiğinizi fark edeceğinize dair bir tahminde bulunacağım. Demek istediğim de buydu, hayatım. Bir daha asla öfkelenmeyeceğin değil, ki bu sadece senin için değil, hiç kimse için olası değil, ama tüm değişken duygularının tek bir çıkış noktasına kanalize edilmemesi, ki bu da onları çok yıpratıcı ve zararlı hale getiriyordu."

"Yani bu şekilde gerçekten test etmeme gerek yoktu?" diye tahmin etti.

Yine sırtıtiyordu. "Güzel bir anı sona erdirmeye riskini göze alarak -neden bahsettiğinden şüphe duymaması için dudaklarını usulca "muhtemelen hayır. Ancak, sevişmenin en azından senin için bazı ek faydaları olduğunu anlamak için dün yaşadığın huzuru hatırlaman yeterli. Testler devam ederken, bir süreliğine sizin için tutkularınızı tüketeceği zaten kanıtlanmıştı. Çok da güzel oldu, değil mi?"

"Gerçekten de. Oldukça kuşkuluydum." "Peki ya şimdi?"

"Yine yüce bir huzur."

Başını salladı. "Bu bakımdan daha fazla testin gerekli olduğunu ve başarılı olduğunu söyleyebilirim. Ve elbette, bu tutkuların bazılarını tekrar serbest bırakma ihtiyacı hissettiğinizde size yardımımı sunacağım."

"Ne kadar cömertsiniz."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Alaycılığı ona sarılma isteği uyandırdı. Aslında bu dürtü daha ilk sırtıtışında ortaya çıkmıştı. Şu anda ondan çok memnundu ve daha önce başka hiçbir erkekle yaşamadığı bir yakınlık hissediyordu. Arkadaşlık mı yoksa...? Hayır, o konuya girmeyecekti. Şu anda ona karşı hissettiklerini daha derinlemesine incelemek istemiyordu, üstelik bundan başka bir şey çıkmayacakken. Onu bu konuda temin etmeliydi. Az önce olanlardan faydalanacağı konusunda gereksiz yere endişelenmesine gerek yoktu.

Bakışlarını onunkilerden uzaklaştırdı, hatta açacağı konu yüzünden yüzünün kızardığını hissetti. "Yaptığımız şey konusunda uzlaşmaya varmadım, o yüzden bunu bir daha düşünme. Zaten seninle evlenmezdim. Babamı bu kadar mutlu etmeyi reddediyorum. Bu yüzden burada olanlar kesinlikle aramızda kalacak. Kimsenin bilmesine gerek yok."

Ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Bu oldukça asilce bir davranış."

"Hayır, değil. Oldukça kindar, sadece sana karşı değil."

"Anlıyorum." Kaşlarını çatmaya başladı.

Düşüncelerinin az önce gittiği yönü tahmin etti. "Babamla olan ilişkimi ya da bu ilişkinin eksikliğini ya da bu nedenle benim tarafımdan ortaya çıkan herhangi bir kinciliği tartışmayı aklından bile geçirme. Onunla benim aramda olanlar sadece bu, seni ilgilendirmez."

"Tatlı, nazik bir kadının böyle düşünceleri olmaz," diye işaret etti, uyarısına rağmen.

"Tatlı, nazik bir kadının da benimki gibi bir babası olmazdı."

Yüzünü buruşturdu. "Touché."

Yirmi Altıncı Bölüm

Sanki o salonda uygunsuz bir şey olmamış gibi giysilerini düzeltmek kolaydı. Hatta Rafe de yardım etti, elbisesinin korsajını göğüslerinin üzerinden kaldırdı ve yakası düşük olduğu için tam olarak kapanmayan ve kapanmayacak olan üst kenarına kısa bir öpücük kondurdu. Ayak bileklerini saran çoraplarını yukarı çekti ve hâlâ botlarını giyiyor olmasına neredeyse gülecekti. Onunla sevişmek için hiçbir giysisini çıkarmamış olması, eğer düşünmek isterse, her açıdan oldukça bayağı bir şeydi. O düşünmedi ama belli ki adam düşünmüştü.

Kapının kilidini açmadan önce onu kollarının arasına aldı ve son bir kez öptü. "Bunu bir ara gerçekten yatakta yapmalıyız." Gülümsemesi biraz utanç vericiydi. "Senin zevkine uygun zamanı ayırabileceğim bir yer. Kulaklarının arkası ıslanmış bir okul çocuğu gibi acele-"

Parmağını onun dudaklarına götürdü. "Kulaklarınız oldukça kuru, sizi temin ederim." "Böyle söylemen çok nazikçe, ama de böyle olduğumda inceliğimi kaybediyor gibiyim.

."

"Daha fazla iltifat mı bekliyor?" "Öyle mi?" Sırıttı.

"Ben olsam *bana* nazik deme konusunda dikkatli olurdum," diye alay etti. "Yoksa beni hemen Londra'ya geri götürmek zorunda kalabilirsiniz, görev tamamlandı."

Öksürdü, kapıyı açtı ve onu nazikçe kapıdan içeri itti. "Öğle yemeğinden önce git üstünü değiştir. Teyzem birazdan iner."

"Sadece kanıtları ortadan kaldırmam gerekiyor." Şimdi sıırıyordu. "Yapmamı ister misin?"

Elbisenin cebine koyacak bir şey olmadığı için yırtık çekmecelerini eline sıkıştırmıştı ama elinde onlarla merdivenlerden çıkarken yakalanmamayı tercih ederdi. Adamın arkasındaki şömineye baktı.

"Onları benim için ateşe atar mısın? Sadie'nin onları bulmasına izin veremem."

"Elbette."

Hafifçe kızarak onları teslim etti ve sonra aceleyle yukarı çıktı. Lekeli kombinezonundan kurtulmak o kadar kolay değildi. Sadece su, bakire kanı lekelerini çıkarmaya yetmeyecekti ve Sadie de ayın bu zamanı olmadığını çok iyi biliyordu. Kombinezonu şimdilik yatağının altına saklamayı tercih etti. Daha fazla zamanı olduğunda onu da kesecek ve ateşe atacaktı. Kanıt ortadan kalktı. Kimse daha akıllı değildi.

Yine de lavanta rengi elbisenin kırıksıklıklarını daha iyi gördükten sonra elbisesini değıştirdi. Ama bunu bu kadar çabuk yapması şaşırtıcıydı. Bugün Rafe'le daha fazla vakit geçirmek için on beş dakikadan kısa bir süre içinde aşağı inecekti. Rafe'in onu bıraktığı yerde, salonda olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı.

Onun dönmesini beklemek için pencereye doğru ilerledi. Arkasında, seviştikleri kanepeye göz ucuyla bakmaya devam etti. Bir daha kızarmadan orada oturabileceğini sanmıyordu.

Aklına girmeye başlamıştı. O artık bir kadındı. Birkaç yıldır bir kadının sofistikeliğine sahipti, ama şimdi gerçekten bir kadındı. Garip bir şekilde, farklı hissetmiyordu - hayır, bu doğru değildi. Harika hissettiriyordu. Hayır, aslında hissettiği şeyin kadınlık çizgisini geçmekle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey çizgiyi kimin yardım ettiğiyle ilgiliydi. Şimdi fark ediyordu ki, o ilk sefer korkunç bir deneyim olabilirdi ama Rafe buna izin vermemişti. Geriye dönüp gülümseyerek bakabilmesini sağlamıştı. Ve bu gülümsemenin uzun süre geniş bir gülümseme olacağına dair bir his vardı içinde.

Rafe yanında teyzesiyle birlikte aşağı indi. Kıyafetlerini de değıştirmiş ve taramıştı; parmaklarını saçlarının arasından geçirerek oldukça vahşî görünmesini sağlamıştı. O düzeltmeden önce kimsenin fark etmemiş olmasını umuyordu. Adam *hiçbir zaman* dağınık görünmezdi, hele daha önce yanından ayrıldığı zamanki *gibi* hiç.

Esmerelda'nın da hazır bulunmasıyla, birlikte yaptıkları hakkında konuşmak için bağıka fırsat kalmamıştı ama Ophelia, Esmerelda'nın kendisine gizlice sıırıttığını fark etmiş ve karğıılık vermişti. Ve bu harika ruh hali öğle yemeğı boyunca sürdü. Yemekten sonra salon yerine çalığma odasına geçmelerini önerdiğinde de .

"Şu anda diğer odada konsantre olabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf etti kısık bir sesle onu koridorun karşısına geçirirken.

Çok iyi anlıyordu. Ve adamın aklında başka bir samimi buluşma olduğunu sanmıyordu, ne yazık ki. Ne zaman baş başa başka bir odaya geçmelerini önerse, bu onun geçmişteki tuhaflıklarını tartışmak içindi. Bugün umursamıyordu bile. Bugün muhtemelen adamın anlatmak istediği her konuya dayanabilirdi.

"Sabrina'yı konuşalım," dedi Sabrina masasının karşısındaki koltuğa otururken. Bunun dışında her konuyu. "Konuşmayalım."

Bunu söylerken ona gülümsedi. Zorluk çıkardığını düşünmesini istemiyordu. Ama Sabrina Lambert hakkında o kadar karışık duygular besliyordu ki, bunları derinlemesine incelemek istemiyordu.

Rafe tek kelime daha etmedi, eline aldığı ve şimdi parmaklarının arasında döndürdüğü mektup açacağına bakıyordu. Ne yaptığını biliyordu, sessizliği ona karşı kullanıyordu. Bu sefer işe yaramayacaktı....

"Ona bir Çans verecek kadar aptaldım, biliyorsun," dedi Ophelia, adamın onu görmezden geldiği birkaç dakikadan sonra. "Sezon boyunca bizimle kalmak için teyzeleriyle birlikte Londra'ya geldiğinde çok tatlı görünüyordu. Ğlk bağta Ėüphe etmiğtim ama sonra tatlılığının muhtemelen tağralı bir kız olduğu için sahte olmadığını fark ettim ve kendi kuralımı çiğnedim. Gerçek arkadaş olabileceğimizi düşündüm."

Uzun süre acı çeken bir iç çekti. "Yani bu gerçekten bir arkadaşını sırtından bıçakladığın bir vaka mı? İtiraf etmeliyim ki geçerli bir mazeret duymayı umuyordum."

O kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki, göğsünde bir sıkışma oldu. Bu da ne? Adamın neden bahsettiğini bile bilmiyordu! "Lütfen bu sözü açıklayın. Onu tam olarak nasıl sırtından bıçakladım?"

"Uzun süredir unutulmuş olan aile skandalını yeniden gündeme getirdiniz ve bunu kötü niyetle yaptınız."

"Saçmalama," dedi sertçe. "Ona bir iyilik yapıyordum."

Şüpheci bir kaş kaldırdı. "Londra'da iyi bir eşleşme şansını mahvederek mi? Sanırım bu tür iyilikleri geri çevirmeyi tercih ederim."

Ophelia kendi kendine iç çekerek arkasına yaslandı. "Pekâlâ, anladığım kadarıyla açıklama yapmam gerekecek. Muhtemelen buna inanmayacaksınız ama kızı daha sonra çekeceği sıkıntılardan kurtarmaya çalışıyordum."

"Keder mi?"

"Evet. Birine aşık olup sonra da skandal yüzünden onunla evlenemeyerek incindiğini görmek istemedim. Kendi kendine ortaya çıkacaktı. Yeterince insan onunla tanıştıktan sonra, birileri Lambert adını hatırlayacaktı. Ve bu çok aptalca bir skandaldı. Birkaç atası intihar etti diye, kendisi de dahil olmak üzere ailesindeki herkesin aynı şeyi yapacağını varsaymak mantıksızdı. Yine de insanların nasıl olduğunu bilirsiniz. Bazıları böyle saçmalıklara inanacaktır. Bu yüzden benim fikrim bu konuyu açıklığa kavuşturmak ve

ne kadar aptalca olduğunu. Buna itibar edecek kadar aptal olan herkese güler geçerdim. Hızlı bir şekilde ölür ve bir daha da haber alınamazdı."

"Aman Tanrım, onu savunduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Ophelia dişlerini sıktı. "Bu kadar inanmaz görünmek zorunda değilsin.

Fikir başlangıçta buydu."

"Ah." Başını salladı. "Şimdi kötü niyetli kısma mı geçeceğiz?"

"Hayır, şimdi değineceğimiz şey benim son kusurum. Öfkemle birleştiğinde, muhtemelen en kötü kusurum bu."

"Peki bu olabilir?"

"Kıskançlık."

"Bu ifadenin ne kadar saçma olduğunun farkında mısın?" dedi inanamayarak. "Sen büyük ihtimalle İngiltere'nin en güzel kadınısın. Tanıştığınız her kadın muhtemelen *sizi* kıskanıyordur. Kız kardeşim bile! Hepsinin arasında, kimseyi kıskanmak için akla gelebilecek hiçbir nedeni olmayan tek kadın sizsiniz."

"Söylediğiniz her şey doğru. Bunun farkındayım. Ama bunun kesinlikle konuyla bir ilgisi yok. Kıskanmak için bir nedenim olmadığını bilmek beni kıskanmaktan alıkoymuyor. Saçma olduğunu *biliyorum*. Ve en aptalca şeyler için bile olabilir. Ama yine de oluyor! Bu duygu bir kez ortaya çıktı mı, orada duruyor ve ben bununla pek iyi başa çıkamıyorum."

"Yani bana Sabrina'yı kıskandığını mı söylüyorsun?"

"Evet. Bir baloda üç hayranımın Sabrina'nın etrafına üşüşüğünü gördüğümüzde kıskançlığımı kışkırtan Mavis'ti. Bu yüzden Lambert skandalını iyi niyetle ortaya atmaya niyetlenmişken, kıskançlıkla yaptım. Kıskançlığı atlatıp asıl planıma devam edebilirdim ama Sabrina ve teyzeleri eve dönmeye kararlıydı. Ve ailem Summers Glade'den Duncan'la buluşmam için çağrı aldığından, hep birlikte oraya gittik. O zamana kadar "barbar "la karşılaşmaktan korkuyordum, bu yüzden Sabrina'nın skandalına gülmeyi unuttum. Deddiğiniz gibi, yakında Duncan'la evlenecekse artık bir önemi yok."

"Sabrina'yı kıskanmış olabileceğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum." Ama sonra düşünceli göründü ve ekledi: "Onu kıskandığın tek an bu değildi, değil mi?"

Kızardı. "Hayır, Duncan'ı onunla görmeye devam ettiğimde yine oldu, ama sadece *beni* kıskandırmaya çalıştığını düşündüm."

"Ve?"

"Oh, çok iyi, ayrıca seni onunla görmeye devam ettiğimde. Yani, evet, o gün kıskanmıştım, sana ikinizin birlikte görüldüğünü söylemiştim-"

"Bu konuya tekrar girmene gerek yok."

"Pekala, ama madem bu konuyu açtınız, size Sabrina hakkında neden konuşmak istemediğimi söyleyeceğim. Çünkü onunla ilgili çok karışık duygularım var. Kız için kıskançlık krizine girmediğim zamanlarda, aslında ondan *hoşlanıyorum*."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Sabrina'yı herkes sever."

Adam buna bir şey eklemeyince kaşlarını kaldırdı. "Bu cümleyi bitirip herkesin benden hoşlanmadığını hatırlatmayacak mısın?"

Ona sırtıttı. "Aslında, canım, bu artık doğru bir ifade olmaz, bu yüzden, hayır, artık bunu söyleyemem."

Adamın kendisinden bahsettiğinden, artık ondan hoşlanmadığından emin olarak kızarmaya başladı. Ama adam ekledi: "Teyzem senden çok hoşlanmaya başladı."

Neden incindiğinden emin değildi ama hemen silkindi ve şöyle dedi: "Anlatmak istediğim noktayı kaçırdınız. Kıskandığım diğer herkesten hoşlanmıyorum. Hoşlandığım tek kişi Sabrina. Bu yüzden onu her kıskandığımda sanki ona ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Ama kıskançlık geçer geçmez, bu kadar aptal olduğum için kendimi azarlıyor ve onu sevmeye geri dönüyordum. Benim için oldukça sıra dışı duygular."

"Alışılmadık bir durum değil."

"Başkaları için durum böyle olabilir ama benim için bu çok olağandışıydı," diye ısrar etti.

"Belki de hâlâ onunla arkadaş olabileceğinizi umuyordunuz."

"Bu konuda herhangi bir *ihtimal* olduğunu sanmıyorum. Yine de bir gün *gerçek* dostlar ve ben yine de kendimi ona yardım etmek *isterken* buldum." "Ne zaman yardıma ihtiyacı oldu?"

"Duncan'ın ona olan ilgisini çok fazla abartıyormuş gibi görüldüğünde."

"İlgisi oldukça gerçektir."

"Bunu *Çimdi* biliyorum," dedi Ophelia sabırsızca, "ama o zamanlar birbirlerine âçık olduklarını nasıl anlayabilirdim ki? Ona Duncan'ın beni handa öptüğünü, o gün ondan özür dilemek için orada bulunduğumuzu söyledim."

"Yalan."

"Gerçekten de, ama sadece küçük bir tane, onun incinmesini önlemek için, incitmek için değil onu."

"Tesadüfe bakın ki, ben de sizin birkaç yalanınızı gündeme getirecektim. Bu da onlardan biriydi.

onları."

Gözlerini devirdi. "Bu beni neden şaşırtmıyor? Peki ya diğerleri?" "Bildiğim sadece bir tane daha var."

"Uzun bir liste değil mi? Bundan daha iyi hazırlandığınızı sanıyordum." "Bu kadar erken mi sinirleniyoruz?"

Gözlerini kırıştırdı, sonra gerçekten gülümsedi. "Uzun boylu değilim. Sadece biraz sinirliydim, ama şimdi bunu belirttiğine göre-" Omuz silktilti. "Gitti."

Arkasına yaslandı, şaşkın görünüyordu. "Şaşırdım. Bu tam bir dönüş, Phelia. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Sırıttı. "Buna bayılıyorum. Öfkemin beni ele geçirmemesi çok güzel. Şimdi şu bahsettiğin diğer yalan neydi?"

"Bilmediğin kadar çok mu vardı?"

Bunu bir an düşündükten sonra, "Sanmıyorum. Sabrina'ya kasıtlı olarak yalan söylediğim başka bir zaman düşünemiyorum. Bana kindar dediniz, ben de reddettim ama muhtemelen kıskançlığım yüzünden bir kez yalan söyledim. Duncan'la yeniden nişanlanmamızın zamanlamasını çok abartıyordu. Bu beni rahatsız ediyordu, ona olan ilgisini gösteriyordu, ben de ona Duncan'ın evden ayrıldıktan hemen sonra bu konuda ısrar ettiğini söyledim. Aslında Duncan'ın büyükbabası insanlara bu hikayeyi anlatmamızı istiyordu, yani bu benim yalanım bile değildi! Ama nedense bu bilgi Sabrina'yı yıktı. Nedenini bilmiyorum, ya siz?"

"Hayır, bu Sabrina ile Duncan arasında ve bizi . Yani kindar olduğunu kabul ediyorsun?"

Adamın buna takılmasına şaşırmamıştı. "Evet. Şimdi mutlu musun?"

"Pek sayılmaz. Asıl soru şu, ve bu gerçekten önemli bir soru, canım, artık inkar etmediğine göre, tartışmalarımızdan bir şey öğrendin mi? Yoksa Londra'ya dönüp tekrar-"

"Orada dur bakalım," diye araya girdi... "Anlaşılan bu tartışmalardan hiçbir şey öğrenmemişsin. Kıskançlıklarımın şiddetlenmesine neden olan öfkem artık daha iyi kontrolüm altında, şimdilik neredeyse tamamen kontrolüm altında -ve bunun için sana teşekkür etmeliyim- artık farklı olmayacağımı nasıl düşünebilirsin?"

"İyi bir noktaya değindin. O halde burada daha fazla kalmamız için bir neden göremiyorum. Yarın sabah ilk iş Londra'ya doğru yola çıkacağız."

Yirmi Yedinci Bölüm

OPHELIA'nın sonunda eve döneceği için sevinçten havalara uçması, EKSTATİK olması gerekirdi. Bunun yerine, Londra'ya dönüş yolculuğunda kendini birden fazla kez gözyaşlarına karşı koyarken buldu ve aksi takdirde oldukça üzgün hissediyordu. Bunun nedenini bile anlayamıyordu; hayatının en heyecan verici deneyimiyle tanışmıştı ve bunun tadını tekrar çıkarabileceğini *düşünmüştü* ama eve döndüğünde bunu yapmak için başka bir fırsatı olmayacaktı. Raphael Locke ile geçirdiği zaman sona eriyor diye kendini bu kadar tuhaf hissediyor olamazdı.

Rafe'in bu kez arabayı kullanmasına gerek yoktu. Esmerelda'nın uşağı hâlâ onlarla birlikteydi ve bu görev ona verilmişti, dolayısıyla Rafe dört kadınla birlikte arabaya binebilirdi. Ama Esmerelda'nın evine gün bitmeden varmış olacaktı. Ophelia'nın gönülsüzce katılmaya çalıştığı sürekli bir konuğma trafiği sürerken, Esmerelda yolculuğun geri kalanında onlarla birlikte olmayacaktı. Bu da onu yolculuğun geri kalanında Rafe ile yalnız bırakmayacaktı. Ne de olsa Sadie iyi bir Çaperon olmuştu.

Bir han aramak geceyi yine Esmerelda'nın evinde geçirmeye oybirliğiyle karar verdiler. Birlikte güzel bir akşam yemeği yediler, bu sonuncusuydu ve yaşlı kadın yemeğin sonunda duygulandı.

"Sabah seni uğurlamayacağım. Vedalardan hoşlanmam. Ama seni bir ara tekrar görmeyi umuyorum, Gel. Arkadaşlığınızdaki keyif aldım."

"Ben de seni özleyeceğim," dedi Ophelia. "Sezonun geri kalanının tadını çıkarmak için bizimle Londra'ya gelmek istemediğine emin misin?"

"Tanrım, hayır! Sezon gençler içindir. Ama yuva kurmak istediğin adamı bulduğunda düğünün için geleceğim."

Tabii o gün gelirse. Ama Ophelia Londra'ya döndüğünde istenmeyen bir nişanla zincirlenmeyecek ya da tüm zamanını bundan kurtulmanın yollarını düşünerek geçirmeyecekti, böylece gerçekten bir koca bulmaya konsantre olabilirdi. Tabii sezonun bu son günlerinde iyi bir koca bulabilirse. Gerçi bunun pek önemi yoktu. Herhangi bir erkeği kolayca ayartabilirdi...

Ophelia düğünceğini aniden durdurdu, kendi kendine dehşete düştü. Gerçekten eskiden böyle mi düşünürdü? Geçmişteki davranışlarını böylesine farklı bir perspektiften görmek oldukça aydınlatıcı bir deneyimdi. Duyarsız, umursamaz, bencil. Kendini haklı hissetmesi gerçekten önemli miydi? Başkalarına sadece onların kendisine davrandığı gibi ya da en azından onların kendisine davrandığını varsaydığı gibi mi davranmıştı?

Artık anne babasıyla olan ilişkisi de dahil olmak üzere tüm ilişkilerini yeniden gözden geçirmesi gerekecekti. Babasına kızgın hissetmemek gerçekten de güzel olabilirdi. En büyük sınavı da o olacaktı. Eğer onunla sadece tek bir konuşmayı bile acısını belli etmeden atlatabilirse...

Ertesi sabah erkenden Esmerelda'nın evinden ayrıldılar. Tahmin ettiği gibi, Rafe'in teyzesinin tamponu olmadan yolculuk biraz rahatsızdı. Rafe günün büyük bölümünde derin düşüncelere dalmış gibiydi, bu yüzden birkaç kez onunla sohbet etmeye çalıştıysa da kısa süre sonra vazgeçti.

Ophelia varacakları yerin burası olduğunu anlamadan önce Summers Glade'in önünde duruyorlardı. Sadie uyuyordu ve uyanıp nerede olduklarını görünce Ophelia'nın söyleyemeyecek kadar Çağırıldığı Geyi söyledi: "Burada yine ne halt ediyoruz biz?"

Rafe ikisinin de yüz ifadesine bakarak kıkırdadı. "Sadece beni . Mutlu çiftin her an evlenebileceğini tahmin , bu yüzden kendimi Londra'dan buraya bir yolculuktan kurtarıyorum."

"Niyetinin bu olduğunu söyleyebilirdin," diye hafifçe takıldı Ophelia.

"Üzgünüm, söylediğimi sandım," diye omuz silkerek cevap verdi. "Ama , öğrendiklerinizi sınamak için iyi bir zaman, öyle değil mi? Düğün için kalmak ister misin?"

Bunu düşünmesine gerek yoktu. Cevabı hemen geldi. "Hayır, o ikisi benim değiştiğime inanmayacaklar. Ve ben de onların bu mutlu gününe gölge düşürmek istemiyorum. Eve tek başıma dönsen de olur."

"Pekala o zaman. Muhtemelen birkaç gün içinde Londra'da görüşürüz."

Başka bir sürpriz, bu daha da beklenmedik ama çok daha hoş. "Yapacak mısın?"

"Elbette. Aynı partilere katılacağımızdan hiç şüphem yok."

Kastettiğinin bu olmadığını düşünmüştü ama hayal kırıklığını kendine saklamayı başardı. Birlikte geçirdikleri zaman sona . Çok daha fazlasını elde etmişti.

onun tuhaf planından umduğundan daha fazlasını elde etti-Rafe'in başarısı!

Ama daha fazla uzatmadan dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Bu kadar. Ne bir veda, ne bir davranış uyarısı, de...

Kapı tekrar açıldı ve Rafe yüzünde sinirli bir ifadeyle eğildi, omuzlarını tuttu ve onu dudaklarından sertçe öptü. Ona olan arzusu hemen arttı ve arkasına yaslanırken gözlerindeki sıcaklığı gördüğünde lezzetli bir tatmin duygusu hissetti. Ama sonra aniden tekrar gitmişti.

Sadie iki kağıdı da Ophelia'nın hiç görmediği kadar yukarı kaldırmıŒ, ona bakıyordu. Yüzü kızarmadı. En ufak bir utanç duymayacak kadar memnundu.

Sanki işe yarayacakmış gibi hizmetçisine tek söylediği "Sorma" oldu.

Öyle olmadı. "Ne zamandan beri seninle böyle oynamaya başladı?"

Ophelia hâlâ omuz silkmeye çalışıyordu. "Önemli bir şey değildi. Ona defalarca hakaret ettiğim birkaç hararetli tartışmamız oldu. Bu muhtemelen bana kırgın olmadığını göstermenin bir yoluydu."

Sadie bu cevap üzerine homurdandı. "Öyle demek yeterli olurdu."

Ama bu kadar heyecan verici olmazdı, diye düğündü Ophelia kendi kendine sırtarak.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Londra'da yakın zamanda kar yağmış gibi görünmüyordu. Sokaklar çamurlu değildi, sadece yılın bu zamanı için tipik olarak ıslaktı. Yolculuğun son ayağında güneş bile çıkmıştı, ancak kısa bir süre sonra tekrar çiselemeye başladı.

Ophelia bir geceyi daha Gëhre yakın bir handa geçirmeye karar vermiştii, böylece ertesi gün öğleye yakın, babasının evde olmayacağı bir saatte eve varabilecekti. Babasının alıŖkanlığı kulübünde arkadaşlarıyla öğle yemeği yemekti ve Ophelia onunla ve soracağı sorularla uğraŖmak zorunda kalmadan önce eve yerleŖmek için bir Ŗansı olsun istiyordu.

Ondan hiç haber almamıştı, bu yüzden Duncan'ı sunağa getirmediği için hâlâ kızgın olup olmadığını ya da Locke varisinin ona olan ilgisinin onu yatıştıırıp yatıştıırmadığını bile bilmiyordu.

Kontun ailesinin evi Hyde Park'ın kuzeyindeki Berkeley Sokağı'ndaydı. Çok uzun olmayan sakin bir caddeydi. Batı ucunda Portman Meydanı, hemen doğusunda ise daha küçük olan Manchester Meydanı vardı. Ophelia her iki parkta da hiç oynamamıştı. Oyun oynamak çocukça sayılırdı ve onun diğer çocuklar gibi çocuk olmasına hiçbir zaman izin verilmemiştii. Hatırlayabildiği kadarıyla ona daha çok bir yetiŖkin gibi davranılmıştii, en azından babası tarafından. Annesi ona biraz normallik vermeye çalışmıştı ama Sherman her zaman kendi emirleriyle müdahale etmişti. Doğduğu günden beri onu elit bir evlilik için hazırlıyordu.

Annesi evde olacaktı elbette. Mary o günlerde evden nadiren çıkıyordu çünkü partilerini planlamakla meşguldü. Arkadaşları ona gelirdi,

onları çağırmadı. Sezonun başında Ophelia'ya refakat bile etmemişti. Sherman bunu yapmakta ısrar etmişti. Onunla gurur duymuyordu, daha çok arkasına yaslanıp başarısını izlerken böbürleniyordu. Ophelia'nın kıyafetleri için hiçbir masraftan kaçınmamıştı ama bu onun için değildi, Ophelia parlasın ve Sherman da böyle harika bir kızı olduğu için onu tebrik etsin diyeydi.

Acı ona neredeyse sinsice yaklaşıyordu ama işaretleri fark etti ve onu uzaklaştırdı. Artık bir amacı vardı ve bunu ne kadar çabuk başarırса o kadar iyiydi. Zengin bir adamla evlenecekti, böylece babasıyla daha fazla işi kalmayacaktı.

"Önce bavulları açayım mı, yoksa öğleden sonra dinlenmek ister misin?" Ophelia'nın büyüdüğü büyük Çehir evine girdiklerinde Sadie sordu.

Ophelia, "Yorgun değilim, o yüzden devam et ve bavulunu aç," diye cevap verdi.

Sesleri Mary Reid'i salondan çıkardı. "Eve dönmüşsün! , seni özlemişim!"

Mary Reid'in tatlıya düşkünlüğü vardı. Yıllar boyunca bunu ÇımartmıÇtı, ta ki Çimdi oldukça tumbul olana kadar. Ophelia'dan bir santim daha kısa, ama üç kat daha geniÇ olan Mary iyi huyluydu, neredeyse fazla iyi huyluydu. Ophelia'nın annesinin sesini yükselttiğini duyduğu tek an, yıllar önce Ophelia'nın gerçek bir arkadaÇı olmadığını ve babasının onunla tek ilgilendiğı Çeyin sosyal konumunu nasıl iyileÇtirebileceğı olduğunu öğrendiğı o korkunç gündü.

Ophelia'nın sarı saçları ve mavi gözleri, zamanında kendisi de güzel olan annesinden geliyordu. Babasının saçları ve gözleri kahverengiydi. Ondan hiçbir şey miras kalmadığına memnundu.

Annesine sarıldı ve yanağından öptü. "Ben de seni özledim anne." "Duncan'la yeniden nişanlanman büyük bir sürpriz oldu."

"Ve yine ayrıldığımız için daha da büyük bir sürpriz mi?" Ophelia tahmin etti.

"Şey, evet. Ama bak kimin gözüne girdin! Locke'un varisi. Baban çok memnun oldu!"

Ophelia içten içe ürperdi. "Rafe ve ben sadece arkadaş olduk anne. Bundan hiçbir şey çıkmayacak."

"Gerçekten mi?" Mary kaşlarını hafifçe çatı, hayal kırıklığı her halinden belliydi. "Onu koca olarak düşünmediniz mi?"

"Olabilirdi, ama o böyle büyük bir adım atmaya hazır olmadığını açıkça belirtti. Ve bana tapınmak için ayaklarıma kapanmayan bir adamla arkadaş olmak oldukça hoş."

Mary gözlerini devirdi. "Şey, onu henüz gözden çıkarma. Bazı erkeklerin iyi bir şeyi fark etmeleri biraz zaman alır. Ama bu arada biz de alemdeki en uygun bekârın gözüne girmemişsin gibi devam edeceğiz."

Mary sırtıttı. "Ama döneceğini bize haber vermeliydin. Sizin için bir parti düzenlerdim."

Bu ifade hiç de GaÇırtıcı değildi. Annesinin hayatı eğlence etrafında dönerken, Ophelia'nın Londra'nın gördüğü en görkemli baloları vermenin onu mutlu edeceği fikrine nereden kapıldığı da şaşırtıcı değildi. Bu muhtemelen onu yine mutlu -en azından bundan zevk alacaktı- ama yeni hedefi öncelikliydi: babasının boyunduruğundan kurtulmak.

Annesini memnun etmek için şöyle dedi: "Hâlâ bir parti verebilirsin. Londra'ya döndüğümü herkese duyurmak için en iyi yol bu olacaktır."

"Kesinlikle, aynen benim düşüncelerim. Ama benim de çoğunlukla görmezden geldiğim bir yığın davetiyem var. Haftanın geri kalanında katılmaya değer olup olmadıklarını görmek için onları gözden geçirmek isteyebilirsiniz."

"Onları odama götüreceğim."

"Güzel, o zaman ben hızlı bir konuk listesi hazırlarken sen de git dinlen. Eminim birkaç kişiyi bu geceki işlerini bırakıp buraya gelmeleri için ikna edebilirim."

Ophelia o gece yemeğe indiğinde Mary'nin bundan daha iyisini yapmayı baÇardığını fark etti. Ev misafirlerle doluydu, çoğu zaten tanıdığı genç beylerdi ama birkaç tanesini de tanı mıyordu. Ve en azından bu durum için görkemli bir Çekilde giyinmişti.

Sandıklarının sağladığı dar seçenekler yerine, tüm gardırobunu yeniden kullanabiliyor olmak güzeldi. Sadie beyaz dantel süslemeli, yumuşak krem rengi ipek bir gece elbisesi seçmişti. Kulaklarında inciler sallanıyordu ve boynunda oval bir kolye ucu zarıfçe sallanıyordu. Saçları her zamanki gibi sıkı bir şekilde toplanmıştı ve sadece şakaklarından birkaç lüle sarkıyordu ama Sadie saçlarına biraz daha gösteriş katmak için birkaç inci toka çıkarmıştı.

Salona göz atarken annesi onu salonda yakaladı. Ophelia ona kaşlarını kaldırarak baktı. Mary anladı ve sadece, "*Hepsinin* daveti kabul etmesini beklemiyordum, ama daha iyi tahmin etmeliydim. Ne de olsa çok popülersiniz."

"Babam çıkacak mı?"

Mary kızardı. "Döndüğünüzü haber vermek için ona haber göndermedim. Bu öğleden sonra döndüğünde haber vermeyi düşünüyordum ama o geç saate kadar evde olmayacağını söyledi." Sonra Mary omuz silkti. "Önemli değil. Akşamın tadını çıkarabilmemiz için onun burada olması şart değil."

Ophelia neredeyse gülecekti. Annesinin satır aralarını okumak kolaydı. Mary, Ophelia ile babasının iyi geçinemediklerini ve birbirlerini kolayca kızdırabileceklerini çok iyi biliyordu. Kocasına bu gece ve nedenini bildirmek için hiçbir çaba göstermeyerek, Ophelia'nın kasabaya döndüğü ilk akşam rahatlamasını ve doğaçlama partinin tadını çıkarmasını sağlamıştı.

Mary ona salona kadar eşlik etti. Kapıdan içeri girdiklerinde Ophelia'nın etrafı hayranları tarafından sarılmıştı ve hepsi birden onun dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışıyorlardı.

"Şehre dönmeniz çok güzel, Leydi O!" "Ve nişanlı değil!"

"Güzelliğinle nefesimi kesiyorsun Ophelia, her zamanki gibi."

"Lord Hatch," diye hatırlattı bir başka beyefendi ona. "Umarım beni hatırlıyorsunuzdur?" Lord Cante onun elini öperken, "Her zamanki gibi büyülendim leydim," dedi.

"Beni tanıştırsana Peter," dedi bir diğeri sabırsızca bir arkadaşına ve Peter bunu yapmayınca, "Sizinle tanışmayı ne kadar çok istediğimi anlatamam Leydi Ophelia. Artemus Billings, hizmetinizdeyim."

Bir başka genç adam dikkatini çekmeye çalışmadan önce hızla "Memnun oldum," dedi.

Artemus oldukça yakışıklıydı ve en azından unvanını düşürmemişti, bu da genellikle bir adamın herkesin kim olduğunu bildiğini kabul ettiği anlamına gelirdi. Onun hakkında biraz daha bilgi edinmesi gerekebilirdi ama bu elini geri alana kadar beklemek zorundaydı. Her biri onu öpmeye kararlıydı.

Hamilton Smithfield, Vikont Moorly hariç. Yirmi bir yaşına yeni basmış ve unvanını yeni almış olan Hamilton, onunla konuşurken her zaman oldukça utangaç davranmıştı. Onu kalabalığın arasından çekip çıkaracak kadar cesur bir adam olarak hiç dikkatini çekmemişti ama şimdi bunu yapıyordu.

Onu odanın diğer ucuna götürdü, sonra durdu ve hızlıca, "Bunu sana daha önce sormaya cesaret edememiştim. Sonra MacTavish ile nişanlandığını duyduğumda ağlayabilirdim. Ama o da sonuçlanmadığına göre, bu fırsatı tekrar kaçırma riskine girmeyeceğim. Sana yalvarıyorum Ophelia, benimle evlen." Adam ona hayranlıkla .

Reddetme konusunda her zaman oldukça sert davranmıştı ve bu, onu tanımak için zaman ayırmamış bir adamdan geldiği için nefret ettiği türden bir teklifti. Ama reddettiği zaman genellikle adamın yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade belirirdi ve şimdi bununla yüzleşmek istemiyordu.

Bundan kaçınmak için sadece, "Babamla konuşun, Vikont Moorly," dedi. "Gerçekten mi?"

Adam sevinçli görünüyordu, bunu onun onayı olarak algılamış gibi görünüyordu, bu yüzden nazıkçe düzeltti, "Bu sadece benim seçimim değil."

Sherman'ın onu geri çevireceğinden emindi ve böylece Vikont'un hayal kırıklığına tanık olmak zorunda kalmayacaktı. Biraz korkakça bir davranıştı ama evlilik tekliflerini geri çevirdiği için kendini kötü hissetmeye alışık değildi. Geçmişte bu onu rahatsız etmeyecek kadar benmerkezciydi. Şimdi ise bu genç adamların umutlarını yıkmakla karşı karşıyaydı ve bunun için üzülüyordu!

Jane ve Edith, tüm detayları öğrenmek için üzerine atılıp onu bir kez daha sürüklediklerinde onu bu rahatsız edici duygulardan kurtardılar

Duncan MacTavish'le neden evlenmediği hakkında. Eskiden olduğu gibi ayrıntılara girmedir. Onlara sadece Duncan'ın büyükbabasının söylediklerinin aynısını söyledi ve uygun olmadıkları konusunda dostça anlaştıklarını belirtti.

Sonra da "Bu gece başka bir yere gitmedin mi?" diye sordu. Jane, "Seni evde karğılamayı kaçırarak kadar önemli bir Gey yok," diye cevap verdi. Bu neredeyse doğruluk payı ama Ophelia daha iyi biliyordu. Hem Jane hem de Edith, tam olarak onun duymak istediğini düşündükleri şeyleri söyleme konusunda oldukça yetenekliydi. Ne yazık ki bunu yapmak için genellikle yalan söylemek zorunda kalıyorlardı. Bunun kendi hatası olduğunu fark etti. Bunca yıldır böyle korkunç bir öfkeye sahip olmasaydı, çevresindeki kızlar onun yanında çok daha farklı davranabilirdi.

Edith ona, "Ama kasabaya dönüşünüzü geciktiren şeyin ne olduğunu öğrenmek için uğradık," dedi. "Anneniz Locke'ları ziyaret ettiğinizi söyledi. Bu gerçekten doğru mu?"

"Ona inanmadın mı?"

Edith hafifçe kızardı. Her iki kız da oldukça güzeldi; sadece Ophelia'nın güzelliğine yaklaşamıyorlardı. Daha düşük unvanlara sahip oldukları için, bu sezon kendilerine koca bulmayı beklemiyorlardı. Aslında bekledikleri Ophelia'nın iskartalarından ilk seçimi yapmaktı, bu yüzden her iki kız da Ophelia'nın seçimini bir an önce yapmasını umuyordu.

Edith, "Aslında yanlış bilgilendirilmiş olabileceğini düşündük," diyerek kızarmasının nedenini .

Mary'nin kendilerine yalan söylediğini düşündüklerini söylemenin ne kadar diplomatik bir yolu. "Benim tarafımdan yanlış mı bilgilendirildiniz?" Ophelia söyledi.

"Evet," diye itiraf etti Edith, ama hemen açıkladı, "Locke'la birbirinizden pek hoşlanmadığınızı biliyorduk. O kadar yakışıklı olmasına rağmen nedenini anlayamadık ama aranızda kıvılcımların uçtuğunu gördük. Bu yüzden onun ailesinden gelen bir daveti reddedeceğinden emindik. Gerçekte orada olmadığınız halde ailenize orada olduğunuzu söylediğinizi düşündük."

Ah, yani annesine yalan söylediğinden emindiler. Rafe bu konuda çok haklıydı. Bir kez yalan söylemeye başladın mı, senden hep şüphe edilirdi ve iki kız da onun yalan söylemekte usta olduğunu biliyordu.

Garip bir şekilde, Rafe'le geçirdiği zaman -sebebi değil- bir zamanlar bu ikisine övünerek anlatacağı bir şeydi. Şimdi bunu bilmemelerini tercih ediyordu, bu yüzden tartışmak istediği bir konu değildi.

Edith ve Jane de ısrarcı değillerdi. Sadece, "Summers Glade'de MacTavish'le evlenmek istemediğimi anladığım zor bir dönemdi," yetinebileceğini düşündü. Yalvarmama izin korkuyordum. Ama sonunda onunla güzel bir konuşma yaptık ve ikimiz de evlenmememizin daha iyi olacağına karar verdik. Kendime gelmek ve seçeneklerimi düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ayrıca eve gelip babamın gazabına uğramak için acelem yoktu. Bu evliliği ne kadar çok istediğini biliyorsun."

O zamandan beri Mavis'le konuşmuş ve işin aslını öğrenmiş olma ihtimalleri vardı ama "iyileşmek için zaman" kısmı her iki şekilde de işe yarıyordu. İyileşme süresini nerede geçirdiği önemsizdi.

Bu yüzden Edith'in "Yani Locke'ları gerçekten ziyaret etmiyor muydun?" diye sorduğunu duyunca şaşırdı.

Jane daha fazla lafı dolandırmanın bir yolunu bulamadan, "Pekala, bu sorunun cevabını veriyor," dedi.

Ophelia bakışlarını takip ederek Raphael Locke'un salona girdiğini gördü. Onu görür görmez nabızı hızlandı. Neden orada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama onu gördüğü için heyecanlandığını da inkâr edemezdi. Bunu kesinlikle beklemiyordu, en azından bu kadar erken.

"Onu kazandığınızı neden bize söylemek istemediniz?" Edith heyecanla sordu.

"Belki de ben de bu konuda ne hissettiğimden emin olmadığım içindir," dediğini duydu Ophelia ve sonra içinden homurdandı. *Tam* da itiraf etmek istemediği şeyi.

"Aman Tanrım, aşık , değil mi?" Jane'in nefesi .

Ophelia hemen, "Hayır, kesinlikle hayır," diye cevap verdi. Ama bunun söylediği en büyük yalanlardan biri olmasından korkuyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

MARY, RAFE 'YĞ GELDĞĞĞNDEN BERĞ GÖZALTINDA TUTUYORDU Ophelia annesinin onu davet etmeyi düğünmesine GağırmamıĞtı ama daveti kabul etmek için Londra'da olmasına GağırmıĞtı çünkü bir gün önce onu Summers Glade'de bırakmıĞtı. Duncan ve Sabrina bu kadar çabuk evlenmiş olamazlardı. Ya da belki çoktan evlenmişlerdi ve Rafe düğünü kaçırmıştı?

Merakını hemen giderememişti. Arkadaşlarıyla sohbet etmesi için birkaç dakika verilmişti ama sonra hayranları etrafına üşüştü, bu yüzden Rafe ile yalnız konuşma fırsatı bulması epey zaman aldı.

Oturarak yemek için çok fazla konuk vardı, ancak Reid partilerinde durum genellikle böyleydi ve Mary, seçici yiyciler için ordövrlerle dolu uzun açık büfe masaları ve daha büyük iştahlar için daha doyurucu yemekler kurmakta ustaydı.

Ophelia biraz yalnız kalabilmek için odadan çıkmak zorunda kaldı ve geri döndüğünde doğruca Rafe'ye yöneldi. Rafe tabağını yemekle doldurmuştu ve etrafta boş bir sandalye arıyordu. Hiç boş sandalye yoktu. Konukların çoğu yemek yediği için odadaki her boş koltuk zaten doluydu.

"Yemek odası boş olabilir," diye komplocu bir fısıltıyla onun yanına gelmesini önerdi.

Açık mavi gözleri onun üzerinde durdu ve orada kaldı. Nefesi boğazında düğümlendi. Çok yakışıklıydı. Onun üzerinde her zaman böyle bir etkisi varmış gibi görünüyordu ve

Geniş omuzlarına tam oturan koyu renk çuha ceketi ve boğazına gevşekçe bağladığı kar beyazı kravatıyla bu gece özellikle yakışıklı görünüyordu. Altın rengi saçları mum ışığında parıltıyordu. Ona bu kadar yakın olmak onun da nabzını hızlandırmıştı. Tanrım, onun kendisine ne yaptığının belli olmamasını umuyordu.

Sıra dışı bir şey fark etmemiş olmalı ki, "Ama içinde hiç sandalye kaldı mı, yoksa hepsi buraya mı taşındı?" diye sordu.

Ophelia nefes almasını kontrol altına aldı. "Annemin elinde ne kadar çok sandalye olduğunu bilsen şaşarsın. Küçük partileri yeteneklerini boşa harcamak olarak görür."

Kadın adamın dolu tabağına bakınca adam sırtıttı ve "Öğle yemeğini kaçırdım" dedi.

"O zaman kontrol edelim mi?"

"Neden önce yemeğini yemiyorsun?"

"Aç değilim."

Kaşlarını kaldırdı. "Senin zayıflığın üzerinde hiç çalışmadık, değil mi?"

Alay ediyordu - ya da belki etmiyordu. "*Gerçekten* çok zayıf olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu endişeli bir kaş çatmayla kendine bakarken.

"hakkında ne düşündüğümü gerçekten bilmek istemezsin."

Hemen kızardı, muhtemelen başını kaldırıp adamın bakışlarının göğüslerinin üzerinde ve daha aşağıda gezindiğini gördüğü için. Masanın üzerindeki birçok ikramdan birinden hızla ince bir bisküvi kabuğuna sarılmış küçük bir sosis aldı ve ona yemek odasının yolunu gösterdi.

Neredeyse boştu ama tam olarak değil. İki beyefendi uzun masanın bir ucunda yemek yiyor ve hararetli bir tartışma yapıyorlardı. İçlerinden biri, Jonathan Canters, sadece on beş dakika önce ona evlenme teklif etmişti. Bu geceki ikinci teklifiydi. Ve genç Hamilton kadar ciddiydi. Jonathan ona sezonun başında, Duncan'la nişanlı olduğu ortaya çıkmadan önce de teklif etmişti.

İki adama gülümsedi, sadece içten bir gülümseme, sonra onları görmezden geldi, böylece onlara katılmakla ilgilenmediğini anlayacaklardı. Yemek masasının diğer ucuna oturdu ve Rafe'in yanına oturmasını bekledi. Merakını bu kadar uzun süre dizginleyebilmiş olmasına şaşırmıştı.

"Burada *ne* yapıyorsun?" diye fısıldadı. "Summers Glade'de olman gerekiyordu."

"Anlaşıldığı kadarıyla Duncan ve Sabrina birkaç hafta daha evlenmeyecekler. Görünüşe göre Sabrina'nın teyzeleri, halledilmesi çok uzun süren tüm büyük rütuşların yapılacağı düzgün bir düğün için ısrar etmişler. Duncan sabırsızlığını güçlkle bastırırken, beklemeyi tercih *etmediğinden*, buranın beklemek için iyi bir yer olmadığına karar verdim ve sonuçta Londra'ya döndüm."

"Bunu ben yola çıkmadan önce öğrenmemiş olmanız çok kötü."

"Aynen öyle. Aslında bu yüzden öğle yemeğimi kaçırdım. Bu sabah size yetişirim diye düşünüyordum ama hangi handa kaldığınızı bulamadım."

"Seni burada gördüğüme ve annemin davetini kabul ettiğine hâlâ şaşıyorum. Adının benimkiyle hiçbir şekilde ilişkilendirilmesini istemediğine yemin edebilirim."

"Benim burada olmam isimlerimizi birbirine bağlamaz, canım. Ayrıca annenin davetini kabul etmek için henüz eve gelmedim. Sadece eve sağ salim vardığından emin olmak için uğradım."

"Çok ." "Benim de öyle zamanlarım oluyor."

Onlardan birkaç tanesinden fazlası vardı, iyi olanlar. Elbette, o kadar da nazik olmadığı, oldukça kaba davrandığı birkaç kötü anı da olmuştu, ama kız bunlar için onu affetmişti. İyi bir şekilde sona ermişlerdi, belki biraz fazla iyi....

"Ayrıca," diye ekledi yemeğe başlarken, "artık doğru adamla mutluluğu bulmada benim de çıkarım var. Hatırlarsan bu da anlaşılmamızın bir parçasıydı."

Hareketsiz kaldı. Adam fark etmedi. Ciddi miydi? Paylaştıklarından sonra onun için çöpçatanlık mı yapacaktı?

"Öyle miydi?" dedi biraz sertçe. "Bundan bahsettiğini hatırlamıyorum."

"Mutluluğunuzun bir parçası olduğu için söylememe gerek olduğunu düşünmedim."

tipik neşeli ses tonuyla cevap verdi. "Hâlâ evlenmek niyetindesiniz, değil mi?" "Kesinlikle."

"O zaman hayatının geri kalanını bu şanslı adamla geçireceksin, her kimse, bu yüzden onunla mutlu olacağından emin olmamız gerekiyor."

"Biz mi? Beni mutlu edebileceği önceden nasıl belirlenebilir ki?"

Ona şaşkın bir bakış attı. "Sakin bana hâlâ sadece kalın bir çanta arayacağını söyleme. Para mutluluğu satın almaz Phelia, sadece mutsuzluğa katlanmayı kolaylaştırır. Uzun vadede seni mutlu etmez."

Elinde tuttuğu bir ısırik aldı ve dişlerinin arasında öğüttü. "Peki ne olacak?"

"Aşk, tabii ki."

"Seni romantik biri sanmazdım."

"Ben de öyle." Sırıttı. "Ben sadece kadın bakış açısıyla bakmaya çalışıyorum. Kız kardeşimin bu konudaki düşüncelerine dayanarak, ki kaç kez dinlemek zorunda kaldığımı size anlatamam, aşkın onu kendinden geçirecek kadar mutlu edeceğine inanıyor. Gerçekten de aşk ve mutluluk el ele gidiyor gibi görünüyor."

"Muhtemelen öyledir. Kişisel deneyimlerimden bilemem. Ama insanı mutlu edebilecek başka şeyler de var."

İç çekti. Muhtemelen şimdiye kadar kızın sesinin rahatsız edici olduğunu fark etmiştir. "Sakın bana eski haline döndüğünü, tüm çabalarımızı birleştirdiğini söyleme-"

"Oh, kes şunu." Kendi kendine bir iç geçirdi. "Sadece yeni bir hedefim var, bir daha asla babamın emirlerini yerine getirmek zorunda kalmayacağım bir noktaya - en kısa zamanda- ulaşmak. O kendi mutluluğunu düşünerek karar veriyor, benimkini değil ve ben bundan yeterince bıktım."

"Bu, karşınıza çıkan ilk teklifi kabul edeceğiniz anlamına gelir."

O kadar endişeli görünüyordu ki, kendini onu rahatlatmak isterken buldu ve kıkırdarak şöyle dedi: "Bu gece buradaki erkeklerin en az yarısı bana evlenme teklif etti, birkaçı da son bir saat içinde. Henüz hiçbir teklifi kabul etmedim."

"Burada ilgini çeken bir şey var mı?" diye sordu biraz tereddütle. "Onlar hakkında senin bilmediğin bir şey biliyor olabilirim."

Omuz silkti. "Pek sayılmaz." Jonathan'a tekrar gülümsemek için bir an durdu. O odaya girdiğinde her iki adam da tartışmalarını kesmiş ve o zamandan beri ona bakışlarını kaçırıyorlardı. "Tercih edeceğim kriterlerden henüz vazgeçmedim."

"Bir erkekte zenginlik dışında ne aradığınızdan hiç bahsetmediniz."

"Hayır, ."

"Bunu hala kendine saklıyor musun?"

İçini çekti. "Hayır, sadece sorduğun zaman bunu seninle tartışmak istemedim. Beni hemen seveceğini söyleyen hiçbir erkeğe güvenmiyorum. Ve hepsi de tam olarak bunu yaptı." Elini tüm Londra'yı kapsayacak şekilde salladı. "Senin yaptığın gibi, önce beni tanımak için biraz zaman ayıracak erkeği bekliyorum."

Yüzü kızarmadı. Bunu ama onu zaten uyarmıştı, şapkasını onun için ayarlayacağından ve bunun nedeninden endişe etmesine gerek yoktu.

"Dürüst olmak gerekirse Phelia, bu harika bir gol, ama muhtemelen senin aleyhine çalışırdı-"

"Saçmalık," diye araya girdi, onun geçmişteki davranışlarından bahsedeceğinin farkındaydı. "'Yeni' ben için tüm övgüyü almak istediğini biliyorum, ama aslında, sadece gözlerimi birkaç şeye açtın ve kontrolden çıkan bazı kusurları kontrol etmeme yardımcı oldun. Bununla birlikte, bundan önce bazı iyi niteliklerim vardı, sadece onları çoğunlukla kendime sakladım."

"Evet, bunu fark ettim."

"Ne?"

"İyi niteliklerden tamamen yoksun olmadığınızı. Teyzemin gönlünü kolayca kazanmanız buna iyi bir örnekti."

"Onu mı?" Sırıttı. "Beni hemen benimsedi ve biliyorsun o."

"Evet, sanırım öyle. Şimdi misafirlerinizin yanına dönmelisiniz. Benimle birkaç dakika geçirmek bir şeydir, ama bundan fazlası dilleri oynatmaya başlayacaktır."

"Biliyorum." Gitmek için ayağa kalktı. "Ve beni kontrol etmeye geldiğin için teşekkür ederim. Çok tatlısın."

Mavi gözleri parladı. "Yüce Tanrım, o kelimeyi benimle ilgili olarak asla kullanma."

Bana kötü bir şöhret . "İflah olmaz bir çapkın olarak tanınmayı mı tercih edersin?"

"Kesinlikle!"

Onun alay ettiğini çok iyi biliyordu ve aynı şekilde, "O zaman sırrın benimle güvende," dedi.

Gitmek için döndü. Adam onun dirseğini yakaladı. içine çekti, bir an için gözlerini kapattı. Orada otururken gayet iyiydi, adamın kendisine bu kadar yakın olmasından ziyade konuşmalarına konsantre olmuştu. Ama adamın dokunuşu ona tam olarak neyi paylaştıklarını ve bunun ne kadar harika olduğunu ve Jane'in ne dediğini hatırlamasını sağladı....

"Babanla eve dönüşünüz nasıl geçti?" diye sordu. Onu durdurma nedeni karşısında morali bozuldu.

Şu anda ona bakmaya korktuğu için arkasına dönmedi. "Buraya geldiğimden beri eve gelmedi, yani döndüğümü bile bilmiyor."

"Neden acele kararlar vermeden önce bekleyip nasıl gideceğini görmüyorsun?"

"Ben mi? Rash mi?" Nazik bir homurtuyla onu terk etti ve uzaklaşırken onun güldüğünü duydu.

Otuzuncu Bölüm

'DEN AYRILDIKTAN SONRA KENDİNG DAĞINIK HİSSEDEN Ophelia, yemek odasından salona geçmek için daha kötü bir zaman seçemezdi. Babasının ön kapıda uzun paltosundan sıyrılıp onu bekleyen uşağa verdiği fark etmedi bile. Ama babası onu hemen fark etmişti.

"Pheli? Eve ne zaman geldin?"

Onu karşılayan bir gülümseme yok. Ona sıcak bir sarılma teklif etmek için kollarını açmadı. Sadece meraklı görünüyordu.

Durwich Kontu Sherman Reid artık kırklı yaşlarının ortasındaydı. Koyu renk saçları ve keskin kahverengi gözleri vardı. Uzun boylu ve ince yapılıydı; karısının yanında dursa ona sıska denebilirdi. Sade görünümlü bir adam değildi ama hiçbir zaman yakışıklı da denemezdi. Belki de bu yüzden böylesine eşsiz güzellikte bir kızı olduğu için bu kadar şaşırmıştı ve bu yüzden doğanın bu armağanından kendisi için bir fayda sağlamaya kararlıydı.

"Bu öğleden sonra döndüm. Gördüğünüz gibi annem eve hoş geldin partisi düzenledi ve hayranlarımdan birkaçını davet etti."

Salondan gelen gürültüye doğru baktı. "Bu gerekli miydi?"

Ophelia durakladı. Hayranlarından bahsetmişti çünkü normalde babası onun gösteriş yapmasına ve daha fazla evlilik teklifi almasına çok sevinirdi.

Duncan MacTavish'i damadı olarak seçti. Ayrıca, Mary'yi eğlendirmesi için her zaman teşvik etmişti. Bu, karı kocanın tamamen hemfikir olduğu bir konuydu.

"Gerekli miydi, hayır. Ama bunu yapmak annemi mutlu etti, yani bir amaca hizmet etti." "Benimle bu tonda konuşma kızım."

Neredeyse gülecekti. Ses tonu hiç değişmemişti, hatta ona karşı her zamankinden daha ılımlıydı. Ama belli ki onun hırçınlaşmasını bekliyordu. Ne de olsa onu Duncan'la nişanladığından beri aralarında hararetli tartışmalardan başka bir şey geçmemişti.

"Çalışma odama geçelim. Seninle birkaç kelime konuşmak istiyorum," dedi. "Bekleyemez mi? Misafirlerimiz var."

"Hayır, beklemeyecek."

Başka bir şey söylemedi ve onu geçerek koridordan çalışma odasına doğru ilerledi. Derin bir nefes aldı ve onu takip etti. Onun yeni bulduğu huzurunu bozmasına izin vermeyecekti. Bir şekilde öfkesini kontrol altında tutacaktı. Bunu ona karşı daha önce hiç yapamamıştı ama bu iyi bir başlangıç olacaktı.

Kadın çalışma odasına girdiğinde adam çoktan masasının arkasına oturmuştu. Tartışmalarının çoğunu yaşadıkları bu odadan nefret ediyordu. Halıdaki, perdelerdeki, mobilyalardaki koyu kahverengiler ve yeşiller bir erkeğin çalışma odası için oldukça zevkli ve uygun olabilirdi, ama o bunları iç karartıcı buluyordu. Bir zamanlar, uzun zaman önce, bu odaya girip babasını orada bulmayı çok severdi....

Genelde masasının karşısında otururdu ama bu gece ön taraftaki sokağı gören tek pencereye doğru ilerledi. Perdeler akşam henüz çekilmemişti, gerçi biri daha önce odanın serinliğini gidermek için masasının arkasındaki şöminede ateş yakmıştı. Dışarıda sokak lambaları yanıyordu ve arabalar evin önündeki kaldırıma dizilmişti. Şaşırtıcı bir şekilde hafiften kar yağmaya başlamıştı. Henüz caddeyi kaplayacak kadar yağmamıştı ama elektrik direklerine düşen kar oldukça güzel görünüyordu ve onu izlemek artan gerginliğini yatıştırdı.

"Locke'tan eve bir teklif getirdin mi?" Sherman masasındaki lambalardan birini yakarken sordu.

Ophelia gözlerini kapatarak, "Umduğun bu muydu?" diye sordu. "Umut etmek, hayır. Bekliyorum, evet. Bunu yapabilecek tek şey bu olurdu.

MacTavish'le bozulan nişanlılığınız, *ikinci kez*, kabul edilebilir."

Bunu vurgulamak için sesini yükseltmişti. Henüz onunla yüzleşmek için arkasını dönmedi. Eskiden buraya sık sık gelir, onun ilgisinin bir kırıntısını umardı. Bunu nadiren elde ettiğini hiç fark etmemişti. Çocukların, ebeveynlerinin sevgisi gibi bazı şeyleri hafife almaları tuhaftı.

"Raphael Locke bir çapkın," dedi yorgun bir ses tonuyla. Bu, konuyu bitirmek için yeterli olmalıydı ama babasıyla değil.

"Yani?"

Düşündüğü gibi. Bu bilgi onu zerre kadar rahatsız etmemişti. Rafe hayal edilebilecek en kötü üne sahip olsa bile babası yine de bu ziyareti onaylardı. Locke unvanı onun için önemli olan *tek* şeydi.

"Yani benimle ya da başka biriyle evlenmeye niyeti yok." Sonunda babasının tepkisini görebilmek için döndü. "Sanırım 'bu yüzyılda değil' şeklinde ifade etti. "

"Saçmalık. Herhangi bir erkeğin bu konudaki fikrini değiştirebilecek kapasitedesiniz."

Bu bir çeşit iltifattı. Kendini aşağılanmış hissetmek yerine bunu bu şekilde algılayabilmeyi diledi.

Ona bu "davete" nasıl dişiyle tırnağıyla karşı koyduğunu, Northumberland'in vahşi doğasına nasıl kaçırıldığını anlatmayacaktı. Sadece umursamayacaktı, bu artık onun için bir sorun değildi. Bu yolculuktan hayal ettiğinden çok daha fazlasını elde etmişti. Ve bu adama henüz öfkelenmemiş olması, Rafe'in hayatına müdahalesinden elde ettiği faydaların en iyi örneği idi.

"O da diğerleri gibi en azından sana aşık mı?" Sherman sordu.

"Hayır, ama bir tür arkadaş olduk."

"Seninle uzlaşmadığını mı söylüyorsun? Tanınmış bir çapkın ve seni baştan çıkarmaya bile çalışmadı mı?"

Kızardı, öfkesi yükseliyordu. "Yani onun bir çapkın olduğunu biliyor muydun? Ve yine de onu ve ailesini ziyaret etmeme izin mi verdin?"

"Elbette öyle. O İngiltere'deki en iyi avcı. Söyle bakalım, onu neden yakalayamadın?"

Onu savunmaya geçirmeye çalışmak işe yaramadı. Savunmaya geçmesi için azıcık da olsa bir suçluluk duygusu olması gerekiyordu. Onda hiç yoktu. Ve öfkesi kontrolden çıkmaya başlamıştı.

"Belki de istemediğim ."

"Aklını mı kaçırdın?"

Odanın öbür ucuna yürüdü ve ellerini masanın üzerine koyarak öne doğru eğildi ve ona ters ters baktı. "Hayır, sanırım sonunda onları geri kazandım. Neden yapmadığını gerçekten bilmek ister misin? Evet, inanılmaz yakışıklı, zengin, ünvanlı. Bir erkekte isteyebileceğim her şey onda var. Ama onu benim için kabul edilemez kılan tek bir şey var."

"Ne?"

"Onu damat olarak çok fazla istiyorsun! Sen beni Yorkshire'da kurtların önüne attıktan sonra, artık evliliğimde *seni* mutlu etmeye niyetim yok. Bu seni şaşırttı mı?"

Ayağa kalktı, ona ters ters bakıyordu. "Senin kasıtlı ve kindar bir kız olduğunu mu? Bu beni hiç şaşırtmadı. Ama onunla evleneceksin. Ben evlenmem.

onu mihraba nasıl götürdüğü umurumda değil, sadece yap! Yoksa meseleyi kendi ellerime alırım."

Söz konusu olanın kendi hayatı değil, onun hayatı olduğunu anlamasını sağlamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Bunu tecrübeyle biliyordu. Öfkelenerek odadan dışarı çıktı. Salondaki konuklara katılamayacak kadar öfkeli bir halde kendini yemek odasına giderken buldu.

Rafe hâlâ oradaydı. duruyordu, tabağı artık boştu. Diğer iki adam çoktan odadan çıkmıştı ama onların varlığının kendisini durdurup durdurmayacağından emin değildi çünkü ne yapacağını düşünmemişti bile. Sadece Rafe'e doğru yürüdü ve onu sertçe öptü.

Şaşkınlığını iyi idare etti. Aslında, neredeyse anında onu öpmeye başladı, tabağını masaya geri bıraktı, böylece iki eli de onu kendine doğru çekmek için serbest kaldı. Öfkesinin eriyip gittiğini ve yerini tutkuya bıraktığını hissetmesi için tek gereken buydu. Ve bu tutku oldukça güçlüydü. Cesaretle ağzına soktuğu dilini emdikçe daha da arttı. Bir eliyle kızın poposunu kavrayıp onu tahrikine karşı daha sıkı bastırduğunda daha da hararetlendi.

Tanrım, bu adam ona neler hissettirebiliyordu! Öfke, tutku, şefkat, zevk, hepsini onun ellerinde hissetmişti ve öyle heyecanlıydı ki! O onun hem felaketi hem de kurtuluşuydu. Nasıl olmuştu da onun kendisi için bu kadar önemli olmasına izin vermişti? Jane haklı mıydı? Bilmeden aşık mı olmuştu?

Onu açıklıkla öptü, sırtını okşadı, birkaç dakika daha lezzetli bir şekilde ürpermesini sağladı - ta ki onunla yakınlık anını paylaşmak için daha kötü bir yer seçemeyeceğini fark edene kadar. Kapı ardına kadar açıktı. Koridorun hemen karşısında düzinelerce insan vardı. Herhangi biri oradan geçerken onları ateşli bir şekilde kucaklaşırken görebilirdi.

Bu endişe verici düşünceyle hemen geri adım attı. Yine de kalbi hala çarpıyordu. Yanakları kızarmıştı. Dudakları bile şişmiş gibiydi ve muhtemelen de şişmişti. Az önce iyice öpülmüş gibi görüldüğünden korkuyordu. O öyle görünüyordu. Saçlarını karıştırmıştı. düzeltti. Yine de onun gözlerindeki sıcaklık için bir şey yapamazdı.

"Bu beklenmedik bir şeydi" demeden önce derin ve kararsız bir nefes aldı.

Kendine gelmesi bir anını aldı. "Senden öğrendim," dedi geçen gün arabada ona vermek için geri döndüğü öpücüğe atıfta bulunarak. Olayı hafifletmek için ona yarım bir sırıtma yaptı.

"Babanla kavga mı ettin?"

"Nasıl tahmin ettin?" diye sordu sertçe.

Parmağını usulca yanağında gezdirdi. "Bu gece arka kapıyı benim için açık bırakmak ister misin?"

Bu düşünce onu lezzetli bir beklentiyle neredeyse felç ediyordu. "Olabilir," dedi nefes nefese.

Ama kendini toparlamak ve Rafe'le yeniden sevişme düşüncesini aklından çıkarmak için yukarı koşarken, o kapıyı açık bırakacağını biliyordu.

Otuzbirinci Bölüm

OPHELIA bütün sabah boyunca uyudu. Sadie'yi onu uyandırmaması için uyarmış olmasına rağmen, böyle bir niyeti yoktu. Ama bunun nedeni

-Bu sabah yatağında bir misafiri olacaktı. Dün gece emekli olmadan önce uşaktan atını kuşluk vakti getirmesini bile istemişti, böylece Hyde Park'ta bir gezintinin tadını çıkarabilecekti. Taşrada geçirdiği süre boyunca, haftada en az birkaç kez yaptığı ata binmeyi özlemişti.

Ama uyuyakalmıştı. Bugün ata binmek için artık çok geçti. Saatine en son sabahın beşinde bakmıştı. Bütün gece Rafe'in gizlice evine girip ona katılmasını beklemişti. Hatta bir saat boyunca kulağını kapıya dayayıp ayak seslerini dinlemişti. Ne kadar aptal bir kızdı. Rafe gelmedi.

Rafe muhtemelen bunun çok riskli olacağını fark etmişti. Ya da belki de kapıyı onun için "açık bırakabileceğini" söylediğinde ciddi olduğunu düşünmemişti. Çekingen davranmamalıydı. Öte yandan, kendisi de ciddi olmayabilirdi. Ne de olsa bunu yemek odasında onu öperek yatıştırdığı öfkesine atfen söylemişti. Bu yüzden muhtemelen şaka yapıyordu ve kız da şaka yapmadığına dair umutlanmıştı.

Pelüş lavanta perdesini geri çekmek için pencereye doğru ilerledi. Pencerenin yanındaki yazı masasının üzerine yerleştirilmiş iki taze gülün kokusunu aldı. Annesinin bir kış bahçesi ya da kapalı bir bahçesi yoktu ama kış aylarında ev için her zaman taze çiçekler bulmayı başarırdı.

Ophelia'nın güzel bir odası vardı. Annesi buna dikkat etmişti. Odadaki her Gey gül, pembe ve lavanta tonlarındaydı ve mobilyalar koyu kiraz ağacından yapılmıştı: halı ve perdeler, duvar kâğıdı, sayvanlı yatağının üzerindeki kalın örtü, hatta makyaj masasının tabanını çevreleyen pembe kadife bir perde vardı. Geniş gardırobuyla dolu kendine ait bir giyinme odası bile vardı. Giysiler, babasının asla cimrilik etmediği tek şeydi. Ne de olsa *onun* vitrini olduğu için görkemli bir şekilde süslenmesi gerekiyordu.

Dışarıdan bakıldığında dün gece fazla kar yağmadığı anlaşılıyordu, en azından yağdığına dair bir iz yoktu. Odası evin ön tarafındaydı. Pencere kapalı olduğu için sokak trafiği onu nadiren uyandırıyor ve bugün de uyandırmamıştı. Yanından geçen bir atlı ona kırsal ahıra döndüğünden emin olması gerektiğini hatırlattı. Adamın tanıdık geldiğini düşündü - bu Rafe'ydi! Hatta evine bakmak için tırısını yavaşlattı.

Ona el salladı ama adam onu görmek için üst pencerelere bakmadı ve sonra yoluna devam etti. O da deli gibi giyinip merdivenlerden aşağı koştu, atının hâlâ dışarıda olduğunu umuyordu. Dışarıdaydı, ama refakatçisinin bineği de dışarıdaydı. Uşak Mark, genellikle onunla birlikte ata binerdi ve az önce merdivenlerin dibinde onu geçmemiş miydi?

Kapıya gelip ona, "Paltomu almak için bir dakikaya ihtiyacım var, Leydi Ophelia," dedi.

"Önce beni bir alkışlayın," dedi ve eyerine biner binmez ekledi, "Hyde Park'ın Grosvenor Kapısı'nda sizi bekleyeceğim. Uzun sürmesin."

Onsuz gitmemesi gerektiğine dair uyarısını duymak için duraklamadı. Bütün gece onu uyanık tutan o beklenti yine mevcuttu ve onu dörtlü yola çıkardı. Eğer şanslıysa Rafe'e yetişebilirdi. Eğer gerçekten şanslıysa, Rafe başka bir randevu önerebilir ve bu sefer alay etmeyebilirdi.

Şansı yaver gitmemişti. Geçtiği birkaç ara sokağa da göz atmıştı ama Rafe gideceği yere gitmiş, o ise giyinmekle vakit kaybetmişti. Parkın kapısında Mark'ın gelmesini beklerken fark etti ki o da yetersiz giyinmişti.

Binicilik alışkanlıklarından birini bulmak için hiç vakit kaybetmemiş, ulaşabildiği ilk elbiseyi, evden asla çıkmadığı ince günlük elbiselerinden birini kapmıştı! Yardımcı olabileceğini düşündüğü boyun atkısı işe yaramamıştı; o kadar şeffaftı ki elbisesinin dekoltesini bile gizleyemiyordu. Paltosu her zaman asılı olduğu yerde değildi, bu yüzden onun yerine bir pelerin bağlamıştı. Saçlarını da toplamaya zahmet etmemişti. Sadece bir kürk şapkanın altına hızlıca tıktırmıştı.

Böyle aceleci bir davranışı düşünürken en azından pelerini ona yakın tutmak soğuşun bir kısmını uzakta tutuyordu. Hemen eve dönmeliydi. Eğer birisi onun giydiği şeyi görseydi, bu şekilde dışarı çıktığı için deli olduğunu düşünürdü. Ya da

Belki de değildir. Bugün hava *o kadar* soğuk değildi, rüzgar da esmiyordu. Kış için güzel bir gün sayılabilirdi. Aslında ata binmek için mükemmel bir zaman olabilirdi ama ata binmek için giyinmemiştir.

Uzaktan Mark'ın caddeden aşağıya doğru koştuğunu gördüğünü sandı. Eve dönmek için o tarafa doğru gideceği zaman onun kendisine ulaşmasını beklemenin bir anlamı yoktu. Arkasından yaklaşıldığında kısırağını bunu yapması için dürtmeye başladı.

"Parkta gezintiye mi çıkıyorsun?"

"Evet," demeden ve bineğini çevirip Rafe'ye bakmadan önce aklından geçen tek şey, bu şeytan da nereden çıkmıştı?

Adam ona meraklı bir bakış atıyordu, muhtemelen kadının pelerinini kavrayan tek eli kapalı olduğu için. Ama pelerin, alt kenarlarından görünen eteğinin ipek ve dantellerini gizleyecek kadar kapalı değildi.

Yine de bu konuda bir şey söylemedi, sadece "Nedense seni hiç at üstünde hayal etmemiştim Phelia. Oldukça şaşırdığımı söylemeliyim."

"Neden? Egzersiz yapmak hoşuma gidiyor."

"Evet, ama-" Kendi kendine kıkırdamak için durakladı. "Sanırım aklımda hâlâ senin hiç dağılmayan, tertemiz bir görüntün var. Bilirsin, saçların hiç dağılmamış. Kıyafetlerinde hiç kırıksıklık yok. Ve Tanrı korusun, *hiç* at kokusu yok."

Kendi sırtışıyla onun eğlencesine ortak oldu. "Bu yanlış bir imajdı, oldukça eskiydi. Bakalım, o zamandan beri beni karla dövdünüz, hem de oldukça fazla. Ve ben de Yuva'daki salonda oldukça dağılmış durumdaydım."

Yumuşak bir solukla sözlerini bitirdi, gözleri aniden kızarmıştı. Ona o salonda aralarında geçenleri hatırlatmak çok yakışıklıydı, kendi adına oldukça düşüncesizceydi. Ve şimdi onun da zihninde, tutkulu okşamaları yüzünden saçları dağılmış, yüz ifadesindeki ateşli şehveti andıran adamın görüntüsü vardı.

Yüce Tanrım, burası tutkularının uyandırılacağı bir yer değildi. Belki bir gezinti iyi bir fikir olduğunu .

"Seninle yarışacağım," dedi düşüncesizce.

Mark onlara yeni ulaşmıştı. Onun bunu söylediğini duydu ve itiraz etmeye başladı ama kadın dörtnala parka doğru uzaklaştı. Akli hâlâ o salonda olduğu için Rafe'den de tamamen yararlanmıştı! Bu yüzden hemen cevap vermedi. Ama arkasından gelmeye başladığını görmek için hızlı bir bakış attı ve önündeki geniş boşluğa güldü. Bunu yaparken kasketini kaybetti, rüzgâr arkadan yakaladı ve yere düşürdü. Geri dönmek için duracak değildi. Yarış yarıştı ve kazanmak isteyecek kadar da rekabetçiydi.

Dizginleri iki eliyle kavramak zorunda kaldığında pelerini uçarak açıldı. Göğsündeki rüzgârın ısırığını zar zor hissediyordu, çünkü kanı artık

yarış heyecanı. Boynundaki atkı çözülmeye başladı ve bir ucu şimdi arkasında sallanıyordu. Atkısını da kaybetmemek için diğer ucunu avucunun içine aldı. Pelerini, atkısı ve saçları artık rüzgârda savruluyordu. Ama umurunda değildi. Topuklarını sıkarak kısırağını daha da hızlanmaya teşvik etti.

Kuzeydeki at patikasına yönelmişti ama park neredeyse ıssız olduğu için düşüncesizce Serpentine'e doğru ilerledi. Kuzey patikası parkın etrafında bir tur atıyor ve büyük gölün yanından geçtikten sonra tekrar kuzeye dönerek turu tamamlıyordu. Nadiren kullandığı güney patikasından çok daha uzun bir yolculuktu bu. Rafe ona doğru yaklaşıyordu ama henüz ona yetişmemişti. Ve şimdi uzaktaki kayıkhaneyi görebiliyordu. Böyle güzel bir kış gününde dışarıda buz patencileri bile olabilirdi.

Yere çok sert düşmedi. Çok daha kötü olabilirdi. Bahçe yılanı yolunu kestiğinde kısırağı durabilir ve Ophelia başının üzerinden uçup gidebilirdi. Bunun yerine kısarak korkuyla şaha kalktı ve Ophelia'yı arkasından yere bıraktı. Bu kadar büyük bir atın küçük, zararsız yılanlardan korkmaması gerekirdi ama korkuyordu.

Sadece birkaç nefes kaybetti ve Rafe onun yanında atından atladığında çoktan dirseklerinin üzerine eğilmişti. O kadar hızlı dizlerinin üzerine çöktü ki muhtemelen ölü çimenlerde en az bir santim kaymışlardı.

"Aman Tanrım, ödümü !" diye haykırdı öfkeyle. "Yaralanmadım," diye güvence verdi ona.

"Şanslısın ki değilsin. Baban sana ürkek bir binek aldığı için vurulmalı."

"Onu o seçmedi, ben seçtim. Sadece fiyatını karşılaması için birkaç ay boyunca başının etini yemek zorunda kaldım. O ve ben işleri böyle yaparız. Ben dırđır ederim, o da işi bitirmek için kabul eder. Onu hiç gördüğünü bile sanmıyorum."

"Ne olursa olsun-"

"Gerçekten, ben iyiyim. Eğer kalkmama yardım edersen...?"

Onu ayağa kaldırdı ve aniden onu öpmeye başladı, sıcak ve ısrarlı bir şekilde, elleri derisine doğru inerken ve düşüşünden dolayı ağrıyan sporları nazikçe ovarken. Kadın zevkle inledi, adamın yavaş, şehvetli okşamaları ve derin öpücüklerinin uyandırdığı sıcak hisler yüzünden karnı dönmeye başladı. Yeniden nefessiz kaldığını hissetti ama arkasına yaslanan adamın yoğun bakışlarını kaçırmadı.

Onu o kadar hızlı bıraktı ki neredeyse dengesini kaybedecekti. Kıyafetlerinin tozunu almaya ve pelerini tekrar kapatmaya başladığında gözlerini ondan ayırmak için arkasını döndü.

Atlarının dizginlerini toplamak için uzaklaşırken, "Umarım ata binerken hep böyle giyinmiyordursundur," diye takıldı.

"Hayır, tabii ki bilmiyorum."

Yeniden sakinleşmişti, ona bakacak kadar. "O zaman neden bugün?"

"Şey, ben- yani-" Durakladı, onun peşinden gittiğini itiraf etmeden bir bahane bulmaya çalışmaktan vazgeçti. Sonunda, "Hayır, nedenini söylemeyi umursadığımı sanmıyorum," dedi.

"Sen ." Omuz silkti. "Ama doğruca eve gitmeni tavsiye ederim."

"Niyetim o."

Eyere geri dönmesine yardım etti. Bunu yapmak için ellerini onun her yerine sürebilirdi ama ona bir daha dokunmamayı başardı, sadece yukarı çıkması için üzerine basması için avuçladığı parmaklarını uzattı. Şu anda oldukça gayri şahsi davranıyordu, fazla gayri şahsi. Elbette halka açık bir parktaydılar. Ancak bölgede sadece birkaç kişi daha vardı ve onlar da oldukça uzaktaydı.

Dün gece neden gelmediğini sormak istedi. Belli ki bu konuda bir şey söylemeyecekti. Ama bu onun için biraz fazla cesurca olurdu. Ayrıca Mark sonunda onlara ulaşmıştı. O kadar geride kalmıştı ki -ki genelde böyle olurdu- kızın düştüğünü görememişti. İyi bir binici olmadığı için ara sıra onun için sakın bir tempoda ilerliyordu. Bineğinin de onun Safkan atına ayak uydurma şansı yoktu. Ama daha çok dörtnala koşar, sonra da onun yetişmesini beklerdi.

"Yarış için teşekkür ederim," dedi Rafe'e ve sonra sırtarak ekledi, "Kazanmak hoşuma gidiyor."

"Ben de öyle," diye cevap verdi kendi çapkın sırtışıyla. "Bir gün bunu düzgün bir şekilde yapabiliriz ve beni yenmek için hiçbir şansın olmaz."

Güldü. "Ben olsam buna güvenmezdim. Bu kısrakı almam neden iki ay sürdü sanıyorsun? Babası şampiyon bir yarışçı. Ucuza gelmedi!"

"Girdiğin her yarış kazanacağından emin ?" "Tabii ki!"

"O zaman onun satın almak zorunda kalabilirim."

Nedense bu konuşma onu eve kadar gülümsetti.

Bölüm Otuz İki

RAPHAEL, aynı adı taşıyan meydanın doğusundaki Grosvenor Sokağı'na evine döndü. Ophelia'nın evinin güneyinde birkaç blok ötede oturuyordu ve bugün Ophelia'nın önünden geçmesi için hiçbir neden yoktu.

Eve girdiğinde o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, salon kapısına rahatça yaslanan ziyaretçiyi fark etmedi. Ophelia'nın görüntüleri aklından çıkmıyordu ve şimdi koleksiyonuna ekleyeceği yeni görüntüler vardı. Parkta kasketi başından uçarken Ophelia ona gülüyordu. Dirseklerinin üzerinde doğrulurken saçları yere dökülmüştü, yüzünde attan düştüğü için üzgün bir ifadeden başka bir şey yoktu. Onun ağrıyan yerleriyle ilgilenmesine ne kadar da memnun bir şekilde karşılık vermişti.

Ve dün gece, yemek odasında onu öptükten sonra yüzünde beliren şehvetli ifade... Hayır, ne bunu ne de son ışık söndükten sonra evine gizlice girmeyi ne kadar arzuladığını düşünemiyordu. Aslında soğukta evinin arkasında durup artılarını ve eksilerini tartışmış ve sonunda kapının açık olup olmadığını görmeye bile çalışmamaya kendini ikna etmişti. Sonra eve dönüp kendi yatağına girdiğinde, denemediği için kendine çok kızmıştı.

Ama onunla tekrar sevişmekten başka bir şey istemese de, artık evde olduğu için bu iyi bir fikir değildi. Bir koca bulmak zorundaydı. Onu evcilleştirme deneyinin tüm amacı, sonsuza dek mutlu yaşamasıydı.

-Başka biriyle. Onun böyle bir şey yapma düşüncesinin kendisini rahatsız etmeye başlamış olması tartışmaya açık bir konuydu.

Boğazından gelen sesle salona doğru baktı ve orada İskoç Kilt'i giymiş uzun boylu bir adam görünce haykırdı. "Duncan! Neden kasabaya geleceğini bana haber vermedin? Birlikte ata binebilirdik."

"Çünkü öyle olduğumu bilmiyordum," diye yanıtladı arkadaşı. "Sabrina'nın teyzeleri, düğün duvağı için istedikleri ve evde bulamadıkları özel bir dantel için yolculukta ısrar ettiler."

"Onlara eşlik mi ettin?"

Duncan homurdandı. "Genç kızı birkaç günlüğüne yanıma almak için mükemmel bir zaman olabilirdi, ama hayır, onu da yanlarında sürüklemek zorundaydılar ve Sabrina'nın bu kötü kasabaya bensiz gelmesine izin veremezdim."

Raphael sırtarak, "Kasabanın kötü olduğuna katıldığımdan değil - en azından hepsi kötü değil," diye düzeltti. "Ama nişanlımın yalnız gelmesine izin vereceğimden de şüpheliyim."

-Eğer bir tane olsaydı."

Duncan kaşlarını kaldırdı. "Bir tane almayı mı düşünüyorsun?" "Bu fikre nereden kapıldın?"

Duncan kıkırdadı. "Muhtemelen az önce söylediğin için-"

"Sadece sizinle aynı fikirdeydim. Şimdi isterseniz benim için onaylayın - bu büyük şehre ilk gelişiniz, değil mi?"

"İlk ve umarım son."

"Peki ne kadar kalacaksınız?"

"Hanımlar aradıklarını çoktan buldular ve otele döndüler. Sabah ilk işimiz eve gitmek olacak."

"O kadar çabuk mu? Ülkeye dönmeden önce en azından Londra'da bir şeyler görmelisin. Bu gece seni şehre götüreyim. Bekarlığının son birkaç gününün yasını tutmuş olursun."

Duncan güldü. "Bu bir kutlama dostum, yas değil. Kızını mihraba götürmek için benden daha hevesli bir adam olduğumu sanmıyorum. Beni üç hafta bekletiyorlar! Ama hayır, genç kızla dışarı çıkmayacağım."

Raphael içini çekti. "Sanırım onun da hoşuna gidecek, daha az vahşi bir parti ya da başka bir eğlence bulabilirim. Aslında-" Reid'lerin evini araştırması için bu sabah gönderdiği uşağı çağırmak için durakladı. "Simon, döndün mü?"

Simon koridorun sonundaki bir kapıdan başını uzattı. "Evet, lordum." "Ne buldun?"

"Bu akşamla ilgili henüz bir karar vermediler."

"O zaman oraya geri dön ve tekrar dene. Bir etkinliğe katılmadan bir gecenin geçmesine izin vermesi mümkün değil."

"Kim?" Duncan sordu.

"Ophelia ve senin bana yüz pound borcun var," diye ekledi Raphael.

Sırt.

"Şeytan biliyor," diye verdi Duncan. "Bahis onun değişeceği üzerineydi ve ben çok iyi biliyor-"

"Öyle," diye araya girdi Raphael. "Ama benim sözüme inanmak zorunda değilsin. Adamım bu gece nerede olacağını öğrenecek ve ben de Sabrina'nın teyzelerini de kapsayacak kadar davetiye alacağımızdan emin olacağım."

"Sen ciddi misin? O şirretin eskisinden farklı olduğunu sana düşündüren nedir?"

"Çünkü geçen haftayı onunla geçirdim."

"Şimdi mi geçirdin?" Duncan kuşkuyla cevap verdi.

"Hayır, gerçekten. Onu tanımak için zaman ayırdığınızda, oldukça harika biri olduğunu göreceksiniz."

Duncan gülmeye başladı. "Şimdi benimle dalga geçtiğini anlıyorum. Ne yaptın, onu kaçırıp uysallaştırmak için dövdün mü?"

"Onun gibi bir şey," dedi Raphael mahcup bir sırıtışla. "Ama bu konuda şaka yapmadığımı kendi gözlerinle göreceksin. Bu gece onunla konuş, çok şaşıracaksın. Senden özür bile dileyebilir, ama bu biraz zorlama , çünkü sana zarar verdiğini düşünmüyor, ki aslında bu doğru. Ama Sabrina'yı da getirebilersen senden özür dileyeceğine bahse girerim. Phelia ona davranışlarından dolayı pişmanlık duyuyor."

"Çok iyi, bunu görmeliyim. Ve bu mucizeyi onu dövmeden nasıl başardığınızı bilmek isterim."

"Dövmek var, gözünü korkutmak var, bir de başkalarının davranışlarını nasıl algıladığını görmesi için gözlerini açmak var. Üçünden ikisi işe yaradı ve hepsi de Esme teyzemin gözetiminde oldu. Otelinize dönün ve hanımlarınıza haber verin ki kendilerini hazırlamaları için zamanları olsun. Nereye gideceğimizi öğrenir öğrenmez sizi ne zaman alacağımı bildireceğim."

Otuz Üçüncü Bölüm

MARY OPHELIA'NIN KAPISINI ÇALDI, sonra kapıyı açtı ve başını uzattı. "Karar verdin mi canım?"

Ophelia kısa yazı masasında oturuyordu. Annesinin gezintiden döner dönmez kendisine getirdiği davetiye yığınının gözden geçirmek yerine derin düşüncelere dalmış, boşluğa bakıyordu. Davetiyelerin beşi daha o sabah gelmişti. Dün geceki partiden sonra şehre döndüğü haberi hızla yayılmıştı ve pek çok ev sahibi onun popülaritesinden yararlanmak istiyordu. Onun varlığı bir partinin başarısını garanti etme eğilimindeydi.

Rafe'i düşünerek dikkati dağılmadan önce davetiyelerden birkaçını okumuş ve hangisini kabul etmek istediğine karar vermişti. "Sanırım Leydi Wilcotts'un balosu kulağa eğlenceli geliyor. Son dakikada davet edildim. Bu akşam."

"Babana haber veririm."

"Hayır, gitme. Benimle gelmeni tercih ederim. Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil canım. Bu sezon seninle birlikte bu etkinliklerden bazılarına katılmayı dört gözle bekliyordum ama baban daha önce gitmemi engelledi. Onun için çok fazla dikkat dağıtıcı olacağımı, sana göz kulak olması gerektiğini söyledi."

Ophelia Çağkın tepkisini kendine sakladı. Karısını yanında istememesini bir iltifat gibi göstermesi ne kadar "nazik" bir davranıştı.

"Sadece gitmek istemediğini sanıyordum," dedi Ophelia. "Evde eğlenmeyi tercih ettiğini biliyorum."

"Babanızın benimle herhangi bir partiye katılmasını sağlamak için yeterince iyi bir nedenim olmadı. Kendisi ev sahibi olmadığı sürece sosyal toplantılardan pek hoşlanmaz." "Anlıyorum. O zaman bundan ona bahsetmeyelim mi? Ona bir mektup bırakabilirsin."

Not."

Mary gerçekten de kıkırdadı. "Bu ilginç bir düşünce. Muhtemelen daha sonra öfke nöbeti geçirmeden işe yaramayacaktır ama sadece ikimizin olacağı bir akşam geçirmek buna değerlidir. Tanrım, gerçekten bunu dört gözle bekliyorum!"

Ophelia annesi gittikten sonra gülümsedi. Artık o da dört gözle bekliyordu. Sezon bağılamadan önce Bond Caddesi'nde alıverişe çıktıklarından beri annesiyle dığarı çıkmamıştı ve bundan aylar önce birlikte tiyatroya gitmişlerdi.

O akşam Sadie balo için giyinmesine yardım ederken içinde belli bir heyecan oluşmasının başka bir nedeni daha vardı. Bunun ne kadar güzel görüldüğüyle bir ilgisi yoktu, gerçi toz mavisi balo elbisesi içinde oldukça parlıyordu. Bu onun en sevdiği renkti ve iyi bir nedeni vardı: açık sarı saçlarını, açık tenini ve mavi gözlerini güzelleştiriyordu. Aynı tonda ama farklı süslemeleri olan birkaç elbisesi vardı. Bu da gümüş yaldızlı kordonla süslenmişti. Küçük safir taşlı ince gümüş bir zincir boğazını çevreliyor ve mavi gözlerini bir ton daha koyu gösteriyordu.

Ama gözleri zorlukla bastırabildiği bir heyecanla doluydu, çünkü Rafe'in bu orada olacağını hissediyordu, ki bu hiç de gerçekçi değildi, çünkü akşam için dışarı çıkacaksa böyle büyük bir ilişki seçmesi muhtemel değildi. Ne de olsa eş aramaya çıkmamıştı. Ve bir akşam Nest'teki yemekte teyzesine Amanda'ya partilerde eşlik etmekten bıktığını söylemişti. Yani bir gala balosu büyük olasılıkla onu görebileceği en son yerd. Yine de onun bu gece Wilcott'larda olacağını hissediyordu.

Bu his yüzünden sürekli onu izliyordu. Wilcott malikânesine vardığında, girişiyle birlikte büyük balo salonunu sessizliğe boğmuştu. Eskiden bunu yapmayı severdi. Bu gece bunu neredeyse hiç fark etmemişti, dikkatini tek bir şeye vermişti, kalabalığın içinde Rafe'i bulmaya çalışıyordu. O kadar uzun boylu olmasına rağmen, henüz orada olmadığını anlaması sadece birkaç dakikasını almıştı. Ama yine de ortaya çıkacağından emindi.

"Dürüstçe söyleyebilirim ki, keşke Londra'ya dönmek için ben ölünceye kadar bekleseydin. evli."

Ophelia arkasını döndüğünde Amanda Locke'un onu odanın diğer ucuna kadar takip ettiğini gördü. Rafe'in kız kardeğı, sinirli ifadesine rağmen bu gece giysileriyle çok güzel görünüyordu. Pembe balo elbisesine çok yakışan yakut kolye, büyük ihtimalle dığarı çıkarken kullanmasına izin verilen bir aile yadigarıydı.

Ophelia sözde Locke'ları ziyarete gitmiş olabilirdi ama aslında Rafe'in ailesinin geri kalanıyla tanışabilmeyi diliyordu.

"Merhaba Amanda," dedi Ophelia gülümseyerek. "Kardeşin de seninle mi geldi?"

"Hayır," diye mırıldandı Amanda. "Dün gece eve geldiğini biliyorum ama onu aramadım. Hal böyle olunca, onunla hala konuşmuyorum."

"Ona kızmayın. Bir erkek bazı şeyleri gizli tutmayı sever. Eminim siz de ondan birkaç sır saklamışsınızdır?"

Amanda hafifçe kızarak, "Hayır, belki," dedi ve sonra, "Pekâlâ, demek istediğini anlıyorum," diye homurdandı.

"Güzel. Ve beni kıskanma, Amanda. Şapkanı hangi adama taktığını bana söylersen, onu en kaba şekilde tersleyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Bunu benim için neden yaptın?"

"Neden olmasın? İnanması zor gelebilir ama şehirdeki her erkeğin ayağıma kapanmasını gerçekten istemiyorum. Bu oldukça karışık bir durum, biliyorsun. Ayrıca, hepsiyle evlenemem!"

Amanda ona tuhaf bir bakış attıktan sonra, ", değil mi?" dedi "Kesinlikle."

"Ama sezon başında hepsi ayaklarınızın dibine yığılmışken durum hiç *de* öyle görünmüyordu."

"Bunu teşvik ettim ama bu daha çok babamın yararınaydı. Kasabadaki herhangi bir adamla birlikte olabileceğimi ve beni daha önce tanışmadığım bir adamla evlendirmek zorunda olmadığını burnuna sokuyordum."

Amanda yüzünü buruşturdu. "MacTavish'le tanışmadan ve onun çirkin bir dev olmadığını öğrenmeden önce bunu nasıl atlattın bilmiyorum. Ben olsam aileme çok kızardım ve dehşete düşerdim."

"Teşekkür ederim. Bu duygulara sahip olma konusunda tek olmadığımı bilmek güzel." "Aslında, MacTavish'le tanıştıktan sonra bile onunla mutlu değildin, sen miydin?"

Ophelia başını salladı. "Sanırım bazı çiftler ne olursa olsun birbirlerine uygun değiller. Neyse ki biz bunu çok geç olmadan fark ettik."

Bu sadece küçük bir yalandı ve onun yalanı bile değildi, bu yüzden Ophelia bunu söylerken kendini kötü hissetmedi. Ğnanılmaz bir Ğekilde Amanda'yla yirmi dakika daha konuğtular. Beyler araya girmeye bağladılar ama çoğunlukla dans kartlarını imzalamak için. Ve Amanda sonunda henüz hiçbir erkeğe bağlanmadığını, karar vermekte çok zorlandığını itiraf etti.

"Bu konuda size tavsiyede bulunabileceğimden emin değilim, aşkın sizin için meseleyi çözmesini beklemekten başka. Rafe aşkın mutlulukla el ele gitmesine çok önem verdiğinizi söylemişti."

"Evet, muhtemelen bir kereden fazla bu konuda kulağını çınlatmışımdır. Yaptığın şey bu mu? Aşkı mı bekliyorsun?"

"Korkarım benim durumum biraz farklı. Çabucak bir koca bulamazsam, korkarım babam yine araya girecek ve benim için seçim yapacak."

"Bu çok ama çok çağdışı!"

Kız onun adına sinirlenmeye bağılamıştı ve Ophelia onun samimi olduğundan bir an bile Güphe etmedi! İnanamıyordu. İnsanlara nazik davranmak ve bu nezaketin karşılığını almak ne kadar bir fark yaratıyordu! Yüce Tanrım, tüm hayatını yanlış varsayımlar altında geçirmiş, arkadaş olabilecek insanları bile kendinden uzaklaştırmış mıydı?

"Aman Tanrım, ne kadar hoş!" Amanda birden Ophelia'nın arkasına baktı. "Sabrina kasabaya geldi. Onu karşılamaya gidelim mi?"

Ophelia döndüğünde Lambert'ların, teyzelerinin ve yeğenlerinin balo salonuna girdiklerini gördü. Bu gece çok güzel görünen Sabrina'yı zar zor tanıyabildi, üstelik balo elbisesi bile giymiyordu, sadece soluk yeşil, sakın bir gece elbisesi giymişti. Ama yine de parlıyordu. Yorkshire'dan gelen küçük kahverengi saçlı çalıkuşu bir kelebeğe dönüşmüştü. Bunu aşk mı yapmıştı?

Ama Ophelia, Amanda'yı odanın öbür ucuna kadar takip ederken kendini çok rahatsız hissetmeye bağılamıştı. Rafe kıza ne kadar kötü davrandığını görmesini sağlamıştı. Kıskançlık mazeret olamazdı. Ve göğsünde sıkı bir pişmanlık duygusu oluşuyordu. Sabrina'ya ulaştıklarında Ophelia neredeyse ağlamak üzereydi! Tanrım, bir balo salonunun ortasında ağlamayacaktı, değil mi?

Amanda selam verirken kendini tuttu. Sabrina, Rafe'nin kız kardeşiyle birkaç kelime konuşurken gülümsüyordu ama Ophelia'ya bakınca gülümsemesi bozuldu. Mary, Sabrina'nın eski arkadaşları olan teyzelerini selamlamak için ortaya çıkmış, Amanda'nın dikkatini bir an için dağıtmıştı.

Ophelia bu fırsatı değerlendirerek Sabrina'ya sarıldı ve kulağına fısıldadı, "Nezaketinden faydalandım. Özür dilerim-" gözyaşları başladı! "Bunun için özür dilerim. Ama daha çok Duncan hakkında sana yalan söylediğim için üzgünüm. Doğru olmayan pek çok şey varsaydım ve seni birden fazla kez çok kışkırdım. Tüm bunlardan pişman olduğumu bilmeni istedim."

Bir cevap beklemedi. Gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü görünce utandı ve kimse fark etmeden hızla odadan çıktı.

Bölüm Otuz Dört

"NEYE BAKIYORSUN, genç kız?" Duncan nihayet balo salonuna girip nişanlısının yanına geldiğinde sordu. "Giyecek bir balo elbisen yokken seni buraya sürüklediğim için bana hâlâ kızgın mısın?"

Sabrina eğilip onun yanağını okşadı. "Hayır, sana hiç kızmadım. Ophelia'ydı. Az önce senin hakkında yalan söylediği için benden özür diledi ama ciddi olmadığını biliyorum, o zaman neden zahmet etti?"

Geniş omuzlarını silkti. "Belki de Rafe'in bahsi kazanmasını istiyordur?"

"Ah, evet, bahsettiğin bahis tabii ki!" Sabrina kabul etti ama sonra kaşları . "Hayır, başkasına yardım etmek için kendini asla küçük düşürmez. Bu ona göre değil."

"O zaman neden onun samimiyetinden şüphe ettiniz?"

"Çünkü beni kıskandığını söyledi." "Ve?"

"Bu yeterli değil mi? Beni nasıl kıskanabilir?"

Duncan gülmeye başladı. "Çok kolay, Brina. Ne kadar harika olduğunu bilmiyor musun? Ayrıca kıskançlığın ne bir sebebi ne de bir mantığı var. O kadar mavi ve güzel olması, kendisiyle ilgili şüpheleri ya da güvensizlikleri olmadığı anlamına gelmez."

"Onu mu savunuyorsun?" Sabrina kuşkuyla sordu.

"Hayır, ben sadece Rafe'in haklı olup olmadığını ve gerçekten yeni bir sayfa açmadığını merak ediyorum."

"Yani bahsi kazandığını mı düşünüyor?"

"Evet, öyle olup olmadığını kendim görmek için buradayım. Peki nerede o?"

Sabrina'nın ifadesi düşünceli bir aldı. "Sesi biraz duygusal geliyordu. Tiyatral bir şey olduğunu düşündüm. Bu konuda iyidir. Ama sanırım kendini toparlamak için odadan çıkmış olabilir - her iki durumda da."

* * *

Raphael ve Duncan salonda Raphael'in babasının eski bir arkadaşı tarafından alıkonulmuştu. Duncan balo salonuna girmeden önce sıvışmayı başarmıştı ama Raphael yaklaşık on dakika boyunca kendini bu konuşmadan kurtarmanın kibar bir yolunu bulamamıştı. Sonunda balo salonuna girdiğinde arkadaşlarını bulmak için biraz arama yapmak zorunda kaldı. Sarışın bir kafa aradığının farkında bile değildi.

Ama odaya bir sessizlik çöktü. Birkaç yıldır Londra'da bir baloya katılmadığı için varlığının heyecan yaratabileceğini unutmuştu. İngiltere'ye döndüğünden beri onu görmemiş olan ve tekrar hoş geldin demek isteyen başka tanıdıklar da hemen peşine takıldı. Ve lanet olsun, yine anneler.

İki büyük hanımefendinin kızlarını da peşlerinden sürükleyerek kendisine doğru sert adımlarla ilerlediğini görünce, eve doğru aceleyle geri çekilmeyi düşündü. Ama sebat etmeyi başardı, onların iyiliği için en soğuk tavrını takındı ve bunu da ona dayatmaya çalıştıklarında dans etmeyi reddetti. Tam kabalaşmak üzereydi ki, kız kardeşi onu kurtardı ve bir şey demeden çekip götürdü; bunu ancak Amanda yapabiliirdi, ne kadar uçarı ve aşırı coşkulu olsa da bazen öyle davranırdı.

Onu, sıra sıra bardakların dizildiği ve şampanyadan açık çaya kadar çeşitli içeceklerle dolu tutulduğu, gerektiğinde bardakları değiştirmekle görevli bir hizmetlinin bulunduğu içecek masasına kadar sürükledi. Raphael şampanyadan bir kadeh aldı. Amanda, en azından o izlerken aynı şeyi yapmaması gerektiğini biliyordu ve masanın diğer ucundan içinde alkol olmayan bir bardak aldı.

"Bana geleceğini söyleyebilirdin," diye yakındı bardağından bir yudum alırken. "O zaman gerçekten gelmek istemediği halde Julie Teyze'yi buraya sürüklemek zorunda kalmazdım. Ve unutmadan, daha önce Ophelia ile konuşuyordum. Buna inanmayacaksınız ama bana gerçekten iyi davrandı! Neredeyse beni kandırıyordu-oh, neyse, unutmuşum, hala *seninle* konuşmuyorum."

Raphael'i kıkırdarken bırakıp kaçtı. Kız kardeşinin anlaştığı adama neredeyse acıyacaktı. Zavallı adam bir an bile huzur bulamayacaktı.

Sonunda Duncan ve Sabrina'yı fark etti, ama sadece dans pistinde dönerek yanından geçerken. Ama fark edilmeden odaya girmeye çalışan Ophelia'yı görmekte hiç zorlanmadı. Ophelia gözleri için bir mıknaş gibiydi ve her zamanki gibi güzelliği nefeslerini kesiyordu.

Gümüş kordonlarla süslü toz mavisi balo elbisesi buz kraliçesi olduğu zamanlara uygun olabilirdi ama şimdi onda buzdan hiçbir şey yoktu. Eskiden belirgin bir kibirle hareket ederdi, bu da yoktu. Aslında kendine güveni de yok gibiydi.

Bu düşünce onu soğuttu. Ne yapmıştı ki? Onu ürkek küçük bir fareye dönüştürdüyse, kendini vurabilirdi.

Hemen ona doğru yürümeye başladı. Acele etmesi gerekiyordu. Göz ucuyla yarım düzine adamın da ona doğru geldiğini görebiliyordu. Ona ulaştığında bir yarış gibi hissetmediyse ne olaydı! Kıl payı da olsa kazandı ve diğerleri de Ophelia'ya yaklaştıkça üzere oldukları için onun elinden tutup dans pistine doğru çekti.

Yolun yarısında "Dans edelim mi canım?" diye sormayı düşündü.

"Çok isterim," diye cevap verdi. "Yine de eğer yarıda kesilirse, bu dansı başka birine söz verdiğim için olacak."

"Şansımı deneyeceğim." Onu yere fırlattı.

Vals için iki elini de kızın üzerine koyduğu anda, garip bir sahiplenme duygusuna kapıldı. Bu çok saçmaydı. Onu değiştirmekte ya da bir cadalozu evcilleştirmekte parmağı olabilirdi ama o kendi eseri değildi. O sadece, zaten sahip olduğu ve uykuda yatan iyi niteliklerini ortaya çıkarmasına yardım etmişti.

Ama sahiplenmenin farklı türleri vardı ve onun duygu dünyasında yeri olmayan daha yaygın biçimini düşünmek bile istemiyordu. Yine de Yuva'nın rahat atmosferinde onun kendisine ait olmasını özlediğini inkâr edemezdi. Hem de son derece. Böyle bir ortamda ya da halka açık başka bir etkinlikte, onunla yalnız başına fazla zaman geçiremezdi. Dillerin dolaşmasını önlemek için bu gece en fazla bir dans. Yine de onunla daha fazla zaman geçirmek, onu tekrar gülerken görmek, spontane zekâsının tadını çıkarmak istiyordu.

Onu çok erken bırakmıştı ama bırakmak zorundaydı. Başladıkları işi bitirmek yerine tüm zamanını onunla yatmayı düşünerek geçiriyordu. Neyse ki bitirmişlerdi. Ama artık onun zamanını tekeline alamasa da, ona göz kulak olması gerektiğine kendini ikna etmişti ve şimdi onun davranışlarını çok fazla ters yöne itmediğinden emin olmak istiyordu.

Onunlayken iyiydi ya da öyle görünüyordu. Bunun tek nedeni paylaştıkları onca şeyden sonra onunla rahatlamış hissetmesi miydi? Artık bir tür arkadaş olduklarını mı hissediyordu? Ama onun başkalarına nasıl davrandığını henüz görmemişti. Balo salonuna yeniden girerken takındığı korkak ve mahcup ifade onu endişelendirmişti.

"Seni tatmadan sana dokunmak zor." Yüce Tanrım, bunu yüksek sesle mi söyledi? Söylemiş olmalı. Şimdi kızarıyordu.

Hemen ekledi, "Hayır, kızarma. Bunu yaptığında çok güzel oluyorsun." Kızarması koyulaştı. "Çok daha iyi," dedi sırtarak. "Lekeler gerçekten sana yakışıyor. Bunu bir kez daha düşündüm."

Güldü. "Berbat bir alaycısın."

"Hayır, ben *iyi* bir şakacıyım. Eşsiz, eğer bilmeniz gerekiyorsa. Londra'daki en iyi şakacı benim."

"Oh, dur!" "Daha

iyi hissediyor

musun?"

Merakla ona baktı. "Kendimi kötü hissettiğimin farkında değildim."

Omuz silkti. "İçeri girdiğinde pek kendinde değil gibiydin." "Ah, o.

Sabrina'yla konuştum. Biraz rahatsız ediciydi, hepsi bu."

"Kötü mü gitti?"

"Şey, hayır, eğer bilmeniz *gerekiyorsa*, ondan özür

diledim." "Umarım benim yararına değildir."

"Hayır, aslında bu konuda kendimi oldukça iyi hissediyorum, sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi. Eğer beni affetseydi muhtemelen daha da iyi hissederdim."

Bunu duyunca kaşlarını çatı. "O mı? Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Hayır, yanlış anladınız. Olabilirdi, sadece olup olmadığını öğrenmek için kalmadım. Korkarım biraz utandım."

"Utandın, ha?" dedi bilmiş bir bakışla. "Ağladığını itiraf etmende bir sakınca yok, biliyorsun."

"Zannetme-"

"Yine yalan söylemeye başlama," diye azarlar gibi hafif bir ses tonuyla araya girdi.

"Oh, kapa . Ağlamayı başka bir isimle çağırmak istersem çağırırım - yoksa yine kızardığımı mı görmek istiyorsun?"

Bir kahkaha attı. "Elbette, ne istersen onu söyle."

Bölüm Otuz Beş

Yine onun kollarındaydı ama düzinelerce gözün üzerlerinde olması aynı Gey değildi. Rafe'in tüm dikkati üzerindeyken duygularıyla ve davranışlarıyla hokkabazlık yapmak Ophelia için zordu. Gülümsemelerini yumuşatmak zorundaydı, çünkü çok fazla insan onu izliyordu. Kendi gözlerini onunkilerden uzak tutması gerekiyordu ya da en azından bunu deniyordu çünkü onun mavi gözlerinde kaybolmak ve nerede olduklarını unutmak çok kolaydı.

Resmi kıyafetleri içinde fazlasıyla yakışıklıydı. Odadaki her kadın muhtemelen onun yerinde olmayı diliyordu, ama bu kez her zamanki nedenle değil! Siyah fraklı ve kar beyazı kravatlı Rafe yıkıcıydı.

Ve o rakish oldu! Tanrım, onun tadına bakmaktan bahsettiğine inanamıyordu. Neredeyse dizlerinin bağı çözülecekti! Birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra, artık bu konuda hiçbir şey yapamayacakları bir zamanda, böylesine açık cinsel imalarla şehvetli cazibesini ortaya koyması. Adamın kendine engel olamadığını düşünmek istiyordu ama büyük olasılıkla şimdi, ne kendisi istediği gibi karşılık veremediğinde, ne de o verebildiğinde bunu yapmakta kendini güvende hissediyordu.

Dans Ophelia'nın istediğinden daha erken bitmişti ki bu da iyi olmuştu. Rafe'e bu kadar yakın olup da dans için elini sıkmaktan daha samimi bir şekilde ona dokunmak istememesi mümkün değildi.

"Burada olacağını biliyordum," dedi utangaç bir ifadeyle, adam onu dans pistinden çıkarırken. "Adamımı casusluk yaparken yakaladın, değil mi?"

"Adamın mı?"

Gözlerini devirdi. "Boş . Nereden biliyorsun?"

"İçimde oldukça güçlü bir his var. Muhtemelen bana koca seçiminde yardımcı olmak istediğinizi ima ettiğiniz içindir."

Aslında adamın bu varsayımı düzeltmesini umuyordu ama adamın tek söylediği "Ah, peki şimdi bunu dikkatlice düşünecek miyiz? Sırf babanın boyunduruğundan kurtulmak için acele etmeyecek miyiz? Bu arada, o buluşma seni kızdırmaktan başka nasıl gitti?"

"Tam da beklediğim gibi geçti. Ama geçmişteki bağırış çağırışlarımızı düşününce, ona genelde kızdığım kadar kızmadığımı söylemeliyim, yani bu açıdan oldukça iyi geçti."

Sonra Rafe yemek odasında öfkesini tamamen yatıştırmıştı ama bundan hiç söz etmemişti. Yine de o öpücüğü hatırlayınca yanaklarına biraz daha renk geldi.

Sözlerine şöyle devam etti: "Ama koca aramak için zaman ayırabileceğimi sanmıyorum. Bu işi halledip bitirmeye kararlı ve hâlâ ipleri elinde tutuyor."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Yapma bunu! Eğer benim için endişelendiğini düşünürse bu onu cesaretlendirmekten başka bir işe yaramaz."

"Lanet , o zaman acelesi ne?"

"Tahmin edemiyor musun? Hayatım boyunca beni evlendirmek için bekledi, böylece sosyal faydalardan yararlanabilecekti. Duncan'la meselenin hallolduğunu düşünüyordu ve o evlilikten çok memnundu. Bunun suya düşmesi onu kesinlikle *mut*suz etti. Aslında, tekrar başa döndüğü için oldukça öfkeli. O yüzden şimdi şapkasını sizin için hazırlamasına şaşırmayın."

"Üzgünüm ama benim tipim değil."

Adam bunu öyle bir yüz ifadesiyle söyledi ki, kadın kahkahayı patlattı. Ama yine de onu uyarmak zorunda hissetti, "Bunu hafife alabilirsin, ama o oldukça ciddi. Şu anda damat olarak seni kafasına koymuş durumda."

Rafe yüzünü buruşturdu. "Korkarım ona gönderdiğim ilk mesajda bu düşünceyi teşvik etmiş olabilirim. İma her türlü yoruma açık güçlü bir araçtır."

Dans pistinin kenarlarındaki kalabalığın arasından geçerek, hiç şüphesiz onu bırakmaya niyetli olduğu annesini bulmuştu. Ne yazık ki Mary hâlâ Sabrina ve teyzesi Hilary ile sohbet ediyordu. Duncan da oradaydı, Sabrina'nın arkasında durmuş, ellerini omuzlarına koymuştu.

Bu ikisinin birbirini seveceği kimin aklına gelirdi ki? Yakışıklı, iri yarı İskoç ile hiç de güzel olmayan tatlı kır çiçeği birbirlerine hiç uymuyorlardı. Ama Sabrina'nın her durumda mizah bulma ve bunu başkalarıyla paylaşma yeteneği, muhtemelen Duncan'ı kazanan şeydi. Önce arkadaş olmuşlar, sonra da aşk filizlenmişti,

ve Ophelia, Duncan'ın *onu* kıskandırmaya çalıştığına kendini inandırmak yerine bunu daha önce görmüş olmayı diledi.

Ona da bir özür borçlu olduğunu düşünüyordu, tüm yanlış varsayımları ve karısı olarak onunla sıkışıp kalacağını düşünürken ona duygusal bir cehennem yaşattığı için. Ama garip bir şekilde, gözleri daha önce, onunla tanışmadan önce açılmış olsaydı, her ikisi için de tüm bu mutsuz zaman oldukça farklı bir şekilde sonuçlanabilirdi.

Gerçekten de birbirlerine aşık olabiliyorlardı - ne kadar şaşırtıcı bir düşünce! Yine de olabilirdi, eğer Sabrina bu kadar benmerkezci olmasaydı ve onunla nişanlanmaktan vazgeçmeye bu kadar kararlı olmasaydı, Sabrina da onun hakaretleri ve kibirli tavırları karşısında sinirlenmeseydi. Yani onu kendisine düşman ettiği için özür dilemek, aslında gerçek aşkı kendisi yerine Sabrina'da bulduğu için üzgün olduğunu söylemekti. Hayır, bunun pek iyi karşılanacağını sanmıyordu.

Sabrina bu kez ona gülümsedi. Memnun ve rahatlamış olan Ophelia ona karşılık verdi.

Ama sonra Duncan'ın temkinli bakışlarını yakaladı ve onu rahatlatmaya çalıştı.

"Merhaba Duncan," dedi neredeyse utangaç bir sesle. "Seni ve Sabrina'yı düşününüze bu kadar yakın bir zamanda şehirde gördüğüme şaşırdım."

"Bu, hanımların evde bulamayacağı birkaç şey için yapılan bir alışveriş gezisinden fazlası değil."

Hilary Lambert, Mary ile sohbet etmeye devam etmesine rağmen, onun "hanımlar" sözüne dahil edildiği için gülümsedi. Bu iki eski dost bir araya geldiklerinde gençlik günlerini anmaktan asla geri durmazlardı.

Ophelia Duncan'a, "Yaklaşan nikâhınız için sizi tebrik ederim," diye ekledi. "İkiniz adına da çok mutluyum."

Duncan biraz kuşkuyla, "Vay canına," dedi. "Bunu demek istedin, değil mi?"

Aslında bu bir soru değildi ama şöyle cevap verdi: "Birbirimizle tanışmaya 'zorlanmasaydık' ikimiz iyi anlaşabilirdik ama Sabrina'nın senin için daha iyi bir seçim olduğundan hiç şüphem yok. O sana benim yapabileceğimden çok daha iyi bir eş olacak."

Duncan kuşkulu bakışlarını Rafe'e çevirdi. "Pes ediyorum, dostum. Daha fazlasını duymaya ihtiyacım yok, çünkü onun çok güzel bir şekilde döndüğünü biliyorum. Bu bahsi sana kaptırdığım için oldukça memnunum."

Ophelia kaşlarını çatı ama iki kez evlendiği eski nişanlısının ima ettiği şeyi hemen kavrayamadı. Ta ki Rafe'in yüzünü buruşturduğunu görene kadar.

"Bu senin başarın için bir iltifattı, Phelia," demeye çalıştı.

Ama sanki o hiç konuşmamış gibi, "Bahis mi? Her şey bir bahis için miydi? Lanet olası bir bahis için mi bana cehennemi yaşattın?"

"Uzun zamandır böyle
değildi." "Öyle değil
miydi?"

"Hayır," diye güvence verdi Rafe ona. "Değişebileceğini biliyordum, herkes değişebilir. Bahis sadece Duncan'ın şüpheciliğine verdiğim bir tepkiydi."

Duncan'a baktı ve onun şimdi ağladığını gördü. Sabrina utanmış görünüyordu. Nişanlısı için mi? Yoksa Ophelia sesini yükselterek olay çıkardığı için mi? İnsanlar onlara dönüyordu. Mary ve Hilary konuşmayı bırakmış, neredeyse hep bir ağızdan neyin yanlış olduğunu soruyorlardı.

Ophelia cevap vermedi. Tek düğüngebildiği, Rafe ve Duncan'ın iddiaya girdiklerinde onun hakkında birlikte güldükleri, onunla eğlendikleriydi! Düşündüğü her şey, Rafe'in ona söylediği her şey, hepsi yalan mıydı?

Rafe'e yönelttiği bakış yarı Çağkın, yarı katilceydi. "Benim mutluluğum için mi demiştin? Başından beri bunun tek nedeni sonuca, yani bana para ! Tanrım, sen tam bir yalancısın!"

"Phelia, sana söz veriyorum-"

Ophelia onun açıklamalarını daha fazla dinlemedi. Çoktan odadan çıkmıştı, annesi de onu takip ediyordu.

"Ne oldu?" Mary kızına yetişmeye çalışmaktan nefes nefese kalmış bir halde sordu.

bile almamışlardı ve Ophelia da arabalarının öne çekilmesini beklemiyordu. Arabayı kendisi bulmak için kapıdan dışarı fırladı. Arabaları caddenin aşağısındaki kaldırıma park edilmişti ve arabaya bindikten birkaç dakika sonra evlerinin yolunu tutmuşlardı.

"Ne oldu?" diye tekrar sordu annesi.

Ophelia cevap vermedi. Zaten boğazındaki yumruyu ağacak bir kelime bulamazdı. Ama yanaklarından süzülen gözyaşları Mary için yeterli bir cevaptı. Çok geçmeden kızının yürek parçalayan hıçkırıklarını omzuna aldı.

Raphael kapı aralığında durmuş, Ophelia'nın arabasının caddede gözden kayboluşunu izliyordu. Ophelia'nın sadece birkaç dakika gerisinde kalmış, sadece Duncan'a, "Çok sağ ol, eski dostum," diyecek kadar duraklamıştı.

"Bahisten haberi yok muydu?" Duncan söyledi.

"Kahretsin, hayır, bilmiyordu. Alnımdaki *aptal* damgasını görüyor musun? Görmüyor musun?

Biraz bekleyin, şüphesiz şimdi ortaya çıkacaktır."

"Bahse girmiş olmamız onun neden umurunda olsun ki? O değişti. Artık cehennemden çıkmış bir cadaloğ değil."

"Doğru nedenlerle değişti. Şimdi de yanlış nedenlerle değiştiğini düşünecek. Bu da tüm çabalarımı boşa çıkarabilir."

"O zaman peşinden git ve açıkla. Bu ayakkabı ağızdayken beni bırakıp gitme."

Otuz Altıncı Bölüm

RAPHAEL, ziyaret için uygun sayılabilecek en erken saatte REID kasaba evine geldi. Kabul edilmedi. Hanımlar, anne ve kızı, bugün kabul etmiyorlardı ve Kont da evde değildi. Öğleden sonra geri döndü ve aynı mesajı aldı. Bu ikinci ziyaretinde dışarıda bekleyerek diğerlerinin de geri çevrildiğine tanık oldu ve bu biraz rahatlattı. En azından sadece o değildi.

Adamı Simon da hanımların o gün ve akşamki programlarını öğrenmekte pek başarılı olamadı. Aslında bulaşıkçı hizmetçilerden biri uşağa onun ev halkına ait olmadığını söylediğinde kovulmuştu. Ama bu olasılık için emirlerini çoktan almıştı. Kiraladığı arabasıyla sokağın aşağısında bekledi, böylece hanımlar ayrıldıklarında onları takip edebilecekti. Hiç ayrılmadılar.

Raphael endişenin hiç de hoş olmayan bir duygu olduğunu keşfetti. Dün gece Ophelia'yı eve kadar takip etmeli ve saat kaç olursa olsun onu görmek için ısrar etmeliydi. O zaman yatağa bağırsakları çalkalanarak gitmezdi, bu his onu henüz terk etmemişti. Öğrendikleri yüzünden onun incineceği düşüncesi en kötüsüydü. Onun öfkelenmesini tercih ederdi. Bununla başa çıkmakta ustaydı.

Babasının Norford Hall'da bulunmasını talep eden mektubu geldiğinde neredeyse rahatlamıştı. Bunu aldığına şaşırılmamıştı. Aksine, daha önce gelmemiş olmasına şaşırmıştı. İngiltere'ye döndükten sonra ailesini uzun süre ziyaret etmemişti. Babası muhtemelen sabırla onun gelmesini bekliyordu.

Norford Hall'a dönecekti ve sabrı sonunda tükenmişti. Ama bu çağrıda sıra dışı bir şey olduğunu düşünmese de, sırf zamanlama uygun değil diye görmezden gelebileceği bir şey değildi.

Geceyi Ophelia'ya uzun bir mektup yazarak geçirmiş, sonra da yırtıp atmıştı. Kâğıt üzerinde bir açıklama yeterli değildi ve hatta o anki ruh haline bağlı olarak işleri daha da kötüleştirebilirdi. Duyguları o kadar değişken olabilirdi ki, açıklamasına vereceği tepkiyi ölçmek için yanında olması gerekiyordu. Ve ona, bir bahsin planını harekete geçirmiş olabileceğinden ama sonuçta bununla hiçbir ilgisi olmadığından başka ne söyleyebilirdi ki?

Ertesi sabah Norford Hall'a gitmek üzere yola çıktı. Gecenin büyük bir bölümünü Ophelia'ya yazdığı mektup üzerinde çalışarak geçirdikten sonra, Amanda'nın bu kısa günlük yolculukta neden kendisine katılmayı seçtiğini soramayacak kadar yorgundu. Sabahın büyük bölümünü kaybettiği uykuyu telafi ederek geçirdi.

Ama nihayet öğleye doğru uyandığında ve kız kardeşinin karşısında oturmuş, arabanın zıplamaları ve sarsıntıları arasında kitap okumaya çalıştığını fark ettiğinde, "Beni korumak için geldin, değil mi?" dedi.

Amanda kitabının kenarından baktı. "Biraz korunmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Şaka yapıyordu. Şaka yapıyor gibi görünmüyordu. "Neden? Ben halının üzerine çağrılacak bir şey yapmadım ki. Babam muhtemelen tüm sezonu evden uzakta geçirdiğim için sinirlenmiştir."

"Ya da Ophelia'yla birlikte taşrada saklandığınızı duydu. Bunun nedenini bana *hâlâ* anlatmadığınızı belirtmek isterim."

Raphael gözlerini kıstı. "Ona bundan bahsetmedin, değil mi?"

Amanda incinmiş bir ifadeye büründü. "Gerçekten böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"On yaşındayken yaptığım yeni kale için babama koştüğünü hatırlıyorum."

"O kaleyle labirenti mahvettin, en kafa karıştırıcı kavşakta yeni bir çıkışı yarıda kestin ve ben o labirenti daha *yeni* çözmüştüm. Bununla gurur duyuyordum ama sen gidip işi çok kolaylaştırdın... Üstelik o zamanlar çocuktum."

"Sen hala bir
çocuksun." "Ne
cüretle..."

Yolculuğun geri kalanında hafifçe didiştiler, ki bu o kadar da uzun değildi ve Raphael'in alay etme eğilimi kesinlikle olağandışı değildi. Ama Norford Malikânesi'ne yaklaştıklarında ikisini de bastırılmış, beklenti dolu bir sessizlik kapladı. Düklük malikânesi o kadar geniş bir alana yayılmıştı ki, her ikisi de arabanın her iki tarafından da malikânenin büyük bir bölümünü görebiliyordu. Evleri. Aileleri, birlikte büyüdükları hizmetkârları

aile gibiydiler. Eski konakla ilgili pek çok anısı vardı ve Raphael'i sıcak bir huzur ve esenlik duygusuyla doldurmaktan asla geri kalmıyordu.

* * *

Ophelia iki gün boyunca odasından çıkmadı. Biri ona yan gözle bile baksa gözyaşlarına boğulacağından, sonra da birini vuracağından korkuyordu. Göğsünde hissettiği ve gözyaşlarının sel gibi akmasına neden olan tuhaf bir acıyla, birini öldürebileceğinden emin olduğu bir öfke arasında gidip geliyordu -sadece birini değil, onu da-.

Bu kadar saf olduğu için kendisine de kızgındı. Rafe'in ona gerçekten yardım etmek istediğini sanmıştı, oysa tek istediği bir bahsi kazanmaktı. Ve onunla yatmak. Onunla sevişmek istemiyormuş gibi davranmıştı ama muhtemelen başından beri gündeminde bu da vardı. Baştan çıkarma konusunda o kadar ustaydı ki, kız baştan çıkarıldığının farkında bile değildi! Ve iki arkadaşının onunla alay edercesine güldükleri görüntüsünü aklından çıkaramıyordu!

Sadie onu bu konuda konuşturamadı. İlk kez, eski sessizlik taktikleri Ophelia üzerinde işe yaramamıştı. Bir kusuru daha mı sonsuza dek yok olmuştu? Annesi de onu bu konuda konuşturamamıştı. Ne kadar büyük bir aptallık yaptığını kimsenin bilmesine izin vermeyecekti. Ama Mary inatçıydı. Ophelia kendine gelene kadar pes etmeyecekti, bu yüzden bir dahaki sefere kapısını çaldığında Ophelia annesinin içini rahatlatmak için çaba gösterdi.

"İyi hissediyor musun?" Mary sormak için kafasını kapıdan uzattı.

"Yok anne, etrafımda dolanmana gerek yok. Artık iyiyim."

Değildi ama annesinin onun için endişelenmesinden hoşlanmıyordu. Odaya daha da yaklaştığında Mary'nin yüzünde hâlâ o endişe ifadesi vardı.

"Bu konuyu şimdi konuşmak ister misin?"

"Yapmamayı tercih ederim. Sadece doğru olmadığı ortaya çıkan bazı şeyler varsaydım." "Ama aşkın mı?"

"Evet, tabii ki. Yapmam gerekenden daha fazlasını yaptım, hepsi bu. Gerçekten önemli değildi."

Ophelia bir gülümseme patlattı, çatladığını hissetti ve Mary fark etmesin diye hızla yana döndü. "Babamın kapıma dayanmamasına Çağırırım," diye devam etti Ophelia. "İki gündür koca avına çıkamadığım için herhalde dişlerini gıcırdatıyordur."

"Aslında onu nadiren bu kadar iyi bir ruh halinde görüyorum." Mary düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Geçen gece seninle ona haber vermeden dışarı çıktığımız için kulaklarımı bile tırmalamadım. Ama onu en son bu kadar gülümserken gördüğümde yatırımlarından birindeki parasını ikiye katlamıştı. Muhtemelen bu sefer hepsi bu kadar."

"Böyle bir şey size söylemiyor mu?"

"Tanrım, hayır. Para meselelerinin benim kavrayışımın çok ötesinde olduğunu düşünüyor."

Ophelia güldü. Wilcott'ların balo gecesinden beri ilk kez gülmek istiyordu. "Muhtemelen ona bir iki Gey öğretebilirsin-"

"Şşş." Mary ona sırtıttı. "Bunu bilmemesini tercih ederim. Hayallerinin ya da duruma göre sanrılarının kalmasına izin vereceğim."

Neşe dolu an kayboldu. Ophelia ilk kez babası hakkında aÇağıluyıcı bir yorum yapmamak için kendini zor tutuyordu. Sonra da neden rahatsız olduğunu merak etti. Sanki annesi onun babası hakkında ne hissettiğini bilmiyormuş gibi.

Dürtüsüne yenik düştü ve "Biliyor musun anne, keşke bir itirafta bulunsan, ben doğmadan önce bir ilişkin olduğunu, babamın aslında benim babam olmadığını söylesen" dedi.

Mary iç çekti. "Sevgilim, bazen ben de bu itirafı yapmak istiyorum ama sadece senin iyiliğin için. Onunla iyi geçinemediğini biliyorum ve bu çok utanç verici. Ama onu seviyorum, biliyorsun. O iyi bir adam, sadece zaman zaman çok tek fikirli olabiliyor," diye bitirdi Mary öfkeyle.

"Benim endişelendiğim yerde."

"Evet. Ama bunun için üzölme canım. Bir gün geriye dönüp baktığında gülümseyeceksin. Bundan eminim."

Ophelia son derece Güpheli, diye düğündü ama bunu söylemedi. Bir yığın davetiyenin daha yığılı olduğu masasına doğru ilerledi, bunların hepsi bu gece içindi.

"Bunları atabilirsin anne. Hala bu gece dışarı çıkmak istemiyorum. Ancak, yarın gece için bir tane kabul edebilirsin. Sen seç. Sürprizleri severim."

Mary başıyla onayladı, sonra odadan çıkarken durakladı. "En azından bu akşam yemeğe gelir misin?"

"Yapmamayı tercih ederim. Ama söz veriyorum kaşlarımı çatmayı bırakacağım. Gerçekten, ben iyiyim. Sadece iyi uyuyamadım ve bu gece bunu telafi edeceğim."

Otuz Yedinci Bölüm

DÜKÜN EVİ, Amanda ve Raphael'in geldiğini Amanda'nın ciyaklaması, bağırarak selam vermesi ve önüne çıkan herkesi kucaklaması sayesinde hemen anlamıştı. Büyükkanneleri bile gürültü üzerine odasından çıkmış ve merdivenlerin tepesinden "Sen misin Julie?" diye bağırıyordu.

"Benim, büyükanne.
Mandy." "Gel de bize sarıl
Julie."

Amanda gözlerini devirdi ve Agatha Locke'u karşılamak ve odasına dönmesine yardım etmek için merdivenleri hızla çıktı. Agatha birkaç yıldır aile üyelerini karıştırıyordu ve onu düzeltmenin bir yararı yoktu. Ona oyun oynadığınızı düşünür ve sinirlenirdi. Bu yüzden sizi başka biri sanıyorsa, bunu kabul etmek daha iyiydi.

Norford'un onuncu dükü Preston Locke, Raphael'e her zamanki selamlaşmaları olan ayı gibi sarılırken, "Annem son zamanlarda beni senin adınla çağırıyor," dedi. "Bizi birlikte gördüğünde kendim olmaya geri dönebileceğimi umuyorum."

Raphael sırtıttı. Babası iri yarı bir adamdı. Aynı boydaydılar, hatta aynı saç ve göz rengini paylaşıyorlardı, gerçi Preston'ın sarı saçlarının arasına birkaç gri tel karışmaya başlamıştı, henüz pek fark edilmiyordu ama Raphael'in son ziyaretinde bundan şikâyet etmişti. Preston da yıllar içinde biraz genişlemişti. Oldukça sağlamdı. Sadece biraz daha irileşmişti.

"Beni yüzden çağırmadınız, değil mi?" Raphael sordu.

Gerçekten ciddi değildi. Babasını bundan daha iyi tanıyordu. Dük de bunu doğrulamak için homurdandı.

"Gel bakalım," dedi Preston ve salona doğru yürümeye başladı. Ama sonra yönünü değiştirdi. "Onun yerine çalışma odama gidelim, orada rahatsız edilmeyiz."

Raphael babasını koridorda takip ederken kaşlarını çattı. Dük'ün çalışma odasını cezalarla ilişkilendirirken "Rahatsız edilmeyecek" lafı pek de hayra alamet değildi. Eski bir alışkanlıktı, çünkü o ve Amanda her zaman çalışma odasına çağrıldıklarında başlarının belada olduğunu bilirlerdi.

Çok büyük bir odaydı, neredeyse salon kadar büyüktü ve salon da çok büyüktü. Ama çoğu standarda göre tuhaf bir odaydı. Raphael'in annesi yıllar içinde eski malikânenin büyük bölümünü oldukça zevkli bir şekilde yeniden dekore etmişti ama çalışma odasına dokunmasına izin verilmemişti. Odanın tuhaflığı beyaz duvarlarıydı. Evdeki diğer tüm odalar ya panelli ya da duvar kâğıtlıydı. Bu oda öyle değildi. Beyaz arka plan, düzinelerce olan tabloların daha cesurca öne çıkmasını sağlıyordu. Raphael aslında odanın aydınlığından hoşlanıyordu - bir kabahatten dolayı halıya çağrılmadığı zamanlarda.

Preston masasının arkasına otururken, "Anladığım kadarıyla tebrikler sıraya girmiş," dedi.

Babasının pek de azarlayıcı olmayan sesi Raphael'in savunmasını daha da yükseltti. "Öyle mi? Ama bu konuda pek mutlu görünmüyorsun."

"Çünkü ikinci elden duymak yerine ilk öğrenen ben olsaydım iyi olurdu. Otur bakalım. Bana her şeyi anlatacaksın."

"Elbette. Tebriklerin ne olduğunu bilseydim yardımı olabilirdi. için."

Preston altın bir kaş kaldırdı. "Bir başarıdan fazlasını başardın Son zamanlarda?"

Raphael şimdi kaşlarını çatıyordu. "Aslında gurur duyduğum tek şey herkesin bildiği bir şey değil. Peki tam olarak neden bahsediyoruz?"

"Nişanınız, tabii ki."

Raphael daha yeni oturmaya başlamıştı ki, bu onu yeniden ayağa kaldırdı. "Ben... nişanlı... değilim," dedi kesin bir ifadeyle.

"Ortalıkta dolaşan haberlere bakılırsa öyle olsanız iyi olur."

Raphael gözlerini kapattı. Yüce Tanrım, Ophelia ne yapmıştı? Bir an bile babasının başka birinden bahsettiğini düşünmedi.

Preston devam etti, "Eski dostum John Forton beni tebrik etmek için sabırsızlanıyordu, bunu yapmak için buraya koştu, ama tabii ki damadın babası olarak benim-"

"Ben *damat değilim!*"

"-Bu haberin tamamen farkındaydım." Preston'ın bakışı "*Bir daha sözümü kesme*" der gibiydi. "Şaşkınlıktan kıcıma tekme vurduğunun farkında değildi. Ancak, John

Bana anlatmak zorunda olduğu diğerk şeylerin, ki önce tüm gerçekleri, sonra da bazılarını öğrendiğinden emin oldu, beni şaşkına çevireceğini varsaydı. Endişemi tahmin edebilirsiniz."

"Sanırım bu sizin hangi gerçeklerden olduğunuza bağlı." "Birkaç tane daha mı var?"

"Muhtemelen. Ophelia Reid oldukça tartışmalı bir kadın. Ophelia'dan bahsediyoruz, değil mi?" Preston'ın dudakları kasıldı ve Raphael devam etti: "Onu ya seversiniz ya da nefret edersiniz. Doğrusunu söylemek gerekirse, eskiden böyleydi. Şimdi ise oldukça farklı biri, ya da en azından birkaç gece önce onu yıkıma uğratan ya da savaşa sürükleyen bir şok yaşayana kadar öyleydi. Hangisi olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

", Rafe."

Bir elini hayal kırıklığı içinde saçlarının arasında gezdirdi. "Olayların bu şekilde gelişmesine neden şaşırdığımı bilmiyorum. Ne de olsa o bir dedikoducuydu. Bu onun ilk hücum hattı olurdu."

Preston şimdi bıkkınlıkla iç çekti. "Kendi kendine konuşmayı bırak ve benimle konuş. Bana söylenenler bir kadının ağzından çıkmışa benzemiyor, tabii kendi adını çamura bulamaktan çekinmiyorsa."

"Size ne söylendi?"

"Summers Glade'den onunla ayrılırken görülmüşsünüz. Bu her şeyin başlangıcıydı ve sonraki hafta boyunca ikiniz de bir daha görülmediniz. Bunun ne tür spekülasyonlara yol açtığını söylememe gerek yok. Ama o hafta boyunca, babası onun buraya davet edildiğinin bilinmesine izin verdi. Görünüşe göre bu başarıdan dolayı oldukça gururluydu ama bu anlaşılabilir bir şey. Norford Hall'a genellikle yabancıları davet etmeyiz."

Raphael açıklarken yüzünü buruşturdu, "Bu benim hatamdı. Ona onu kanatlarımın altına aldığımı ve ailemi ziyaret edeceğini söyledim."

"Yani ona yalan mı söyledin?"

"Hayır, sadece hangi aile üyelerini ziyaret edeceğimiz konusunda kesin bir şey söylemedim. Ailemiz İngiltere'nin dört bir yanına dağılmış durumda ve aslında kız kardeşiniz Esmeralda'yı ziyaret ettik ve onu refakatçi olarak Yuva'ya götürdük."

Preston ayağa fırladı. "Bakire bir genç kızı Alder's Nest'e mi götürdün? Tanrım, Rafe, ne düşünüyordun?"

"Şey, kesinlikle yaygın bir bilgi olmazdı ve değil. Öyle mi?" "Hayır, Tanrı'ya şükür," diye cevap verdi Preston. "Ama onu senin götürdüğün gerçeği 'aile' ile tanışmak tek bir sonuca götürür." "Şeytan yapar."

"Londra'ya döndüğü ilk gün onu kendi evinde, anne ve babasının yanında öperken görüldüğünüzde öyle oluyor."

Raphael sandalyesinde biraz çöktü. "Bu benim hatam değildi, öpüşmeyi o yaptı."

"Kimin kimi öptüğü önemli mi?"

Raphael iç çekti. "Başka bir şey var mı?"

"Döndüğü ikinci gece Wilcotts balosunda ilk dansı onunla yapmak."

"Lanet , ilk dans mıydı?" "Görünüşe göre."

"Bu şeylerin kaydını *kim* tutuyor?"

"Yapacak daha iyi bir şeyi olmayan yaşlı kadınlar. Ama bu ne burada ne de orada. Ortak kanı, onunla çoktan nişanlandığınız ve henüz resmi açıklamayı yapmadığınız yönünde. Bir fikir birliğine varıldıktan sonra bunu bozmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Bu durumda değil. Sadece inkar etmek zorundayım."

"Bu kadar kolay olacağını düşünmüştünüz, değil mi?" Preston filozofça konuştu. "Bu olayda küçük bir aksaklık dışında. Çünkü uygun bir refakatçi olmadan onunla birlikte kendi arabasına binip gittin-"

"Hizmetçisi yanındaydı-"

Preston gözlerini hafifçe kısarak, "*Uygun* bir refakatçi olmadan," diye tekrarladi. "Ve onu öptüğün için - hayır, yine araya girme. O başlatmış olabilir ama sen de katıldın. Dedikodunun sadece bu iki lanet parçası göz önüne alındığında, eğer onunla nişanlanmazsan kızın mahvolacağını çok iyi biliyorsun. Sanırım şimdi sorum şu olacak: Onunla nişanlandınız mı?"

Raphael'in, babasının az önce evlenmesini emrettiğini anlaması için kafasına vurulmasına gerek yoktu. Sandalyesinde daha da yığıldı.

"Forton size şimdi aileye katmamı istediğiniz bu kız hakkında bir şey söyledi mi?"

Preston omuz silkti. "Yani Londra'ya gelmiş geçmiş en güzel kız olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"İşte var."

"Ve bu yüzden biraz kibirliydi."

"Öyleydi."

"Ve biraz da şirret." "Artık değilim."

"Gerçekten mi? Vay canına, istemediğim bu maç konusunda şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum."

"Olmazdım. Ayrıca evlenmek *zorunda olduğumuzu* öğrendiğinde muhtemelen kanımın peşine düşecektir, eğer zaten peşinde değilse. Aslında reddedebilir ve sonuçlarına da katlanabilir."

"Saçmalık."

"Öfkesi ortaya çıktığında ne kadar yıkıcı olabileceğini bilemezsiniz. yukarı."

"Ben aptal yetiştirmedim ve sen, oğlum, istediğin zaman çok çekici oluyorsun.
Onu ikna edeceğinden hiç şüphem yok."

Otuz Sekizinci Bölüm

RAPHAEL ailesini ziyaret ederek bir gün geçirdi. Ophelia'nın adı bir daha geçmedi ama Ophelia onun aklından hiç çıkmadı. Ophelia'dan bir daha bahsedilmedi çünkü ilk görüşmelerinden sonra babasının çalışma odasında birkaç saat daha geçirmiş, onunla ilgili yaptığı her şeyi ve nedenini açıklamıştı. Bu durum Preston'ın Raphael'in onunla evlenmek zorunda kalacağı fikrini değiştirmemişti ama eğer zarar verici bir yankı uyandırmadan bir çıkış yolu bulabilirse babasının çok da hayal kırıklığına uğramayacağından emindi.

Konuşmadığı ve asla konuşmak zorunda kalmamayı umduğu tek şey onunla sevişmiş olmasıydı. Babası eski kafalıydı. Bu bilgi Raphael'i Ophelia'ya o kadar çabuk bağlardı ki, o farkına bile varmadan iş biterdi. Ama babasının arkadaşından öğrendiğine göre, ortalıkta dolaşan söylentilerin arkasında Ophelia yokmuş gibi görünüyordu. Aslında, bahis yüzünden ona kızgınsa, ki o gece baloda kızgın olduğuna dair her türlü işareti vermişti, bu söylentiler bunu daha da güçlendirecekti.

Eğer kız feryat etseydi ve tehlikeye atılmakta ısrar etseydi, ilacını yutar ve ona evlenme teklif ederdi. Ne de olsa kontların bakire kızlarını baştan çıkarmak gibi bir alışkanlığı yoktu, doğal olarak bakirelerden uzak durmuş, ilişkilerini sadece deneyimli kadınlarla sınırlı tutmuştu -şimdiye kadar. Ama bu özel bakireyi tehlikeye atmıştı. Yine de tam tersini yapmış, bunu kendine saklayacağına, onunla evlenmek istemediğine dair ona güvence vermişti. Kız

Sosyal konumu babasını memnun edecek bir kocaya razı olmamak konusunda kararlıydı.

Peki ya şimdi? Hâlâ Raphael'le evlenmeyerek babasına nispet yapmaya mı kararlıydı, yoksa evlenmelerini sağlayarak babasına nispet yapacak kadar öfkeli miydi? Bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu ve onunla konuşana kadar da bilmeyecekti. Eğer onunla konuşursa. Tabii önce onu öldürmeye çalışmazsa.

Bunun gerçekleşmeyeceğinden emin olmak için Londra'ya geri dönüyordu ama yine de bu fikri aklından çıkaramıyordu. Ophelia ile evlilik. Elbette olmazdı. Yuva kurmaya henüz hazır değildi. Bekârlığının tadını henüz sonuna kadar çıkarmamıştı. Ama inanılmaz bir şekilde, şu anda başka kadınlarla birlikte olma düşüncesi aklından en uzak şeydi.

Lanet olsun. Onunla yatağa girmenin bir hata olacağını *biliyordu*. O şimdiye kadar karşılaştığı en iyi, en zarif, en zeki, en güzel, en tutkulu kadındı. Artık diğer tüm kadınlar yetersiz kalacak ve hayal kırıklığı yaratacaktı. Sonuçta, en iyisine sahip olduktan sonra neyi arzulayabilirdiniz ki?

Ophelia ile evlilik. Cehennem olabilir. Cennet de olabilir.

Amanda sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi, "Ben olsam senin kafanın peşinde olurum," dedi.

Onunla birlikte Londra'ya dönüyordu. Yolculuğa başlayalı bir saat olmuştu ve kız ona iki kelime bile etmemişti. Onun arabada olduğunu neredeyse unutmuştu, o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki. Şu ana kadar.

"Bu düşünce de çıktı?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak Onu.

"Bahis. Evet, çalışma odasının kapısını dinledim. Ne bekliyardun ki? Ophelia'yla Yuva'da ne yaptığınızı bana söylemeyi reddettiğinizde? Bilmek için meraktan ölüyordum."

"Ne kadarını duydun?"

"Her şey." Ona muzaffer bir edayla sırıttı. "Büyükannemi odasına götürdükten sonra hemen aşağı indim. Tek bilmek istediğim neden eve çağrıldığınızdı. Senin sırlarını da duymayı beklemiyordum. Koridorda geçen hizmetçilerden ne kadar çok azarlayıcı bakış işittiğime inanamazsınız. O kadar büyülenmişim ki kulak misafiri olmamış gibi davranmaya bile çalışmadım."

Adam ona kaşlarını çattı. "Bunun tek bir kelimesi bile buradan öteye gitmiyor, Mandy."

Ona incinmiş bir bakış attı. "Sadakatimden şüphe etmeyi bırak. Bunu söylememe gerek yoktu."

"Özür dilerim." İç çekti. "Şu anda oldukça dağılmış durumdayım."

"Hiç şaşırmadım. Planlamadığınız bir zamanda evlenmek sizin için büyük bir dönüm noktası."

"Evlenmeyeceğim."

"Ama babam dedi ki-"

"Dikkatli ol canım. Bir, Phelia muhtemelen bana sahip olmayacak. İki, ilk varsayımında büyük olasılıkla haklıydın. Kellemin peşinde olacağından hiç şüphem yok."

"Haklı *olmamayı* tercih ederim, biliyorsun." Sonra o da iç çekti. "Ama bu beni şaşırtmadı. Bunu ona nasıl yapabildin, aptalca bir bahisle hayatını değiştirmeye çalıştın?"

"Her şeyi duyduğunu söylediğini sanıyordum."

"Büyükanнем beni neyin tuttuğunu öğrenmek için merdivenlerin başına geri geldi. Ona hemen döneceğimi söylemiştim. Bu yüzden birkaç dakika saklanmak zorunda kaldım. Yani gerçekten önemli bir şeyi mi kaçırdım?"

"Duncan'la girdiğim bahis her şeyi harekete geçirdi. Bana kalırsa oldukça asil bir çabaydı, ama yaptığım şeyi denemek için kendi mutluluğu da dahil olmak üzere pek çok neden vardı. Önceden nasıl olduğunu biliyorsun. Ve şimdi nasıl olduğunu gördünüz. Oldukça farklı, değil mi?"

"Gerçekten de öyle. Sadece senin vesayetini kabul şaşırdım - aslında kabul , değil mi? Babama sadece ailesinin iznini aldığını söyledin. Aman Tanrım, Rafe, ondan kaçtın, değil mi?"

Cık cık etti. "Ne korkunç bir kelime. Ama sadece birkaç gün boyunca söylenip durdu. Ona yardım etmeye çalışırken samimi olduğumu hemen anladı. Ve bana çok az insanın gördüğü bir yönünü gösterdi. Acılarını bir kenara bıraktığında esprili ve çekici olabiliyor. Ve belli ki değişmek *istiyordu*. Londra'ya dönmeden önce tam anlamıyla işbirliği yapıyordu."

"Tüm o söylentileri neden yaydığını sana söyledi mi?" "Her şeyi konuştuk, Mandy."

"Onu oldukça iyi tanıyorsun o zaman?" Kadın ona düşünceli bir bakış attı. "Onunla evlenmek istemediğine emin misin?"

Lanet olsun, hayır, emin değildi.

Bölüm Otuz Dokuz

"Balo elbiseleriniz mi tükeniyor?" Ophelia giriğ holünde ona katılmak için aĞağı indiğinde Mary merdivenlerin dibinden sordu.

Ophelia, "Hayır, pek sayılmaz ama Sezon sona ermeden önce bir ya da iki taneye daha ihtiyacım olabilir," diye cevap verdi. "Neden?"

"Sadece bir gece elbisesi giyyorsun," dedi Mary, bariz olanı işaret ederek. "Oldukça hoş. Mavinin bu tonu kesinlikle sana yakışmış. Ama bu gece bir baloya gidiyoruz. Kendini yersiz hissetmenizi istemem."

Ophelia kıkırdadı. "Duruma uygun giyinmediğim ya da gereğinden fazla giyindiğim ilk sefer olmayacak. Ama balo yarın akşam anne. Bu gece Leydi Cade'in müzikli suaresi ve akşam yemeğı var."

"Aman Tanrım, o zaman fazla giyinmişim." Mary giydiğı balo elbisesini ortaya çıkarmak için silkti. "Korkarım aynı anda çok fazla davetiye kabul ettik. Onları takip etmek için bir liste yapmam gerekecek. Üzerimi değıştirmem için bana birkaç dakika verin. Gerçekten, fazla uzun sürmez."

Mary aceleyle yukarı çıktı. Ophelia kendi kendine gülümsedi. Annesi sezon boyunca evden çıkmaya ya da davet kabul etmeye alışkın değıldi. Onun en iyi yaptığı şey davetiye göndermektir!

Ophelia beklerken oturmak için salona geçti ama olmayı dilerdi. Babası oradaydı ve kitap okuyordu. Sırtarak ona baktı.

"Sana eşlik ediyor olsaydım beklemene gerek kalmazdı," dedi, belli ki Mary'yi duymuştu. "Zaten benim yerime annenle gitmek için uydurduğun bahane de çok saçmaydı."

"Öyle bir şey değildi. Tüm adayları korkutup kaçırarak kadar öfkeli olursam koca bulmaya nasıl konsantre olmamı bekliyorsun?"

Dişlerini birbirine geçirdi, sırtışı kayboldu. "Sen ve ben kavga etmek *zorunda* *değiliz*, biliyorsun."

"Sen de benim hayatımı kontrol etmek *zorunda değilsin*, ama bu ne zaman seni bunu yapmaktan alıkoydu?"

"Yeter," diye homurdandı. "Bu konuya tekrar girmemize gerek yok. Bu arada, bu renk gerçekten sana yakışmış. Bunu daha sık giymelisin."

İltifat mı? Ondan mı? Uyanık olduğundan emin olmak için kolunu çimdiklemeyi düşündü. Ona sık sık toz mavi ve bu tonun çeşitli tonlarını giydiğini, ama onun bunu fark edemeyecek kadar kendi gündemine gömülmüş olduğunu söylemeyi düşündü.

Onun yerine kaşlarını çatarak sordu: "Bir şey mi kaçırdım? Daha bu sabah Raphael'in şehre ne zaman döneceğini söyleyemediğim için bana kızmıştın."

Sherman, "Evet, evet ve sen de onun geri dönüp dönmemesini umursamadığını söyledin," diye yakındı. "Müstakbel kocanız söz konusu olduğunda takınacağınız tavır pek de doğru değil. Konsantre olman gereken tek kişi o ve Londra'nın yarısı zaten onunla nişanlı olduğunu düşündüğüne göre, tek yapman gereken-"

"Bu saçma söylentilerin aslı astarı yok."

"Daha geçen gece onu öperken *görölmüşsün*. *Bir kez olsun* talimatlarıma uymuş olmana ne kadar sevindiğimi anlatamam."

"Onlarca kez öpüldüm, bu bir o kadar da nişanlım olduğu anlamına mı geliyor?" "Başkaları tarafından görölmeyen çalıntı öpücükler önemsizdir; görölenler çok iyi tanık ."

Ophelia derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bu lanet olası söylentiler hiç beklenmedik bir şeydi. Onları yatıştırmanın bir yolu olduğundan emindi ama henüz aklına bir yol gelmemişti. Bununla birlikte, babasıyla bu tartışmaya tekrar girmeyecekti.

Hâlâ hiçbir konuda aynı fikirde olmasalar da, Rafe'nin evde kaldığı son birkaç gündür onun kadar zorba davranmıyordu. Hiç şüphesiz Rafe'yle hakkında çıkan dedikodular babasının keyfinin yerine gelmesine neden olmuştu. Babası bu söylentilerin onun bir sonraki Norford Dükü'yle evliliğinin önünü kapattığını düşünmüştü. Onun bu fikre karşı çıktığını duymak hiç hoşuna gitmemişti.

"Bu senin yeni bir stratejin mi?" dedi çok daha sakin bir tonda. "Beni evden çıkmak bile istemeyecek kadar sinirlendirmek mi?"

Şimdi iç çekti, hatta başını oturduğu kanepenin arkasına yasladı. "Hayır. Seninle neden artık normal bir konuşma yapamadığımızı gerçekten bilmiyorum."

Artık mı? Ne zaman oldu ki? Ama annesi geri döndü, bu yüzden babasına cevap verme gereği duymadı. Hem babasını tekrar kızdırmayacak ne söyleyebilirdi ki?

"İşte," diye duyurdu Mary, kapının girişinde durarak. "Sana uzun sürmeyeceğini söylemiştim."

Ophelia, Mary'nin gece elbisesinin gevşemiŞ alt dikişini ait olduğu yere, yakasının altına sokmak için yanına gitti. "Harika görünüyorsun anne. Ama hemen yola çıkalım. Henüz yemek yememişken yemeğe geç kalmak istemiyorum."

Mary, tipik anne tavrıyla, "Gitmeden önce burada bir şeyler yemek istemediğine emin misin? Sosyal bir toplantıda yemeğini karıştırmak oldukça moda, biliyorsun."

Modadan daha fazlası. Bazı ev sahipleri bu yüzden yeterince yemek bile vermiyordu! Ama gitmeyi biraz daha geciktirirlerse Ophelia gitme konusundaki fikrini değiştirecekti. Kendini hâlâ sosyal sohbete hazır hissetmiyordu ve gözyaşlarının yeniden bağlaması için fazla bir şey gerekmiyordu. Ama dün beri ağlamamıştı. Dedikoduları duyduktan sonra öfke onu daha sıkı bir şekilde ele geçirmişti. Ve hâlâ bulması gereken bir kocası vardı. Ve umarım Raphael Locke, o gerçekten nişanlanana kadar Londra'dan uzak durur ve sadece nişanlı olduğunu varsaymazdı.

Kırkınıc Bölüm

''

TEK KELİME BİLE ETME, DUYDUN

MU?" Ophelia, yanına oturan yemek arkadaşına tısladı.

Rafe, tam da konuklar yemeğe otururken Cades'lerin evine gelmişti. Geriye kalan tek sandalye Ophelia'nınkinden epey uzakta olduğu için masanın iki ucunda oturmaları gerekiyordu ama ev sahibesi son dakikada bir düzenleme yaparak onları yan yana oturtmuştu. Yine o lanet dedikodular.

Aslında kimse ondan bunları teyit etmesini istememişti. Ne de olsa bu sezonki üçüncü nişanı olacaktı, muhtemelen bu bir rekor olacaktı, dolayısıyla birilerinin sorması gerekirdi. Ancak görünüşe göre varsayım zaten taşta oturmuştu, bu yüzden kimse bunu teyit ettirme ihtiyacı hissetmedi.

Uzun bir masaydı, son derece uzun, yirmi dört kişinin oturabileceği kadar uzun, küçük toplantıya davet edilenlerin hepsi buydu. Bu yüzden Leydi Cade'in davetli listesinde kendisi varken Rafe'in de davet edilmesine şaşırmamıştı. Yine söylentiler.

En azından Mary onun diğer tarafına oturdu ve annesine dönerek hızla, "Konuş benimle anne. Bir şey söyle. Derin bir sohbeta dalmışız gibi davran."

"Elbette canım. Ama onunla herkesin içinde konuşursan sorun olmaz, biliyorsun. O zaten ailenin bir üyesi sayılır."

Ophelia inanamadı. Annesi de mi? Ama bunu babasının yaptığına hiç şüphe yoktu. Belli ki karısını, Ophelia'nın Vikont'la evleneceğinin kesin bir sonuç olduğuna ikna etmişti.

Rafe kolunu onun sandalyesinin arkasına koydu ve sanki üçü sohbet ediyormuş gibi ona doğru eğildi. "Tam olarak fısıldamıyorsun Phelia," dedi alaycı bir ses tonuyla.

Kadın adama döndü ve onları izleyen çok sayıda insanın iyiliği için ona gülümsedi ama homurdanarak, "Sana benimle konuşmamı söylediğimi sanıyordum," dedi.

İçini çekti. "Neden bu kadar kızgın olduğumu bilmiyorum - aslında biliyorum, ama biraz düşünürsen, sana yardım etme çabamın samimi olduğumu çok iyi biliyorsun. O aptalca bahis sadece motivasyon kaynağımdı. Ve beni görmezden gelmen bizi bu karmaşadan kurtarmayacak."

"Seni görmezden gelmek benim tek seçeneğim," diye fısıldadı öfkeyle, "tabii seni gelecek yüzyıla kadar utandıracak bir sahnenin parçası olmak istemiyorsan."

"Skandal konusunu geçiyorum, teşekkürler." Diğer tarafındaki adama döndü ve onunla sohbet etmeye başladı.

Ağzı bir karış açık, şaşkınlıkla adamın başının arkasına baktı. Sadece bir skandal tehdidi karşısında pes mi ediyordu? Kendini savunmak için başka bir şey söylemeyecek ya da Duncan'la birlikte onun sırtından eğlenmedikleri konusunda onu ikna etmeyecek miydi? Aptalca bir bahis uğruna onun hayatını altüst etmişti ve bunu daha kabul edilebilir kılmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Eski kabuğu omuzlarına yerleşti. Uzun yıllar boyunca ona iyi hizmet etmişti. Yine de acısını içinde tutmuyordu ve hiçbir zaman da tutmamıştı. Öfkesini de barındırmıyordu. Şu anda hiçbir şey bunu yapamazdı.

Aklından bir sonraki teklifi kabul etmek geçiyordu ama sonra kasabadaki herkes onun yanında oturan o şeytanla nişanlı olduğunu düşündüğü sürece başka teklif gelmeyeceğini fark etti. Ne kadar da sinir bozucuydu! *Herhangi bir* erkeği ona tercih edeceği gerçeğini burnuna bile sokamıyordu. O zaman onunla evlenir ve onun hayatına müdahale ettiği için binlerce farklı şekilde pişman olmasını sağlardı.

Duncan'la girdiği iddiayı duyduğundan beri ilk kez böyle bir düşünceye kapılmıyordu. Ve gözyaşlarına rağmen aklının bir köşesinde hep bu düşünce vardı. Ve bu intikamcı düşüncelerinin en kötüsü bile değildi. Duncan'ın tamamen başarısız olduğunu, lanet olası bahsi hiç kazanmadığını, daha iyi bir insan haline gelmesinin Londra'ya dönmek için uydurduğu bir oyun olduğunu düşünmesini istiyordu.

Ancak düşünceler eylem değildir. Bunların hiçbirini gerçekten yapmazdı. Eski Ophelia yapabilirdi ama o... Tanrım, neden onda yarattığı acıyı ve öfkeyi yatıştırmaya bile çalışmıyordu?

Annesi kolunu dürttü. "Yemeğin beş dakikadır dokunulmadan orada duruyor. Kaçırarak istemediğini söylediğine yemin edebilirim. İyi misin?"

"Ben iyiyim." Ophelia çatalını aldı. "Sadece biraz dikkatim dağılmıştı."

"Yoksa ölümümü mü planlıyorsun?" Rafe diğer taraftan, hâlâ onun her kelimesini dinlediğini kanıtlarcasına konuştu.

Ona ters ters bakmak için döndü. "Nasıl tahmin ettin? Yoğun erkekler genellikle bu kadar anlayışlı değildir."

"Hakarete geri mi?"

"Kim geriliyor? O aptal bahsi gerçekten kazandığını , değil mi?"

Bu intikamcı senaryoyu fantezi dünyasında tutabileceğini düşünmek buraya kadarmış. Az önce ima ettiği şey yüzünden kendine kızsada, yine de mükemmel bir vuruş yaptığını görmekten memnundu. Sertleşti. Yanağında bir kas kıpırdadı. Ve gözlerindeki ifade artık samimi değildi.

"bu söylentileri sen mi başlattın?" dedi alçak ve tehditkâr bir ses tonuyla.

"O kadar da kalın kafalı değilsin, değil mi?" diye karşılık verdi ve hatta krema niyetine gülümsemeyi bile başardı.

"Ne amaçla? Benimle gerçekten evlenmek , değil mi?"

"Sana bunu ödetmek için, evet, bunu bile yaparım. Sözlerimi bir kenara not edin, değerli bekarlığınızı elinizden almak sadece başlangıç olacak."

Adamın tepkisi ayağa kalkmak, kızın elinden tutmak ve onu odadan dışarı sürüklemek oldu; arkalarında şaşkın bir sessizlikten başka bir şey bırakmadılar. Az önce *onu* tehdit ettiği sahneye neden olduğu için dehşete düşmüş olan kadının nutku tutulmuştu. Ta ki onu Lord Cade'in çalışma odasına götürüp kapıyı arkalarından kapatana kadar.

Elini onun elinden çekti ve dönüp ona baktı. "Sen kesinlikle deli misin?"

"Evet, öfkeyle."

"Delice demek istemiştim."

"Ben de ona yakınım."

"O lanet söylentilere bir yenisini daha ekledin. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Hayır, ben sadece bizi onlardan kurtardım. Aşk kavgası, vesaire, çok öfkeli uzlaşmak için, vesaire."

"Hangi bahaneyle? Modaya uymayıp önüme konan yemeği yemeyi seçtiğim için mi?"

Bir an boş gözlerle ona baktı, neredeyse gülümseyecekti ama sonra homurdandı, "Lanet olsun Phelia, bunu nasıl yaparsın!"

"Ne? Bahsi kazandığına inandırmak için seni kandırmak mı? Çok kolay. Bir aktris olmalıydım. Hayır, gerçekten. Sanırım mesleğimi ıskaladım."

Adam ona sertçe baktı. Neredeyse geri adım atacaktı, belirgin bir huzursuzluk hissetti. Eğer bu kadar öfkeli olmasaydı, muhtemelen bu oyunu hemen o anda bitirirdi. Ama öfkesi hâlâ içindeydi ve bunun yerine ona küçük bir gülümseme verdi.

"Hiçbir kaçış yolu olmadan meşhur köşeye itilmek nasıl bir duygu? Pek hoş değil, değil mi?" diye alay etti. "Bana bunu sen yaptın, seni piç! Peki ne için? Aptal bir bahsi kazanabilmek için mi?"

Biri kapıyı çaldı, muhtemelen annesiydi. Ya da muhtemelen Lord Cade çalışma odasını kullanmalarına itiraz ediyordu. Rafe itilerek açılmaması için ağırlığını kapalı kapıya yasladı ve "Birazdan!" diye homurdandı. Kapı çalınması durdu.

"Senden bunu iyice düşünmeni isteyeceğim." Sakin bir tonda konuşmayı bile başardı. "Yanlış bir nedenle, özellikle de inat uğruna evlenmek, tahmin ettiğinden çok daha zararlı olacaktır. Bunu yapabilecek kapasitede olduğunu biliyorum. Daha önce sırf babana inat olsun diye benimle evlenmeyi reddettin. Şimdi o kini bana çevirdin, ama şunu düşün. İntikam geçicidir, ama sen hayatımızın geri kalanından bahsediyorsun, Phelia."

"Umurumda değil!"

"Bunu düşünmeyecek misin bile?"

"Düşüneceğim tek şey sana nasıl acı çektireceğim!" "Pekala, o zaman beklemek için bir neden göremiyorum."

Ona ne demek istediğini sorma fırsatı vermedi. Elini tekrar tuttu ve onu yemek salonuna geri çekerek konuklara Çu anonsu yaptı: "Ophelia ve ben bu gece yeminimizi etmeye karar verdik. Eğer içinizden biri şahitlik etmek için gelmek isterse, hoş karşılanacaksınız."

Bölüm Kırkbir

Ophelia'nın çocukken yaptığı kötü davranışlardan biriydi -Sözleri aceleyle söylemek, çok geç olmadan onları geri kadar inatçı ya da incinmiş olmak ve sonrasında asla geçmeyen bir pişmanlık yaşamak. Ancak bu sefer pişmanlıktan daha fazlası vardı. Çok daha fazlası.

Lynnfield Vikontu Raphael Locke ile bir sulh yargıcının evinin dar fuayesinde evlenmişti; babasının kendi takdirine bağlı olarak kullanması için verdiği özel ruhsat evliliklerini mümkün kılmış, sadece Leydi Cade ve Mary Reid şahitlik etmişti. Cade'in diğer konukları gelemeyecek kadar şaşırmışlardı ama Leydi Cade bu fırsatı kaçırmamıştı. Bu, pastanın üzerindeki krema olacaktı, sezonun en önemli etkinliği olacaktı ve her şeyi, "evet"lere kadar anlatabilecekti.

Ophelia düğününü kesinlikle böyle hayal etmemişti. Birçok kez görkemli bir kilisede muhteşem bir gelinlik giyerek koridorda yürüdüğünü, koltukların onu nikâh masasından kalkarken görmekten memnun olan gülümseyen hanımlarla ve onu kazanamadıkları için hayıflanan birçok hayranı olan çatık kaşlı beylerle dolu olduğunu hayal etmişti. Aslında oldukça bayağı bir düğündü, aceleye getirilmiş bir kamu hizmetiydi, görkemli bir yanı yoktu. Yargıcın annesi bile yan odada horluyordu! Yeminlerini etmek için salona davet edilmemelerinin nedeni de buydu. Eğer yeminleriyse.

Belki de sadece daha sonraki bir tarihte evleneceklerine söz veriyorlardı. O kadar sersemlemişti ki tutarlı düşünemiyor ya da gerçekte ne olduğuna uzun süre odaklanamıyordu.

söyleniyordu. Ama eğer bu sonsa, Ophelia'nın bağına basabileceği tek iyi tarafı, babasının orada böbürlenmek için bulunmamasıydı, çünkü tam olarak istediği şeyi elde ediyordu.

Leydi Cade'i evine geri götürürlerken Mary gergin ve kafası karışık bir şekilde durmadan durumla ilgili hiçbir şey konuşmadı. Yeni evliler birbirlerine tek kelime etmediler, ancak sanki küçük bir ilişkiye gidiyorlarmış gibi sohbete katıldılar, ama kesinlikle Leydi Cade'in yararı için. En azından Rafe katıldı. Ophelia'nın katkıda bulunması için dürtülmesi gerekiyordu, tıpkı tören sırasında her kelime için uyarılması gerektiği gibi. YaÇadığı Çokun bataklığında bir yerlerde, bu oyuna katılmasının gerekli olduğunu kavramığtı. Olduğı gibi iyi bir gösteri sergiliyordu. Sabah haberler çıktığında Leydi Cade törenin aceleye getirildiğini söyleyebilecekti, evet ve kesinlikle bir dükün oğluna uygun değildi, ama çiftin bekleyememesi ne kadar romantikti. Ne sabırsızlık!

Leydi Cade'i evine bıraktıktan sonra sessizlik hüküm sürdü. Ama Reid'lerin evine sadece birkaç blok kalmıştı. Ancak Rafe sadece Mary'yi oraya bırakmıyordu. Ophelia'yı da arabasından çıkardı.

Kapıyı çarpıp arabası uzaklaşmadan önce sert bir sesle, "Şimdi bununla yaşayacaksın," dedi.

Geçitte kar ya da buz yoktu ama Ophelia yine de olduğu yerde donup kalmıştı. Birbiri ardına şoklar yaşıyordu ama bu sonuncusu çok fazlaydı. Rafe onunla evlendikten sonra neden onu ailesine geri vermişti? Yoksa onlar evli miydi? Yargıcın söylediğı hiçbir şeyi gerçekten dinlememişti.

İkisi de orada durup Vikont'un arabasının uzaklarda kayboluşunu izlerken Mary bir kolunu onun beline doladı. "Az önce ne olduğunu anlamıyorum," dedi Mary kendi şaşkınlığıyla. "Eğer baban bana o adamla evleneceğini garanti etmeseydi, seni o yargıcın evine götürmesine asla izin vermezdim. Bunu kabul edecek kadar ne düşünüyordun Pheli?"

Anlaştık mı? Kabul etmiş miydi? Rafe'i bu işe kışkırtarak ve kendisinin başlatmadığı dedikodulardan kendine pay çıkararak, evet, bunun sözlü olmayan bir anlaşma olabileceğini düşündü. Ona acı çektirmek için bekârlığını elinden alacağına söz vererek, evet, bu da açık bir itaat işaretiydi. Ama kesinlikle bu kadar çabuk sonuç alacağını ya da ondan böyle bir tepki göreceğini hesaba katmamıştı. Aslında, onun kendisini incittiğı gibi kendisini de incitmeye çalışmaktan başka bir şey düşünmemişti.

"Gerçekten evli miyim anne?" diye sordu küçük bir sesle, hâlâ boş sokağına şaşkın şaşkın bakıyordu. "Yoksa bu sadece gerçek bir düğün gerçekleşmeden önce halletmemiz gereken bir tür ön işlem miydi? Şahitler ve yazılı hale getirilmesi gereken resmi bir evlenme sözü gibi mi?"

"Hiç bir şey duymadım." Mary kaşlarını çatı. "Belki de sadece dükün oğulları için gereklidir-?"

"Hadi bu soğuktan kurtulalım." Mary Ophelia'yı eve doğru çevirdi. "Ve hayır, bu gece olanlarla ilgili hiçbir ön hazırlık yoktu. Tek tuhaflık evliliğe karar verildiği gün evlenmiş olmanızdı, ama Locke'ların acil durumlar için özel bir ruhsat bulundurmalarına Çağırmadım. Biliyorsun, bu gibi küçük şeyler, toplumun en üst kademesinin özel ayrıcalıkları babanı her zaman çok kızdırmıştır, çünkü aynı şeyleri elde edecek bağlantıları yoktur."

Ophelia kendi kendine, "O zaman beni sosyal merdivenden yukarı itmek yerine kendisi o kademedan biriyle evlenmeliydi," diye mırıldandı.

Mary onu duydu ve gülümsedi. "Bana aşık olana kadar niyeti buydu, canım."

Annesine baktı. Babası hakkında bunu daha önce hiç duymamıştı. Mary için kendi isteklerinden vazgeçmiş miydi? Bu onun için oldukça romantik bir davranış olabilirdi -gerçekten vazgeçmemiş, sadece kızının yerine koymuştu.

Fuayede örtülerini çıkarırlarken Mary içini çekti. "Senin için hep hayalini kurduğum büyük düğün buraya kadarmış. Gerçekten dank ettiğinde, eminim büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağım."

Ophelia'nın hissettiği diğer her Geye bir de bunun için duyduğu suçluluk eklenmişti. Ama eğlendirmek Mary'nin uzmanlık alanıydı, deyim yerindeyse tek amacıydı ve tek kızının düğünü onun en büyük başarısı olabilirdi. Ama şimdi değil. Düğünde hazır bulunmaktan başka bir rolü olmamıştı.

"Özür dilerim," dedi Ophelia.

"Üzülme canım. Genç adamın bu kadar sabırsız olması kesinlikle senin suçun değildi. Hepimiz gibi senin de şaşırdığını yüzünden okuyabiliyordum. Eğer bir şey varsa, özel ruhsatı suçluyorum. Eğer cebinizde böyle bir şey varsa, onu kullanmak için can atarsınız."

Suçluluk duygusu daha da kötüleşerek Ophelia'yı sözcükleri söylemeye zorladı. "Olanlar hakkında yanlış bir izlenime kapılmışsın anne. Bunun romantik bir yanı yoktu."

Mary'nin kaşları yeniden çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni eve götürmek yerine neden burada seninle bıraktığını hala merak etmedin mi?"

"Elbette öyle. Onda takdire şayan bir şekilde saklamaya çalıştığı bir öfke sezdim. Ama eminim iyi bir nedeni vardır."

"Oh, var, çok iyi bir nedeni var. Çünkü o benimle evlenmeyi hiç istemedi, ben de onunla evlenmeyi istemedim. Öfkem onu bu işe itti, gerçi bu tek başına yeterli olmazdı, hakkımızda dolaşan dedikodular olmasa."

Mary'nin duyduğu ve hitap ettiği tek şey "Onunla gerçekten evlenmek istemiyor muydun?" oldu.

"Babam ısrar ve Rafe ile ben doğru nedenleri bulabilseydik ben de isterdim. Onları bulmaya çok yaklaştık, ama- sadece

sanırım kısmet değilmiş."

"Ama onu seviyor
musun?"

Yine o soru geldi ve tek söyleyebildiği "Gerçekten bilmiyorum. Daha önce bir erkeğin yanında kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim, her kelimemi korumak zorunda hissetmiyorum, ya da daha önce bir erkeğe hiç bu kadar kızmamıştım, ya da - bana hissettirdikleri çok uç noktalarda. Onunla asla unutamayacağım harika deneyimler yaşadım. İçimdeki çocuğu, kızı ve kadını ortaya çıkarıyor. Sadece birkaç duyguma değil, kesinlikle tüm duygularıma dokunuyor."

Mary'nin tek söylediği "Aman Tanrım" oldu, sanki Ophelia ona karmaşık düğünceler yerine kesin bir evet ya da hayır demişti.

"Siz ikiniz neden bu kadar erken geldiniz?" Sherman merdivenlerin başında belirerek sordu. "Ve antrede dikilip çene çalıyorsunuz?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Mary Ophelia'ya. "Sherman'ın düğününüzü kaçırdığını daha yeni fark ettim. Çok kızacak!"

Ophelia, bu felaket bir günün parlak bir notu, diye düğündü.

Bölüm Kırk İki

RAPHAEL yatak odasındaki okuma koltuğunun yanındaki lambayı kapattı ve odada sadece sönmekte olan ateşin loş turuncu ışığının titreşmesine izin verdi. Rom şişesi elinin altındaydı. Konyağı tercih ederdi ama bir kucak dolusu şişe almak için çalışma odasına girdiğinde karanlıktı ve sadece iki tanesiyle karşılaşmıştı. Birini yere vurmuş ama bulamamış, diğerini ise odasına götürmüştü. Daha sonra iyi stoklanmış barındaki içkilerin geri kalanına ne olduğunu öğrenmek için aşağı indiğinde yanına bir ışık alacaktı. Bir, hatta iki şişe bile bu gece yeterli olmayacaktı.

Ophelia Reid'le evlenmişti - Tanrım, artık Ophelia Locke'du. Aklını kaçırmıştı.

Bu işten sıyrılabilirdi, tek yapması gereken uzlaşmaz çelişkiler içinde olduklarını kamuoyuna duyurmaktı. Onu tanıyan biri bundan şüphe eder miydi? Kesinlikle hayır. Ama aklının bir köşesinde onunla evlenmenin iyi olabileceği, kendisini yaşayan en şanslı adam sanmasına neden olacak kadar iyi olabileceği gibi saçma bir düşünce vardı. Ama bu aptalca bir düşünceydi. Nasıl olabileceği gerçek olmayacaktı. Olacak şey onun en kötü kâbusu olacaktı.

Hizmetçisine evin hanımına hazırlık yapmasını söylemeyi düşündü, sonra onun yerine bir içki daha aldı. O şirreti evine getirirse lanetlenirdi. Onu hâlâ istediğini bilmeyecekti. Ellerini ondan uzak tutmak için mücadele etmesi gerektiğini bilmeyecekti. Onu görmezse, bu dürtülerini kendine saklayabilirdi. Ve sonuçta nerede yazıyordu, yaşamak zorunda olduğu

evlendiği karısıyla? Ailesi ona bakmazsa, onu bırakacak başka bir yer bulurdu ama bu onun yanında olmazdı.

Hiçbir zaman para sıkıntısı çekmemişti. Ona gelen ve genellikle ilk çocuğa erken yaşta geçen unvan, büyük bir mülkle birlikte geliyordu ve çoğu düzenli gelir getiren mülkler içeriyordu. Sorumluluğu erkenden öğretmek bir aile geleneğiydi. Yani bir erkek olmadan önce, kendi kendinin adamıydı.

Londra'daki şehir evi de bu mülklerden biriydi. Satın almak zorunda kalmamıştı ama kendi zevkine göre dekore etmek için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Bir erkeğin eviydi, bir bekar için konforlu hale getirilmişti. Bir kadın için uygun değildi, özellikle de her şeyi inadına yaptığı gibi onu da inadına mahvedeceğinden şüphe olmayan o kadın için. Evi seviyordu. Harap olmasını istemiyordu. Bir bardak rom daha içti.

Düşüncelerinin tutarsızlaşmaya başladığının belli belirsiz farkındaydı. Sabahın gerçekleriyle yüzleşmek zorunda kalmadan önce alkolün ona biraz huzur vereceğini umuyordu ama henüz işe yaramıyordu. Bir bardak rom daha içti.

Evliliği sabaha kadar herkesin dilinde olacaktı. Bu tür haberler çok hızlı yayılırdı. Tebriklerle -ya da taziyelerle- nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Babasına bir not yazmalıydı ama şimdi okunaksız olmasından korkuyordu. Yarın.

Yine de Ophelia'yı ailesiyle bıraktığı için kendini kötü hissetmeye başladı. Bu tür bir kin ona yabancıydı. Ama bu mükemmel bir intikamdı. Onları inat uğruna evlenmeye zorlayacaktı, değil mi? O zaman Ophelia'yı *gerçekten* istediği tek Geyden, babasının boyunduruğundan kurtulmaktan mahrum bırakabilirdi. Paha biçilemezdi ama onun için biraz fazla kindardı.

Onu orada uzun süre tutmayacaktı. Ama onu kendi evine getirmeyecekti. Kesinlikle hayır. Ona kin dolu davranışlarını gönlünce uygulayabileceği bir yer bulacaktı ve bunu bilmesine gerek kalmayacaktı. Onun ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenemezken aynı çatı altında yaşamayacaklardı.

Tanrım, onun aldatmada bu kadar usta olduğuna inanamıyordu. Onun değiştiğine, pişmanlıklarının gerçek olduğuna, doğruyu söylediğine gerçekten inanmıştı. En kötü eğilimlerini yendiğini bile düşünmüştü ama bunların hepsi yalandı. Ve onun söylediği tek bir kelimeye bile güvenemeyecekken, sürekli olarak bununla yaşayabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Duyduğum anda eve koştum. Tebrikler!"

Kafasını kaldırdığında kız kardeşinin kapıdan kafasını uzatıp sırtıttığını gördü. "Yapma şunu."

"Ne?"

"Beni tebrik edin. İstersen benimle birlikte yas tutabilirsin. Sadece bu kadar neşeli görünme, teşekkürler."

"Tilkileşmişsin." Odaya girdi. "İyi tahmin!

Sana iki puan!"

"Gerçekten kurnaz. Neden? Ve o nerede?" Amanda özellikle onun yatağına doğru baktı.

"Onu orada bulamazsın," diye mırıldandı. "Ama madem burada olduğunu düşünüyordun, neden içeri dalmadan önce kapıyı çalmadın?"

"Ben asla araya girmem," diye karşı çıktı

hışımına. "Az önce yaptın."

"Hayır, çalmadım. Önce kapıyı çaldım, çaldım, çaldım ve cevap vermeyince uyuyor olabileceğini düşündüm, ama uyuyor olmama ihtimaline karşı, sevincimi... seninle paylaşabilmek için bilmem gerekiyordu..." Adamın kaşlarını çatması yüzünden yavaşladı. "Memnun olmamalı mıyım?"

"Hayır,

yapmamalısın."

"Ama ondan

hoşlanıyorum."

"Daha önce yapmadın."

"Bu, onunla güzel bir konuşma yapmadan önceydi."

Homurdandı. "Söylediği tek kelimeye bile inanma Mandy. O mükemmel bir yalancı, usta bir düzenbaz, mükemmel bir oyuncu. Öyle olmadığını çok iyi bildiğin halde seni güneşin parladığına inandırır. Peki sen nasıl oldu da bu kadar çabuk öğrendin?"

"Bir adam katıldığım partinin ana salonuna daldı ve bunu odaya bağırarak söyledi. Sonra soru yağmuruna tutuldu ve Cade'lere gittiğini, Ophelia'nın bacağına pranga vurmak için hemen ayrılacağınızı açıkladığınızı ve Leydi Cade'in bile buna şahit olduğunu itiraf etti. Elbette herkes suçlayıcı bakışlarını bana çevirdi çünkü bunun yakında gerçekleşeceğine dair bir ipucu bile vermemiştim. Oldukça utanç verici, biliyorsunuz, ama sizi affediyorum çünkü çok mutluydum... pekala, pek de mutlu değildim. İşte. Mutlu musun?"

"Mutlu görünüyor muyum?"

Sandalyesinin koluna otururken şimdi kaşlarını çatıyordu. "Ne oldu? Onunla evlenmenizi engelleyen bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi kendinden öğrenerek. "Bu kadar öfkeli olmasaydım bunu önleyebilirdim, ama öyleydim ve yapmadım." Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyordu, ne demek istediğini açıklamaya başladı ama düşüncelerinin akışını kaybetti ve vazgeçti. Onun yerine, "Sana bir uyarı, canım. Öfkeliyken asla ve asla hayatınla ilgili önemli bir karar verme."

"Ondan hoşlandığını sanıyordum. "Yeni" kız hakkında övgüler yağdırmıştın. Hatta 'yeni' onunla tanıştım ve sana katılmak zorunda kaldım. Sadece değişmemişti, sanki tamamen yeni bir insan olmuştu."

"Yalanlar. Sevdığım kadın artık . O bir sahtekârdı."

Amanda kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bundan emin misin? Bahsi öğrenen kadından bahsediyoruz, unuttun mu? Bunun için senin kelleni isteyen kadından. Az önce ona mükemmel bir oyuncu dedin, değil mi? Belki de sahtekâr olan bu kadındır."

Bölüm Kırk Üç

"ANLAMİYORSUN, SHERMAN," dedi MARY. "Uyuyana kadar ağladı. Olayların bu şekilde gelişmesinden en ufak bir mutluluk duymuyor."

"Ve ben?"

Yemek salonunda, ikisinin de pek dikkat etmediği bir kahvaltıyla uğraşıyorlardı. Mary dün gece kocasına olanları anlatmıştı, en azından anladığı kadarıyla ve tahmininde de yanılmamıştı. Çok sinirlenmişti ve bu sabah da ruh hali pek düzelmemişti. Mary genelde kocasının ruh haline aynı şekilde tepki vermezdi ama bu kez farklı nedenlerle de olsa onun kadar üzgündü.

"Yüzyılın en görkemli düğününü yapabiliirdi," diye devam etti Sherman. "Kraliyet ailesi bile katılmış olabilir. Kaybedilen fırsatların farkında mısınız?"

"Bir *kez olsun* lanet olası 'fırsatlarınızı' değil de kızınızı düşünecek misiniz!"

Mary kocasına nadiren bağırırdı. Kızının aksine, kendini kaybetmek ya da duygusal patlamalar yaşamak onun doğasında yoktu. Böyle nadir durumlarda Sherman genellikle hemen not alırdı, şu anda da öyle yaptı. Sandalyesine yığıldı. İfadesindeki sıcaklık kayboldu. Ve karısına dikkatle baktı.

"Onu alışverişe götür," diye mırıldandı. "Bu siz kadınları her zaman ." "Bu çok duygusuzca, Sherman."

Yüzü kızardı. "Ama işe yarıyor, değil mi?"

"Küçük üzüntüler için belki, ama bu felakete küçük denemez. Üstelik bu hafta ilk kez ağlamıyor bile. Odasında kaldığı o birkaç gün hasta değildi, biliyorsunuz. Onu çok üzen bir şey duymuştu."

"Ne?"

"Hiçbir fikrim yok. Benimle konuşmak istemedi, bir şey yokmuş gibi davranmaya çalıştı. Ama onu hiç bu kadar kızgın ya da umutsuz görmemiştim - onu MacTavish'le nişanladığın zaman hariç."

Yine yüzü kızardı. "Lütfen bu konuyu tekrar açmayalım, canım. Eğer ona bir şans verseydi harika bir maç olabilirdi."

"Bu ne burada ne de orada. Mesele şu ki, şu anda yıkılmış durumda çünkü onu istemediği belli olan bir adamla evli."

Ophelia'nın adına öfkelenerek doğrulup oturdu. "*Hiçbir* erkeğin o meleği istemeyeceğine bir an bile inanmayacağım."

Mary kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Görünüşte melek, kesinlikle, ama çok iyi biliyorsun ki ona yaşattığın sıra dışı çocukluk onu sadece kibirli ve yıpratıcı yapmakla kalmadı, aynı zamanda tanıştığı herkese karşı güvensizlik duymasına neden oldu."

"Her şey için ben mi suçlanmalıyım?"

"Suçlu sen *olduğunda*, evet. Ona gösteriş yapmak zorunda olduğun bir biblo gibi davranmayı bırakman için seni sayısız kez uyardım. O daha bir çocukken sen ona bir yetişkin gibi davrandın. O hazır olmadan çok önce ona teklif götürmek için bitmek tükenmek bilmeyen bir bekârlar akınına buradan geçirdin."

"Bilmeniz gerekiyorsa, bu tekliflerin aşırı sayısı beni bile rahatsız etti."

"O zaman nasıl hissettiğini sanıyorsun? Onunla yaptığınız bağırış çağırışlar dillere destan, biliyorsunuz. Bütün blok kıs kıs gülüyor."

Bir kez daha yüzü kızardı. "Locke'la yaptığı ziyaretten döndüğünde o kadar da değişken değildi, fark ettin mi? Neredeyse onu tanıyamayacaktım."

Ona gözlerini devirdi. "Çünkü sana karşı tepkisi her zaman patlayıcı olduğu için onun yumuşak tarafını hiç görmedin. Ama evet, eve döndüğünde onda dikkate değer bir farklılık fark ettim. Daha yumuşaktı. Sanki dikenli çalılar ortadan kalkmış gibiydi."

"Locke'ların üstünlükleriyle onu ezdiklerini ve aşağıladıklarını mı düşünüyorsun?" diye yüksek sesle merak etti.

Ona dudak büktü. "Ben öyle bir şey düşünmüyorum. Vikont ve kız kardeşi dışında onlarla hiç tanışmadık. O aile hakkında gerçeklerden çok uzak olabilecek varsayımlarda bulunmayın."

Omuz silkti. "O zaman onu ne değiştirmiş olabilir? Sana bir şeyden bahsetmiştir herhalde?"

"Ben onun annesiyim Sherman, en iyi arkadaşı değil. Keşke aksi olsaydı ama bana nadiren güveniyor."

Ama Mary, söyleyeceklerini söyledikten , hâlâ aynı üzücü durumla karşı karşıyaydı ve bu durum ağlamaya değerdı. Hatta, "Onun mutlu bir hayatı olmadı, Sherman. Bunun farkında mısın? Bir insanın isteyebileceği en güzel kız ama aynı zamanda en mutsuz kız."

"Ne ki?"

"Onu kızdırmak dışında mı? Özür dilerim, bu yersizdi. Ama kabul etmelisin ki, sana tepki vermesinin tek yolu bu gibi görünüyor. Ve bu duruma yardımcı olacak bir şey yapılabileceğinden emin değilim. Garip olan şü ki, bence onu seviyor. Tam olarak öyle söylemedi ama ondan bahsederken gözlerinde bir parıltı görüyorsunuz. Bu da onun neden burada bizimle olduğunu ve onun neden mutlu bir şekilde gittiğini açıklmıyor. Bence kadın haklıydı, adam gerçekten evlenmek istemiyordu. Bunu sadece o aptalca söylentiler yüzünden yaptı, *sen* de tüm ahbablarına onun Locke'ları ziyaret ettiğini ve eve bir nişanla dönmesini beklediğini söyleyerek yayılmasına yardımcı oldun."

Yüzü daha da kızardı. "Locke'u ziyaret edip sarayında rüzgârın hangi yönden estiğini göreceğim."

"Yapma bunu," diye uyardı hemen. "İşleri daha da kötüleştirebilirsin." Ama sonra biraz da kızgınlıkla düzeltti: "Yine de, önümüzdeki birkaç gün içinde kızımı almaya gelmezse, seninle birlikte gidip ona ağzının *payını* vereceğim. Kızımın alay konusu olmasına izin vermeyeceğim çünkü onu kabul edilebilir bulmadığı ortaya çıkacak."

Bölüm Kırk Dört

“
DAHA KALKMADIN MI? SADIE olduğunu söyledi.”

Ophelia yatakta aniden doğruldu. Uyanıktı, öğlene yakın olduğunu biliyordu. Sadece zor geçeceğinden emin olduğu bir günle yüzleşmek için kalkmak istemiyordu. Haklıydı da. Odasına girerken heyecanlarını güçlkle bastıran Jane ve Edith'in bakışlarından, onun artık Leydi Locke olduğunu anladılar.

Ophelia, "Hizmetçim uyanık olmam gerektiğini düşünüyor, o yüzden size uyanık olduğumu söylemesi, uyanık olduğumdan emin olmak için kullandığı huysuz bir yöntem," diye açıkladı ve hatta onların iyiliği için esnemiğ gibi yaptı.

"Geç bir gece, ha?" Jane kıs kıs güldü.

Jane ve Edith küçük kahvaltı tepsisi masasında her zamanki yerlerine oturdular. Anlaşılan Sadie, Ophelia'yı yataktan kaldırmak için yaptığı son girişimde tepsiyi orada bırakmıştı.

Gerçi bu söz Jane için oldukça cüretkârdı, düğün gecesine sınırsız bir gönderme yapmıştı. Ama Ophelia'nın buna cevap vermesine gerek yoktu.

Edith heyecanını daha fazla dizginleyemedi ve patladı, "Sen çok şanslısın!"

Ve Jane ekledi, "Onunla nişanlandığını daha yeni öğrendik. İnanabiliyor musunuz? Kimse bize bundan bahsetme zahmetine girmedi çünkü zaten her şeyi bildiğimizden emindiler. Ve şimdi de bu!"

"Ama sizi burada bulmayı kesinlikle beklemiyorduk," dedi Edith. "Bu sabah seni görmek için Locke'un evine gittik. Kahyası ne olduğumuzu bilmiyordu.

bahsediyor. Ona Lord Locke'la evlendiğini söylediğimizde neredeyse bize yalancı diyecekti. Henüz duymadığını, bu yüzden doğru olamayacağını söyledi. O adamı kovmanız gerekecek. Sadece işini yapıyor olması umurunda değil, bu konuda oldukça kabaydı."

"Peki neden orada değil de buradasın?" Jane bir sonraki soruyu oldukça sivri bir şekilde sordu.

Ophelia içini çekti ve "Evi henüz benim için hazır değil," diye geçiştirdi. Ama arkadaşlarının bunu böyle bırakmayacağını bilmeliydi.

"Gerçekten mi?" Edith kaşlarını çatarak, "Ama kız kardeşi onunla kalıyor," dedi. "Ama kız kardeşi onunla kalıyor."

"Amanda'nın umurunda değil. Rafe yapacağımı düşünüyor ve bunun benim için doğru olmasını istiyor. İlk izlenimler falan. Benim için sorun değil. Düğün gecemizi yaşadık."

Kızarması anıydı ve konu yüzünden değildi, gerçi iki kız da olduğunu varsayacaktı. Kızardı çünkü bu doğru değildi. Neden yine yalanlara başvuruyordu? Acınmaya tahammül edemediği ve gerçeği öğrenirlerse bu ikisinden alacağı şeyin bu olduğunu bildiği için mi?

Konuyu biraz değiştirmek için, "Haber bu kadar erken duyduğunuza göre, içinizden biri bu sabah erkenden kalkmış olmalı," dedi.

Edith gülerek, "Şaka yapıyor olmalısınız," diye cevap verdi. "Dün gece duyduk."

"Cade misafirlerinin birkaçı hariç hepsi bulabildikleri her partiye koşmuş olmalı," diye ekledi Jane. "Tonun nasıl olduğunu bilirsiniz, herkes en son haberi ilk *duyan* olmak ister. Aslında dün gece bunu iki kez duyduk. İlk olarak evlenmek üzere yola çıktığınızı."

"Ve sonra," diye bitirdi Edith, "bir saatten kısa bir süre sonra evlendiğinizi. Cade'in konuklarından birkaçı, Leydi Cade, evet, gerçekten oldu, buna kendisi de tanık oldu, diye onaylayarak dönene kadar geride kaldılar. Sonra onlar da haberi yaymak için koşturdular."

"Ve buna inanamayacaksın," diye devam etti Jane daha da heyecanla. "Ama ben de ilk evlenme teklifimi dün gece, düğün haberiniz yayıldıktan hemen sonra aldım. Lord Even'dan. Ona zerre kadar ilgi duyduğumdan değil ama bu da bir başlangıç!"

"Gerçekten de bu sabah eski sevgililerinizden ikisi beni aradı," dedi Edith. "Tahmin edebileceğiniz gibi inanmadım ama çok da sevindim. Hayal kırıklıklarını oldukça iyi karşılıyorlar, ama çoğu artık senin onlar için kesinlikle aday olmadığının farkına vardı, yine de evlenmeleri gerekiyor."

"Karar vermek için fazla zamanımız kalmamış olsa da Edith ve ben bu sezon da koca bulabiliriz. Ama artık fırsatlar sonsuz."

Onları dinlerken, her ikisinin de "artıkları" için ne kadar heyecanlı olduklarını görünce, neden ondan nefret etmediklerini merak etmek zorunda kaldı. Kötü şöhretli güzelliğinden başka hiçbir suçu olmadan onları geride tutmuştu. Karar vermeye bile çalışmamışlardı.

evlenmek isteyebileceklerini önceden düşünmüşlerdi. Bunun yerine her ikisi de önce o evlenene kadar hiçbir şansları olmayacağına karar vermişlerdi. Üzücüydü. Bu şekilde olmamalıydı. Ve böyle olmaması için hiçbir şey yapmamıştı çünkü ikisiyle de gerçekten arkadaş olmamıştı.

"Gstersen birkaç tavsiyede bulunabilirim," dedi Ophelia neredeyse utangaç bir ifadeyle. "Öyle görünmese de, o beylerin çoğuna dikkat ediyordum ve bazıları diğerlerinden daha kibardı, bazıları daha romantikti, bazılarının örnek bir baba olacağından eminim. Ve bir erkekte bunu neden aradığımı bildiğinizi biliyorum." Her iki kız da kıkırdadı. "Ama nişanlı olduğum için hiçbirleriyle gerçekten , bu yüzden onlar hakkında daha fazla bilgi edinmek için uygun sorularla onları zor durumda bırakmaktan çekinmedim."

"Üç özelliğe birden sahip olan var mıydı?" Jane ilgiyle sordu.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Ophelia. "Örneğin Harry Cragg senin için mükemmel bir seçim olabilir Jane. Kendisi sadece hevesli bir değil, aynı zamanda Kent'teki arazisinde yarışçılar yetiştiriyor. Bir takla atıp kolunu kırdıktan sonra ailen artık ata binmene izin vermediğinde ne kadar hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, Harry'nin benimle ilgilenmesinin tek nedeni ata binmeyi sevdiğimi öğrenmiş olması. O adam, bir karısı olduğunda her gün onunla ata binmesini bekleyecektir, bundan hiç şüphem yok."

"Haklı," diye onayladı Edith. "Harry'yle bir kez konuştuğumda sadece atlar hakkında konuşmak istedi. Benim için oldukça sıkıcıydı, ama sana büyüleneceğini söylediğimi hatırlamıyor *musun* Jane?"

"Oldukça da yakışıklı, değil mi?" Jane biraz daha ilgili görünmeye başlamıştı. "En azından ben öyle düşünüyorum."

Edith sırtarak, "Benim zevkime göre biraz fazla açık hava," diye cevap verdi.

"Tabii ki ben

"Ben bir mavi çoraplıyım."

Jane, "Evet, partiye gitmektense burnunu bir kitaba sokmayı tercih ettiğini biliyoruz," diye alay etti.

Ophelia, "Aklıma geldi de Edith, Lord Paisley'e biraz ilgi göstersen iyi olur," dedi. "Adını hatırlayamıyorum ama üç binden fazla kitaptan oluşan kişisel kütüphanesiyle övünüyordu. Sırf onlara daha fazla yer açmak için malikânesine eklemeler yapmak zorunda kaldığını söylüyordu."

"Şaka mı yapıyorsun?" Edith iri gözlerle sordu.

"Uzun boylu değil. Yabancı bir ülkede istediği bir kitap olduğunu duysa dünyanın öbür ucuna gider gibi bir izlenim edindim."

"Ve sana yakışacak kadar da , canım," diye kıkırdadı Jane.

"Biliyor musun Pheli," diye söze başladı Edith düşünmeden, "asla-oh, özür dilerim, ağzımdan kaçırıldı."

Ophelia ona, "Sorun yok," diye güvence verdi. "O eski lakap artık beni rahatsız etmiyor."

"Öyle değil mi?" Jane düğünceli bir ifadeyle kağıtlarını çattı. "Değıştin Ophelia, gerçekten değıştin. Doğrusu, hiç böyle hissetmemiştim-"

"Rahatlamış," diye bitirdi Edith onun yerine. "Evet, ben de bunu hissettim. Dışarı atılma riskini göze alarak, sendeki değışimi sevdiğimi söylemeliyim. Bizim için en iyi seçeneklerin kimler olabileceğini anlamamıza yardımcı olmak için çaba göstereceğin kimin aklına gelirdi, gerçek bir..."

Edith sözünü bitirmemişti ama bol bol kızarıyordu. Aralarında konuşulmayan bir *arkadaş* dolaşıyordu. Aynı utanç Ophelia'yı da sarmıştı. Rafe gerçekten de tam isabet kaydetmişti. Eski acıları onu fazlasıyla benmerkezci yapmış ve bu ikisiyle yakınlaşmasını engellemişti. Her zaman onun tepkilerine göstermişlerdi. Bir düşününce, bir şeye tepki vermediği zamanlarda, ki bu nadiren oluyordu, ikisi de iyi kızlardı ve etrafta olmak eğlenceliydi.

Tanrım, hayatta neleri kaçırmıştı, onu incitmesinler diye arkadaşlarını kendinden uzaklaştırmak, oysa bunu yapmak aslında en çok onu incitmişti.

Bölüm Kırk Beş

Sadie kapıda, " ^{KOCAN} GÖRMEYE ^{GELDI}," diye anons etti.

Ğki kız yatakta Ophelia'ya katılmıŒ, bađdaŒ kurup oturarak her iki kız için de olası kocaların güzel bir listesini . Aralarında sıcak bir dostluk vardı, kahkahalar kendiliğinden atılıyordu. Ophelia uzun zamandır bu kadar eğlenmemiŒti.

Ama Sadie'nin açıklamasıyla birlikte üç kız da *koca* kelimesinin kulağa hoş geldiğini düşünmeye başlamıŒtı, en azından ikisi öyle düşünüyordu. *Kocanın* Ophelia için tam olarak olması gerektiği gibi bir anlam ifade etmediğinin hatırlatılması ruh halinin aniden düşmesine neden oldu. Ama arkadaşları telaŒla oradan uzaklaŒırken, ikisi de Ophelia'nın evlilik hayatının ilk günlerine müdahale etmek istemedikleri için, Ophelia bu duruma iyi bir yüz ifadesi takınmaya çalıŒtı.

Sadie onu acele ettirmeye çalıŒsa da giyinmek için acele etmedi. Ona göre Rafe bekleyebilirdi. Bütün gün bekleyebilirdi. Bekletilmeyi hak ediyordu. Tanrım, öfkesi ne kadar da kolay geri dönüyordu ve ona engel olamıyordu.

Sadie, Ophelia'yı kapıdan dıŒarı iterken, "Annenin yatağına dönmesi iyi olmuŒ," dedi. "Bu sabah olayların bu Œekle dönüŒmesinden dolayı çok sinirlendiğini duydum."

Ophelia merdivenlerin tepesinde duraklayarak, "Ne saçmalık," diye alay etti. "Annem asla savaŒ çığırtkanlığı yapmaz."

"sefer yaptı ve inanır mısınız, babanız geri adım bile attı. Jerome kapıyı dinliyordu. Doğru olduğuna yemin ediyor."

Ophelia buna inanmadı. Uşak, anlattığı hikâyeleri daha ilginç kılmak için süslemesiyle tanınırdı. Ama bu konuda tartışmayacaktı çünkü Rafe onu salonda bekliyordu. Onun kendisini almak için orada olduğundan şüphesi yoktu. Evliydim, isteseler de istemeseler de aynı evde yaşamaları bekleniyordu. Dün gece kabaca onu terk ettiği için önce ondan özür dilemesini isteyecekti.

Salonun kapısında durakladı. Savaş için silahlanmıştı, gözlerinin rengini ortaya çıkaran toz mavisi elbiselerinden birini giymişti, saçları mükemmel bir düzen içindeydi. "Kocası" sokağa bakan pencerenin önünde duruyordu. görecek pek bir şey yoktu. Ama derin düşüncelere dalmış görünüyordu ve onun geldiğini duyduğundan şüpheliydi.

Söyledi. Arkasını bile dönmeden, "Bir saat beklettin. Bıkıp gideceğimi mi umuyordun?"

"Uzun değil," diye mırıldandı. "Sadece olmanı umuyordum."

Bir kanepeye doğru ilerleyen kadının sırtarak kendisine doğru attığı gülümsemeyi yakalamak için arkasını döndü. Hepsi birbirinin aynısı ve ipek brokarla rahatça döşenmiş dört kanepede vardı; renkleri ağırlıklı olarak altın rengiydi ve odanın geri kalanına serpiştirilmiş düz kahverengi sandalyelerle uyumlu olan çeşitli toprak tonları da vardı. Kanepeler, içinde birkaç biblo ve annesinin çiçek aranjmanlarından birinin bulunduğu, ama esas olarak çay tepsileri için kullanılan alçak bir masanın etrafına yerleştirilmişti.

Rafe yanına oturmayı aklından bile geçirmesin diye eteğini iyice sıyırdı. Rafe onun yanına geldi ve eteğinin kenarına oturdu! Kadın dişlerini sıkarak eteği Rafe'nin kalçasının altından çekip çıkardı. Adam yüzünü ona dönüp bir kolunu kanepenin arkasına yaslarken fark etmemiş gibi görünüyordu bile. Belki de kasıtlı olarak kaba davranmıyordu ama kadın ondan uzaklaştıkça kabalaşıyordu.

Bunu fark etti ve dedi ki, "Sakin ol."

"Şeytana git."

Ona doğru uzanmaya başladı ama fikrini değiştirdi ve iç çekti. "En azından birkaç dakika normal bir konuşma yapabilir miyiz?"

"Bundan şüpheliyim. Size samimi davranmam için birkaç dakika çok uzun bir süre."

Öfkesi fokur fokur kaynıyordu. Ağzından çıkan her kelime öfkesini daha da artırıyor, sanki kendi kendini besliyordu. Ve bu öfke için başka bir çıkış yolu yoktu, sadece büyümeye ve iltihaplanmaya devam edecekti. Onu tanıştırdığı diğer çıkış yolu artık bir seçenek değildi. Sorumlusu olduğu öfkeden kurtulmak için onu kullanacak değildi.

"Bizim için ideal bir çözüm buldum."

Bunu bir altın külçesiymiş gibi ortaya attı, onun üzerine atlamasını ve o an için alaycılığı ve hıncı bir kenara bırakmasını bekliyordu. Ama işe yaramadı.

"Bir çözüme ihtiyacımız olduğunun farkında değildim ama sanırım siz öyle düşünebilirsiniz." Aklına gelen tek şey evliliğin feshedilmesiydi ama buna izin vermeyecekti

Bu kadar kolay kaçamazdı. "Fesih bir seçenek değil" demeden önce argümanlarını hazırlamıştı.

"Katılıyorum," onu şaşırttı. "Biraz erken de olsa düğün gecemizi yaşadık bile."

Sevişmelerinden bahsederek onu utandırabileceğini düşündüyse de işe yaramamıştı. Aslında bu ona ne kadar saf olduğunu, onun tüm yalanlarına nasıl inandığını, başından beri Duncan ve onun için sadece bir eğlence kaynağı olduğu halde ona yardım etmek istediğini nasıl düşündüğünü hatırlattı. Duncan'ın amacı tamamen kendine hizmet etmekken, ona yardım etmiş olması tamamen önemsizdi.

"Bir ev almaya karar verdim. Buradan çok uzak olmayan bir yerde satılık bir ev var, böylece istediğin zaman aileni kolayca ziyaret edebileceksin."

"Evinizin nesi var?"

"Hiçbir şey. Evim benim için mükemmel. Bu şekilde kalmasını istersem şaşırmayacağından eminim. Ben sadece senin için bir evden bahsediyorum."

Böyle bir şey duyacağını tahmin etmemişti ama yine de ona gülümsemeyi başardı. "Gerçekten evini mahvetmemi bekliyorsun, değil mi?"

"Bu düşünce aklıma geldi. Ne yapacağı belli olmayan bir kadınsın Phelia, muhtemelen tanıdığım en ne yapacağı belli olmayan kadınsın. Sevdiğim bir ev için riske girmemeyi tercih ederim."

"Yani senin parlak fikrine göre sadece ayrı yatak odalarımız değil, ayrı evlerimiz de mi olacak? Peki ya bu fikri beğenmezsem?"

"Bunu seni memnun etmek için yapmıyorum, canım. İstersen burada kalabilirsin. Ama bu eninde sonunda aileme mahcup olmanıza neden olacaktır. Ama unutmayın ki bizi kolayca kurtarabilecekken bu duruma siz zorladınız."

"Hiçbir şeyi zorlamadım! Hayatım üzerine bahis oynamaya karar verdiğinde bunu kendi başına sen getirdin!"

Onun öfkeli ses tonunu duymazdan geldi ve omuz silkti. "Her ne olursa olsun, teklif ettiğim şeyi kabul edeceksin. Yoksa kararları artık benim vereceğimi henüz fark etmediniz mi?"

Bunu söylerken sesi fazlasıyla kendini beğenmiş çıkıyordu. "Ben olsam buna güvenmezdim."

Ayağa kalktı, Summers Glade'de Opheliaya sözlü olarak haddini bildirirken takındığı aynı öfkeli yüz ifadesiyle. "Beni zorlama, Ophelia. Bunu zaten yeterince yaptın. Gerekirse sana tasma takabilirim ve takacağım da. Her hareketin üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmayı tercih etmem -yine- ama kontrolden çıkarsan yaparım."

Onu bu uyarıyla ve bu kez tek başına Alder's Nest'e geri götüreceğini ve orada daha önce olduğu kadar tutsak olacağını açıkça belirterek bıraktı. Bu kelimeyi vurguladığında ima ettiği şey *buydu*

tekrar. Ama bunu onun yanına bırakmayacaktı ve bırakmayacağından nasıl emin olacağını da biliyordu.

Bölüm Kırk Altı

"
BU KÖTÜ BİR FİKİR," diye homurdandı Sadie kucağındaki bornozu daha sıkı sararken ve endişeyle otobüsün penceresinden dışarı bakmaya devam ederken.

Ophelia, "Bu harika bir fikir," diye karşı çıktı.

"insanların arasına dalamazsın, özellikle de bu insanların." "O bir dükkân olabilir," dedi Ophelia omuz silerek, "ama aynı zamanda benim kayınpederim.

hukuk. Gerçekten beni sıcak bir şekilde karşılamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Asıl mesele bu değil. Ya oğluyla aranızın bozuk olduğunu çoktan duyduysa?"

"Bunu henüz kimse bilmiyor. *Rafe* bile henüz bilmiyor. Bizi ayrı tutmanın kendi fikri olduğunu *sanıyor*."

"Ailesine zorla girmek yerine sana aldığı o eve taşınmalısın."

Ophelia içini çekti. Sadie bugün homurdanma konusunda çok formdaydı. Ophelia Dük'le ilk kez karGılaGacağı için yeterince gergindi. Hizmetçisi bunu daha da kötüleGtiriyordu.

Ophelia, "Birincisi, ben serserilik yapmam," dedi. "İki, onun satın aldığı o evde oturmaya hiç niyetim yok."

"Ama bunu sadece senin için aldı."

"Evet ve parayı boşa harcadığı için çok mutluyum. Londra'ya döndüğümüzde onun parasını daha da fazla çarçur etmeyi planlıyorum. Abartılı bir alışveriş çılgınlığına çıkacağım ve tüm faturaları ona göndereceğim."

Sadie, "Bir adamla aranız iyi değilken onun çantasını karıştırmak, Norford Hall'a kaçmaktan daha kötü bir fikir," diye uyardı.

"Bugünlerde senin için her şey kötü bir fikir."

"Çünkü eski haline geri döndün. Ben de tam yeni haline alışıyordum ve-"

"Bu doğru değil ve bunu sen de biliyorsun," diye araya girdi Ophelia, sesi biraz incinmişti. "Ben sadece *onun* söz konusu olduğu durumlarda geriliyorum."

Sadie içini çekti ve itiraf etti: "Bu doğru. Özür dilerim. Evliliğiniz için çok büyük umutlarım vardı, sonunda babanızdan uzakta biraz huzur, iyi bir adamdan biraz sevgi, tapabileceğim bebeklere sahip olmak... enceinte olmadığınızdan emin misiniz?"

Ophelia hiç emin değildi ama, "Evet, öyle ama şoför kenara çeksin, sanırım yine hastalanacağım," dedi.

"Enceinte', değil mi?"

"Değilim, gerçekten, ve boş ver, durmamıza gerek yok. Geçti. Sadece içimde çalkalanmaya devam eden bir öfke var ve bu zıplamalı yolculuk hiç yardımcı olmuyor."

"Eğer öyleysen sorun değil, biliyorsun. Sen evlisin."

"*Ben bebek sahibi olmayacağım!*"

"İyi. Ama kızgın olmak daha önce hiç midenizi bulandırmamıştı."

"Daha önce hiç *bu kadar* kızgın olmamıştım."

Sadie birkaç homurtu daha etti ama Ophelia dinlemeyi bıraktı. Bu ziyaretle ne elde edeceğinden emin değildi. O kadar ilerisini düşünmemişti. Rafe ile ailesinin arasını açmak istemiyordu. Ama Rafe'nin başının üzerinde sallandığı tehdit onu endişelendiriyordu. En azından Rafe'in yanında ona iyi gözle bakacak ve eğer Rafe gerçekten özgürlüğünü kısıtlamaya ve onu bu kez tek başına Alder's Nest gibi bir yere tıkmaya kalkarsa, mantıklı bir şekilde konuşmak için orada olacak birini istiyordu.

Norford Malikânesi'ne varmak sadece bir günün büyük bir kısmını aldı. Ophelia'nın kraliyet sarayı dışında gördüğü en büyük malikâneydi. Büyüklüğü göz korkutmakla kalmıyor, orada bir dükün yaşadığının bu kadar açık olması da cesaret kırıcıydı. Gerçek bir düğün. Kraliyet ailesinin dışında, meşhur merdivenden çok daha yükseğe çıkamazdınız.

Arabadan indiklerinde Sadie'nin gözü daha da korkmuştu ve ağzı bir karış açık malikâneye bakakaldı. Söyleyeceği son bir şey vardı ve onu da fısıltıyla söyledi: "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Ophelia cevap vermedi. Liveried uşakları onları içeri sokmak, arabaya bakmak ve valizlerini boşaltmak için topluca geliyorlardı. Bu durum için oldukça görkemli giyinmişti, muhtemelen bu yüzden kendini ya da orada ne iğdi olduğunu tanıtmaya gerek kalmadan içeri alınıyordu.

Tabii ki Norford Hall kahyasının katı duvarıyla karşılaştığında bu konudaki fikrini değiştirdi. Kim olduğunu öğrenmeden daha ileri gitmesine izin vermeyecekti. Ama Sadie hizmetkâr sınıfıyla uğraşırken en iyisini yapıyordu, kendisinden daha yüksek mevkideki hizmetkârlara karşı en ufak bir hayranlık duymuyordu ve her türlü uzun soruyu doğrudan konuya girerek atlatıyordu.

"İki odaya ihtiyacımız olacak," dedi Sadie uşağa. "Biri oldukça büyük, bu yüzden leydime burada kalması için sadece bir misafir odası vermeyi düşünmeyin bile. Kendisi lordunuzun kocasının ailesiyle tanışmaya gelen yeni gelini. Buranın ne kadar büyük olduğunu düşünürsek, onunkine yakın bir oda tutacağım, teşekkür ederim."

O kadar kolaylıkla üst kata çıkarıldılar. Kâhya onun için alığıyor olsaydı, Ophelia bir hizmetçinin yüksek tavrından biraz daha fazlasını göstermesi için ısrar ederdi, ama belki de burada, tağrada daha rahatlardı. Kendisine gösterilen oda o kadar büyüktü ki, evdeki yatak odasının dört katı büyüklüğündeydi ve Ophelia kendini cüce gibi hissetti. Mobilyalar çok zarifti, çoğunlukla yeşim taşı ve altın rengindeydi, pahalıydı. Ama o pahalı şeylere alışkındı, bu yüzden oradakileri kullanmakta tereddüt etmedi. Bununla birlikte, Norford Hall'un bu büyüklükteki odalarla bir şehir bloğu gibi bu kadar geniş bir alana yayılmasına şaşmamalıydı.

Günün büyük bir kısmını yolda geçirdikten sonra, en azından akşam yemeğine kadar dinlenmesi gerekiyordu ama bunu düşünemeyecek kadar gergindi. Dük ile ilk buluşmasını aradan çıkarabilirse, o zaman rahatlayabilirdi - eğer iyi giderse - ve belki de kalışının tadını çıkarabilirdi. Bu yüzden seyahat kıyafetlerini çıkarıp en az kırışmış günlük elbisesini giymekten başka bir şey yapmadı ve yeni ailesiyle "tanışmak" için aşağı indi.

Bölüm Kırk Yedi

Ophelia alt katta dolaşıp yönünü bulmaya çalışırken Norford Hall'da kaybolmanın kolay olduğunu fark etti. Sadece bir ana salon ve onun dışında odalar yoktu, birkaç tane vardı. Sonunda ana odaların nerede olduğunu bulmaya çalışmaktan vazgeçti ve dükten bir görüşme talep etti. Görünüşe göre her yerde uşaklar olduğu için en azından bunu yapmak yeterince kolaydı. Birden fazla salon olduğunu çoktan keşfetmişti. Mavi oda olarak adlandırdıkları yere götürüldü ve uzun süre beklemek zorunda kalmayacağını umdu.

Duvarlar, yerler ve pencereler bu rengin soluk tonlarıyla kaplı olduğu için bu adı alan mavi salon boş değildi. Orta yaşlı bir kadın kanepelerden birine uzanmıştı. Aslında orada uyukluyor gibi görünüyordu, bir kolu uzun pencerelerden içeri giren ışığı engellemek için gözlerinin üzerine örtülmüştü. Ama ayak seslerini duyunca hemen doğruldu, Ophelia'ya bir göz attı ve kaşlarını çatı.

"Sen de kimsin? Boş . Bu uzun boylu olmazOğlum aşağıya gelmeden git buradan."

Hiçbir şekilde normal bir selamlama değildi, Ophelia gülse mi kızsı mı bilemedi. Rafe'in annesi mi? Annesinin uzun zaman önce öldüğünü duyduğuna yemin edebilirdi. O zaman kim? Sarı saçları ve mavi gözleriyle dikkat çekici bir kadındı ve Rafe'ye çok benziyordu. Ama o kadar huysuz ve otoriterdi ki, tavırları neredeyse erkeksi denebilirdi.

"Pardon?" Ophelia söyledi.

"Oğlum Rupert güzel kadınlardan çok etkilenir," diye açıklamak için bir an bekledi kadın. "Sen çok güzelsin. Sizi görür görmez ayaklarınıza kapanacak. Gitmelisiniz."

Ophelia bu sözleri tamamen görmezden gelmeyi seçti ve yeniden başlamak için çaba sarf etti. "Kocamın teyzelerinden biri olabilir misiniz? Ben Ophelia."

"Kim olduğun umurumda değil, gel, bir an önce ortalıktan kaybolmalısın.

-Boş ver. Biz . Kardeşimi başka bir zaman ziyaret edebiliriz."

Bunu yapmak için ayağa kalktı ama çok geç kaldığı için boğazından kısık bir hırıltı çıktı. Tartıştığı genç adam, yani oğlu, odaya rahatça girdi. Gözleri hemen Ophelia'ya kaydı ve onu olduğu yerde durdurdu. Sertçe baktı. Ophelia'nın alışık olmadığı bir şey değildi ama çoğu kişi gibi nutku tutulmamıştı.

"Tanrım," dedi. "Tanrım, melekler yeryüzüne ne zaman indi?"

Uçuşan bukleli siyah saçları ve soluk mavi gözleriyle inanılmaz derecede yakışıklıydı, ama kadınsı bir şekilde. Cildi çok pürüzsüz, burnu çok inceydi. Kol ağızlarında dantel, kravatında aşırı miktarda dantel ve parlak limon yeşili saten bir yelek giymişti. Adamın züppe diz pantolonu giymemesine şaşırılmıştı. Kesinlikle kız gibi bir havası vardı, ki bu neredeyse komikti, çünkü annesi oldukça erkeksi görünüyordu.

"Çeneni kapatabilirsin Rupert," diye tersledi annesi tiksintiyle. "O senin kuzenin Rafe ile evli."

"Ah, bu her şeyi açıklıyor." Evli olduğu için pek de hayal kırıklığına uğramışa benzemiyordu. "Eşsiz Ophelia, şüphesiz. Hakkında bir şeyler duyduğumda onu arayıp bulmam gerektiğini biliyordum ama açıkçası zerre kadar inanmamıştım. Kimse onun iddia edildiği kadar güzel olamazdı. Lanet olsun, keşke bir kez olsun her şeyi bilen rolünü oynamasaydım. Ama önemli değil." Ophelia'ya gerçekten muhteşem bir gülümseme verdi. "Kuzenimi unut. Benimle kaçmalısın. Seni delicesine mutlu edeceğim."

"Rupert, ben bir aptal yetiştirdim," diye uyardı annesi.

Rupert Çu anda annesine zerre kadar dikkat etmiyordu. Öne doğru sıçramıÇ ve Ophelia'nın elini öpmek için eğilmiÇti, parmaklarını da bırakmıyor, mavi gözleri Ophelia'nınkilere kilitlenmiÇken parmaklarını ağzına götürmeye devam ediyordu. Bir dakika içinde onları emmeye baÇlayacağından korkuyordu.

Onlara bir baÇka adam daha katıldı, öylesine uzun boylu, ağırbaÇlı ve asil duruÇlu bir adamdı ki, üzerinde buruÇuk bir frak olmasına rağmen Norford Dükü olduğuna hiç Çüphe yoktu. Aynı zamanda Rafe'in daha yaşlı bir versiyonuydu, aynı boyda, aynı sarı saçlı ve mavi gözlüydü, sadece daha tıknazdı.

Kaşları çatık kadına baktı ve "Julie, evine git. Misafirlik süreni aştın."

"Daha yeni !"

"Aynen öyle."

Ama adam ona sarılmak için odanın içine doğru ilerledi ve kadın da ona sarılmadan önce homurdandı. Onunla alay mı ediyordu? Bir düğ kız kardeşine sataşılıyor muydu?

Sonra Ophelia'ya döndü. "Kim olduğunuzu sormama gerek olduğunu sanmıyorum. Güzelliğinizle ilgili söylentiler size haksızlık ediyor. Benimle gelin. Tanışmak için yeğenlerimin ağzının suyunun akmadığı bir yer buluruz."

Rupert şiddetle, "Ah, diyorum, gerçekten ağzımın suyu akıyor," diye itiraz etti.

Ama Norford Dükü çoktan odadan çıkmıştı ve Ophelia onun da kendisini takip edeceğinden bir an bile kuşku duymadığından emindi. Yine de önce elini bırakmak istemeyen Rupert'tan çekmesi gerekti. Sonunda bağardı ve hızla odadan çıktı.

"Uzun sürmesin aşkım. Burada bekliyor olacağım," seslendi Rupert arkasından. Sonra onun ulduğunu duydu. Annesi ona bir şeyle vurmuş olmalıydı.

Ophelia, Preston Locke'un koridorun sonundaki bir odada gözden kaybolduğunu gördü. Arkasından koçmak için eteğini kaldırdı, dururken mermer zeminde birkaç santim kayd ve içeri girmeden önce kendini toparlamak için birkaç saniye bekledi. Bir kütüphanede mi yoksa bir çalışma odasında mı olduğundan emin değildi. Geniş bir odaydı. Neredeyse her duvarda dolu kitap rafları sıralanmıştı. Ama daha önce gördüklerinin iki katı büyüklüğünde bir masa da köşedeki pencerelerin önüne yerleştirilmişti. Oda, rahat görünümlü sandalyelerden oluşan küçük gruplarla doluydu.

"Burası çok güzel bir çalışma odası," dedi kadın, rahat sandalyelerden birine oturarak ona katılırken. Aralarındaki alçak masanın üzerine bir tepsi çay konmuştu.

"Çalışma odam kullanışlı ve bu koridorun birkaç kapı ilerisinde," diye düzeltti. "Burası rahatlamak için geldiğim ve mülk işleriyle uğraşmadığım yer. Bize çay koymak ister misiniz? Az önce servis edildi."

"Elbette."

Ses tonu ruh hali hakkında hiçbir fikir vermiyordu. Onunla tanıştığına memnun mu olduğunu yoksa evindeki varlığından rahatsız mı olduğunu anlayamadı. Çay fincanlarının porselen tabaklarında takırdamadığına şaşırdı, o kadar gergindi ki. Adamın gözlerini yüzünde, ona erişirken hissedebiliyordu.

Sonunda şöyle dedi: "Gerçekten de kelimelerle anlatılamayacak kadar güzelsin, değil mi? Açıkçası insanların genelde yaptıkları gibi abarttıklarını düşünmüştüm ama bu durumda öyle değil."

"Keşke aksi olsaydı, Majesteleri."

"Hadi ama, aile arasında resmiyet olmaz. Sanırım istersen bana baba diyebilirsin, ama kendini rahatsız hissediyorsan Preston da olur. Bu kadar güzel olmaktan gerçekten hoşlanmıyor musun?"

Ona bir çay fincanı uzatırken gözleri onunkilerle buluştu. "Bu hem bir lütuf hem de bir felaket oldu, daha çok bir felaket."

"Nedenmiş o?"

Bir an durakladı. Daha önce kimse ona bunu sormamıştı ve bu konuda dürüst olmamak için hiçbir neden görmüyordu. Ne de olsa bu onun kayınpederiydi.

"Esas olarak, babamın bana sadece gösteriş için değerli bir biblo gibi davranmasına neden oldu, bu da onunla aramın tamamen açılmasına neden oldu. Ama bir de insanların benimle karşılaştıklarında verdikleri tepki var. Örneğin yeğeniniz."

Dük gerçekten de güldü. "Rupert iyi bir örnek değil, tatlım. Yolunun kesiştiği her eteğin yanında böyle davranıyor. Ama bu tür bir tepkiyi nasıl bir sorun olarak görebileceğinizi anlıyorum."

"Sadece erkekler değil. Kadınlar da benden hoşlandıkları için değil, sadece benimle birlikte anılmak için bana akın ediyor. Bu yüz beni oldukça popüler yaptı. Aynı zamanda hayatımın büyük bölümünde insanlara güvenmememe neden oldu. Benim etrafımdayken çok nadiren samimi oluyorlar. Her neyse, bu benim felaketim oldu."

Bir an garip bir şekilde ona baktı. "Senin gibi inanılmaz derecede güzel birinin büyüğü bir hayat sürdüğünü düşünürsün. Tam tersi bir hayat sürmüş olmanız ne kadar sıra dışı."

Omuz silkti. "Artık bu konuda o kadar acı çekmiyorum ve bunu oğlunuz yaptı. Olaylara kendi bakış açımdan başka açılardan bakmama yardım etti. Hiç güvenim yokken hayatımda yeniden biraz güvene sahip olmak inanılmaz bir fark yarattı."

"Evet, seninle çalışmaktan bahsetti."

Duraksaması Rafe'in babasına ilişkileri hakkında çok fazla şey anlattığını gösteriyordu. Hatta yakınlaştıklarından bile bahsetmiş olabilirdi. Baba ve oğul böyle şeyleri konuşacak kadar yakın olabilirlerdi.

Kızarmak hissetti, ama adam ekleyince kızarması durdu: "Bu , damat nerede? Bu ilk ziyaret için sizi buraya getirmesini bekliyordum."

İtiraf etmeden önce sadece bir an tereddüt etti, "Buraya geldiğimi bilmiyor. Rafe ve ben konuşmuyoruz ya da birlikte yaşamıyoruz."

Bu, anında kaşların çatılmasına neden oldu. "Onunla yaşamayı reddediyor musun?"

"Tam tersine. Benimle evlendi ve sonra beni hemen ailemin evine geri gönderdi."

Preston hemen ayağa fırladı, yüzüne renk gelmişti. "Şeytan yaptı."

Onun adına gücenmesine pek şaşırılmamıştı, belki de itiraz ettiği tek şey oğlunun alışılmışın dışında bir şey yapmasıydı. Ama garip bir şekilde kendini Rafe'i savunurken buldu.

"Benimle evlenmek istemedi. Zorla evlendirildiğini düşündüğü için çok kızgın. için."

Bunu bir an için sindirdi, sonra tekrar içini çekti. "Korkarım ki Bunu ben yapıyorum. Ona senin için doğru olanı yapmasını az çok emrettim. Dedikodular, sen

Biliyorum. Kontrolden çıkmalarına izin veremezdim. Çocukla evlenmek üzere nişanlanmamış olsaydınız itibarınıza oldukça zarar verebilirlerdi. Ama kesinlikle bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum."

"O da beklemiyordu. Aslında böyle bir şey olmasını hiç beklemiyordu. Niyeti dedikoduları yatıştırmak ve evlilikten tamamen kaçınmaktı. Ama benim öfkem kontrolden çıktı ve onu aceleci davranmaya ittim, yani hayır, bu senin hatan değildi."

"Öfkenizin yatıştığına dair bir şeyler söylediğine yemin edebilirim."

Dudakları gerildi. " miydi? Evet, çoğu açıdan bu doğru. Bugünlerde babamla yaptığım bir konuşmayı bile ona bağırmadan bitirebiliyorum. Tek istisna Rafe. O söz konusu olduğunda öfkemi kontrol edemiyorum."

Dük düşünceli bir ifadeyle, "Anlıyorum," dedi.

Keşke olsaydı. "Her neyse, bana aldığı evde yalnız yaşamayı tercih etmem. Eminim güzel bir evdir ve muhtemelen eninde sonunda orada yaşamak benim için sorun olmayacaktır. Ama şu anda ruh halim bu kadar çalkantılıyken, başka insanlarla birlikte kalmamın daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Burada kalabilirsin," dedi ve bunu kastetmiş gibi görünüyordu. "Teşekkür , ama bunun için gelmedim. Hizmetçim Sadie, biriyle birlikte olduğumu düşünüyor.

Çocuk. Ben-"

"Gerçekten mi?" diye parlak bir gülümsemeyle araya girdi. "Bu harika bir haber! Demek düğünden hemen sonra sizi terk etmedi?"

"Evet, öyle. Ama Alder's Nest'te birlikte geçirdiğimiz zaman birçok açıdan olaylı geçti." Adamın anlayış ve onaylamama karışımı ifadesinden daha fazla ayrıntıya girmesine gerek olmadığını anladığına sevindi. "Ama dediğim gibi, Sadie'ye katılmıyorum. Kesin olarak bilmek için oldukça erken. Ama haklı olma ihtimaline karşı, bunun Rafe'in ailesiyle tanışmak için iyi bir zaman olacağını düşündüm. Açıkçası, hepinizin onun kadar sinir bozucu olmadığınızdan emin olmak istedim."

Norford Dükü bu söze alınmadı. Hatta bir kahkaha patlattı.

Kırk Sekizinci Bölüm

FIRTINADAN ÖNCEKİ DURGUNLUK Raphael'i çıldırtıyordu. "Karısının" onu öfkeliendirecek tuhaf bir şey yapmasını bekliyordu. İntikam sözü vermişti. Ona acı çektireceğine yemin etmişti. Sadece şans eseri ondan ayrı kalmıştı, böylece hayatını daha fazla mahvetmesi için onunla alay edemezdi.

Onu aramaya gitmişti ama bunu belli etmemişti. Birkaç partiye katılmış ve bunlardan birinde ya da birkaçında onunla karşılaşmayı ummuştu. Ama o ya farklı partilere katılıyordu ya da yeni evine taşınmakla meşguldü.

Sonra aklına, onlar hakkında hiçbir soruya cevap vermek istemediği için halkın gözünden uzak duruyor olabileceği geldi. Akıllı kız. Kocasının onun kocası olmak istemediğini itiraf etmek zorunda kalmak son derece utanç verici olurdu. Elbette, onun bunu itiraf edeceğini pek düşünmüyordu. Hayır, onu kötü gösterecek tamamen yanlış bir senaryo yaratması daha muhtemeldi.

Ama bu yönde hiçbir söylenti duymamıştı, evlilikleriyle ilgili hiçbir söylenti duymamıştı. Ve kendisi de soru bombardımanına tutulmuştu. Ancak, ilgili hiçbir bilgiyi ifşa etmeden cevap vermekte oldukça ustaydı. Ayrıca, bazı ilginç bilgiler için sıkıştırılan kız kardeşi de ona kızgın olduğunu söylemeye devam etmeyi kabul etmişti.

Dün gece başka bir balo için ayrılmadan önce onunla yemek yerken, "Seninle hâlâ konuşmadığımı düşünüyorlarSadece konuşmadığımı söylemek çok daha kolay.

biliyorum."

Sonunda Ophelia'nın neyin peşinde olduğunu merak etmekten vazgeçti ve o akşam erkenden kendi başına öğrenmeye gitti. Ona satın aldığı evde personel çalıştırıyordu. Ev tamamen mobilyalı, zevkli ve mükemmel durumdaydı, aslında onu sattıran da buydu. Ophelia'ya bu evi satın aldığını söyledikten sonra, taÇınmadan önce mobilyaların teslim edilmesini beklemek zorunda kalmasını istemiyordu.

Kendi seçtiğı insanları işe alabilmek için onun seçtiğı personeli işten çıkarmış olsaydı şaşırılmazdı ama henüz bunu yapmamıştı. Kapıyı çalıp onu içeri alan uşak, daha önce gönderdiği adamdı.

"Nerede o?" diye sordu Bay Collins.

"Kim, lordum?"

Raphael şapkasını ve paltosunu uzatırken, "Elbette karım," dedi. Karısının onu en son ne zaman beklettiğini hatırlamaya başlamıştı bile. Rahatına baksa iyi olacaktı.

Bay Collins, bu bilgiyi vermekten oldukça utanmış görünerek, "Leydi Locke henüz eve yerleşmedi," diye bilgi verdi.

Beklemediğı bir şeydi *bu*. "Bu evin onun için hazır olduğunu ona bildireli neredeyse bir hafta oldu. En azından eşyalarını taşıdı mı?"

"Bayanı henüz görmedik."

Raphael başka soru sormadı. Paltosunu geri aldı, şapkasını unuttu ve birkaç dakika içinde Reid'lerin evine doğru yola çıktı. Orada kendisine kızın nereye gittiğı ve iki gün önce ayrıldığı söylendi! İşte o zaman paniğe kapıldı.

Ailesinin başına açabileceğı belalar onun için sonsuza dek sürebilirdi. Ve Norford Hall'a ailesini ona karşı kıskırtmak amacıyla gittiğinden bir an şüphe duymamıştı. Ve bunu yapmak için iki günü vardı. Yine ilk tanıştığı Ophelia'ydı, sevmediğı, yalan yanlış dedikodular yayabilen ve bunları yalanlarla destekleyen, kendi bencil amaçları dışında hiçbir şeyi umursamayan Ophelia. Amacına giden yolda kimi incittiğı umurunda değildi ve amacı onu incitmekti.

Birkaç saat sonra Norford Hall'a vardı. Gecenin o saatinde ev sessizdi, ışıkların çoğı sönmüştü. Geç saatlerde ön kapıyı tutan uşak kapının yanındaki sandalyede uyuyordu ve Raphael içeri girip sabah Ophelia'yla karşılaşmadan önce biraz uyumak için odasına çıktığında uyanmadı.

Onun yatağındaydı. Onu kendi odasına koyacaklarını tahmin etmemişti. . Ne de olsa onun karısıydı.

Gitmeli ve gece için başka bir oda bulmalıydı. Evin bu kanadındaki odaların çoğı boştu. Bu kadar hızlı koştuktan sonra çok yorgundu.

Norford bu gece onunla uğraşacaktı. Sabahleyin kendine geldiğinde, onu neyin peşinde olduğunu açıklamaya zorlayacak kadar başında olacaktı. Ama adımlarını geri almak için hareket etmedi.

Kız onun yatağındaydı. Bu onu olduğu yere mıhladı, yatağın yanında durmuş, uyuyan kıza bakıyordu.

Saçları ay ışığında parlak beyazdı ve yastıklarının üzerine yayılmıştı. Perdeyi kapatmamıştı. Açık bir geceydi, parlak bir ay vardı, bu yüzden oraya varmak için bu kadar iyi zaman kazanmıştı. Saat hâlâ geç olmuştu. Muhtemelen birkaç saattir uyuyordu.

Onun yatağındaydı. Ve onun karısıydı. Vahşi atlar onu oradan çekip çıkaramazdı.

Derin uyuyan biri miydi? Onunla yatağa girse bile fark eder miydi? Çabucak kıyafetlerini çıkardı ve aynen öyle yaptı. Kadın uyanmadı. Zerre kadar kıpırdamadı. Ve adam yorgundu. Hoş olmayan sürprizlerle dolu, stresli bir gün geçirmişti. Biraz uyuması gerekiyordu. Sabah onu orada bulduğunda mutlaka uyandıracaktı. Bu, öfkeli şirretle başa çıkmak için yeterince erken olacaktı.

Ama şu anda cadaloz orada değildi. Ve onun yumuşak, sıcak bedeni sadece birkaç santim uzağındayken uyumasına imkân yoktu. Seks daha önce öfkesini dindirmişti, yoksa bu da bir yalan mıydı, onu değiştirmeyi başardığına inandırmak için yaptığı numaranın bir parçası mıydı? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı....

Bölüm Kırk Dokuz

Ophelia'nın kendini neden bu kadar iyi hissettiğini anlaması SADECE BİR AN ALDI. Rafe'in gitmeye niyetli görüldüğü yolu reddetmeyeceğine karar vermesi de bir an sürdü. Aptal değildi. Sırf içinde tutuğturduğu öfke geçmiyor diye Rafe'in ona verebileceği enfes zevki reddedecek değildi.

Yine de içgüdüsel olarak onunla tekrar sevişmenin bu öfkeyi dindirmeyeceğini biliyordu. Belki kısa süreliğine unutturabilirdi ama hepsi bu kadar olurdu çünkü ihanete uğramıştı, belki bildiği anlamda değil ama öyle hissediyordu. Kırık bir kalp. Birinin tüm belirtilerini taşıyordu ve hala taşıyordu, bu da kaçındığı soruyu az çok cevaplıyordu. Bu adama aşık *olmuştu*. İşte bu yüzden onunla tekrar sevişmek kırık kalbini onarmayacaktı. Ama adamın hâlâ ona karşı koyamadığını bilmek kesinlikle sevindiriciydi.

Yorganın altına girdiğinde genellikle dizlerinin üzerine kadar kaldırdığı keten geceliği ona engel olmamıştı ve şimdi kalçalarının üzerinde toplanmıştı. Uyluklarının iç kısımlarını okşuyordu ve şimdi bir parmağını içine soktu, tüm sinirlerini karıncalandıracak kadar derine. Uyumaya gittiğinde güzel ve rahat olan elbisesinin üst kısmı şimdi tamamen açıktı ve ona göğüslerine tam erişim sağlıyordu. Onlardan birini emiyor, nazıkçe de olsa derinden çekiyordu.

Adamın uyandırdığı sıcak ve şehvetli duygularla savaşıyordu, tam tersi. Her hissin tadını çıkarıyor, nefesini kontrol altında tutmak için mücadele ediyor ve zevkle iç çekiyordu. Hâlâ uyuyormuş gibi davranmıyordu. Sadece onunla konuşmak, ona sorması gerektiğini bildiği birçok öfkeli soruyla yüzleşmek ya da... onu kendisine yaptıklarından uzaklaştırmak istemiyordu.

Ve onu izledi. Onun meme ucunu emmek gibi basit bir eylemden bu kadar zevk aldığını görmek gerçekten de baş döndürücüydü. Parmaklarını nazikçe onun saçlarında gezdirdi, sonra ne yaptığını fark edince durdu. Ona ne yaptığının tamamen farkında olduğuna ve bundan zevk aldığına dair bu kadar açık bir ipucu vermek istememişti. Sadece düşünmeden yapmıştı. Adamın gözlerini doğrudan onunkilere çevirdi.

Tek bir kelime bile söyleme, tek bir kelime bile, bakışları onu uyarıyor gibiydi.

Eğer konuşursa, bunun güzel bir şey söylemek olmayacağını biliyordu. Eğer konuşursa, onu içine çektiği şehvetli trans bozulacaktı.

Bir dirseğinin üzerine yaslandı ve ona bakmaya devam etti. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi geldi.

Ayrıca bir şey söyleyip söylememeyi tartışıyor gibi görünüyordu.

Daha fazla sessiz kalamadı. "Kasıtlı olarak yatağımdan kaçırıyorsun. Neden şimdi buradasın?" diye sordu.

"Yatak benim," diye cevap verdi usulca. "Ve içindeki kadın da öyle. Konuşacak çok şeyimiz olabilir ama şimdi konuşmanın sırası değil."

Onu öptü. Ve aman Tanrım, ne öpücüktü ama, derin, tatlı ve onunla sevişmek konusunda herhangi bir çekincesi varsa fikrini değiştirmeye yönelikti. Tek bir çekincesi bile yoktu. Eğer öpücük onu etkilemeye yetmediyse, ona "kadınım" demesi de kalbini ikna edici bir şekilde etkilemişti. Onun şehvetli keşiflerine tamamen katıldı, dilini ağzına çekti, onu daha iyi tatmak için kendi dilini onunkinin içine kaydırды. Kollarını onun boynuna doladı ve onu sonsuza dek orada tutmaya çalışmak için sıkıca sarıldı.

Ve sonra fark etti... parmağı hâlâ içindeydi. Ve artık hareketsiz değildi. Parmağını daha derine sokuyor, sürekli içine girip çıkıyor, temposunu değiştiriyor, son derece yavaş, sonra birkaç hızlı hamle yapıyor, sonra yine yavaşlıyordu. Parmak eklemleri, muhtemelen başparmağı, uyluklarının tepesindeki küçük hassas tomurcuğa sürtündü. Kızın nefesi kesildi ve vücudu şaşkınlıkla yukarı doğru itildi. Adam onu bu şekilde okşamaya devam etti, tekrar tekrar, kadın çarşafların üzerinde zevkle inerken. Ve tüm bu süre boyunca onu daha sert öptü.

Şömine kısık ateşte yanarken oda oldukça rahattı, sadece battaniyelerin altına sokulmak istemesine yetecek kadar serindi. Şimdi ise çok sıcaktı. Geceliğinin kumaşı, ketenin hâlâ vücuduna temas ettiği birkaç yerde cildini tahriş ediyordu. Aslında tüm vücudu en ufak bir dokunuşa karşı aşırı hassaslaşmış gibiydi!

O'ydu. O olduğunu ve vücutunun ona verdiği tepkiyi biliyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki! Onu bir daha asla böyle kollarına alamayacağını düşünmüştü. Onunla sevişmenin güzelliğini bir daha asla yaşayamayacağını düşünmüştü. Ve şimdi bu gerçekleşiyordu, vücudu doruğa doğru yarışmak ve sonunda tam bir tatmin yaşamak istiyor gibiydi, oysa o yavaşça ilerlemek ve mümkün olan her dakikanın tadını çıkarmak istiyordu ve tamamen farklı olan bu iki dürtü birbiriyle uyumlu değildi.

Battaniyeleri yataktan atmıştı ve sıcaklığı hissediyor olmalıydı. Ellerini adamın geniş omuzlarında ve sırtında gezdirdi; adam dokunulamayacak kadar sıcaktı. Nefes alış verişı de zorlaşmaya başlamıştı. Her doruğa yaklaştığını hissettiğinde kendini nefesini tutarken buluyordu, ama sonra dayanılmaz zevk geri çekiliyor ve tekrar nefes alıyordu, sadece hislerin tekrar artmasını sağlamak için. Sinirlerinin her biri serbest kalmak için çığlık atıyordu. Eğer gücü olsaydı, muhtemelen Rafe'i sırt üstü iter ve onunla birlikte olurdu.

Bu düşünce onu neredeyse güldürecekti. Gerginliğini biraz azaltmıştı ama rahatlamasına yetecek kadar değil. Ama sonra sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, sonunda kalçalarını onunkilerin arasına soktu ve onu uçurumun kenarına götüren derin, yumuşak bir hamleyle içine girdi.

"Tanrım, şimdi gerçekten eve dönüyorum," diye mırıldandı kulağına.

Neredeyse anında zevkten patladı. Ve canı pahasına ona tutundu. Ve zihnindeki sis biraz dağıldığında, ona karşı beslediğı şefkatli duygular aniden geri döndü, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

Evet, onu seviyordu. Ve ondan nefret ediyordu. Ve yarın bu konuda ne yapacağına karar vermek için yeterince erken olacaktı. Bu gece, şu anda, ona daha önce bir kez bahsettiğı şeyi tekrar göstermek için geceliğini dikkatlice çıkarıyordu - onunla bir yatakta olmanın, ona ve onun zevkine uygun zamanı ayırabileceğı bir yerde olmanın nasıl bir şey olduğunu.

Bölüm Elli

NE KADAR ALÇAK BİRİ OLDUĞU ORTAYA ÇIKIYORDU. Ophelia o gece yine uyuyamadı ve ne yazık ki bu durum Rafe'in yanında yatarken derin bir iç gözlem yapmasına neden oldu. Birkaç sessiz gözyaşı döktü ve sonunda böylesine güzel bir geceyi sabah kesinlikle yeniden ortaya çıkacak bir hırçınlıkla mahvetmemeye karar verdi. Şafak sökmeden önce, kocası hâlâ mışıl mışıl uyurken, yatak odasından gizlice çıktı, yolculuk için giyinmişti ve ev halkını fazla uyandırmadan Sadie ile arabasını getirtti.

Preston Locke'a bir not bırakarak misafirperverliği için teşekkür etti ve konuştukları konudan oğluna bahsetmemesini, eğer bebeklerini taşıdığı ortaya çıkarsa bunu ona söyleyecek kişinin kendisi olmasını istedi. Hâlâ hamile olduğunu düşünmüyordu. Yaşadığı birkaç kısa mide bulantısı nöbetinin hepsi öfkeyle kaynadığı zamanlarda meydana gelmişti ki bu da midesinin bulanması için gayet iyi bir nedendi.

Sadie'ye Rafe'in hizmetçiye geldiğini söylemesi yeterliydi, hava henüz kararmamışken ayrılmalarıyla ilgili bir şey sormaması ya da şikâyet etmemesi için. Ama kapıdan çıkıp bekleyen arabaya doğru iki adım attıktan sonra durdu ve Sadie'ye, "Bir şey unuttum. Hemen geliyorum," dedi ve koşarak Norford Hall'a geri döndü.

Rafe hâlâ uyuyordu elbette, başının yarısı yastığın üzerindeydi, bir kolu hâlâ onu tuttuğunu düşünüyormuş gibi yatağın onun tarafına sarkıyordu. Eğildi ve onun alnından öptü. Onu uyandıramazdı. Tüm acısı ortaya dökülecekti: zaten yanaklarından aşağı dökülüyordu. Ama onu uyandırmayacaktı.

tek kelime etmeden onu terk etti. Sönmekte olan ateşin loş ışığında bir not daha yazdı ve arabada Sadie'ye katılmadan önce alt kattaki uşağa bıraktı.

Duygularını daha iyi kontrol etmeyi umarak, kaçırıldığı uykuyu yakaladı ve neredeyse tüm yolculuk boyunca uyudu.

Londra'ya öğleden hemen önce ve annesiyle öğle yemeğini paylaşmak için tam zamanında varmıştı.

"Kısa bir yolculuk oldu," dedi annesi, Ophelia'ya bir tabak daha getirmeleri için görevlileri yönlendirirken. "Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyorduk. İyi geçmedi mi?"

"Her şey yolunda gitti anne. Locke'lar çok iyi insanlar. Ve Rafe'in büyükannesi, dul düşes, büyüleyici yaşlı bir kuş. Orada bulunduğum süre boyunca beni çok sevdiği torunu Amanda ile karıştırdı, bu yüzden çok iyi anlaştık."

"O zaman neden daha fazla kalmadın?" "Rafe geldi."

Bu basit ifade çok şey anlatıyordu ve daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu, en azından Mary için. "Bunun olmasından korkuyordum. Kâhyamız buraya sizi aramaya geldiğini söyledi. Bay Nates sizin yönünüzden bahsetmemesi farkında değildi."

Ophelia ne kadar kederli görüldüğünün farkında olmadan omuz silkti. "Sorun değil. O önce Locke'lardan birkaçıyla samimi bir ortamda tanıştım. Sadece onlara sözlü atışmalarımızdan birini yaşatmak istemedim. Onun yanındayken kendimi ne kadar kolay kaybedebildiğimi bilmemelerini isterdim."

Mary , "Yarın, sen yolculuğundan sonra dinlendikten sonra alışverişe gitmeliyiz. Tüm bu tatsızlıkları bir süreliğine aklından çıkarırsın."

Ophelia kabul etmeye başladı. Düğüncelerini bir süreliğine de olsa rahatlatacak her Geye açıldı. Ama sonra öğle yemeği için servis edilen haşlanmış balığın kokusunu aldı ve midesi aniden bulandı. Ama o haşlanmış balığa bayılırdı! Ve şu anda en ufak bir kızgınlığı yoktu!

"Öğleden sonra gidelim," dedi annesine hızla, ayağa kalkıp önüne konan tabaktan uzaklaşırken. "Yorgun değilim ve aç da değilim. Sen yemeğini bitirirken ben de üstümü değiştireyim."

Mary'nin kabul etmesini beklemedi. Kendisini hasta eden kokudan olabildiğince uzaklaşmaya çalışarak odadan dışarı koştu.

* * *

Raphael öylesine tazelenmiş, vücudu öylesine rahatlamış bir halde uyandı ki, bunun aylardır uyuduğu en iyi gece uykusu olduğundan emindi. Yataktan çıkmadan önce eğilip yanındaki boş yastığı kokladı ve Ophelia'nın

kokusu geride kalmıştı. Bu bir rüya değildi. şu anda odada onunla birlikte değildi ama kıyafetleri oraya buraya saçılmıştı.

Ona hâlâ kızgın olamazdı. Kendini yataktan çekerken aklına gelen ilk şey bu oldu. Onunla bu şekilde sevişip sonra da dönüp hâlâ onu incitmek istiyor olamazdı. Burada, o gelmeden önce, öfkесinin çoğunu yok edecek bir şey olmuş olmalıydı.

Muhtemelen bunun için babasına teşekkür edebilirdi. Preston'ın hem dost hem de düşman üzerinde sakinleştirici bir etkisi vardı. Eğer birinin diplomat olmak için doğduğu söylenebilseydi, parmaklar Preston Locke'u gösterirdi. Fikirlerini tartışmaz, makul bir şekilde anlatır ve eğer haksız olduğu kanıtlanırsa sadece güler ve yoluna devam ederdi. Bunun tek istisnası kardeşleriyle olan ilişkileriydi. Kız kardeşleri söz konusu olduğunda, onların iplerini çekmekten zevk alırdı.

Raphael hızla giyindi ve karısını ve babasını aramaya koyuldu. Saatin erken olduğunu düşünerek önce kahvaltı salonunu kontrol etti. Ophelia orada değildi ama Preston oradaydı.

"Hâlâ mucizeler yaratmayı biliyorsun, değil mi?" Odaya giren Raphael neşeyle babasına seslendi. "İçindeki buharı söküp attın, değil mi?"

"Bu hafta hale takmıyorum ve günün bu saati için fazla coşkulu görünüyorsunuz. Otur ve kendini açıkla."

"Ophelia'dan bahsediyorum tabii ki." Raphael, masaya için birkaç tabak daha yemek koyan hizmetkâra teşekkür etti. "Onun öfkесini yatıştırmayı nasıl?"

Preston başını salladı. "Buraya kızgın gelmedi, yani etkisiz hale getirecek bir şey yoktu."

"Buradayken sorun çıkarmaya çalışmadı mı? Tüm suçu benim üzerime atmadı mı?"

"Aksine, onu oldukça çekici, açık sözlü ve hatalar kendisindeyse sorumluluğu kabul etmeye istekli buldum. Hatta öfkeyle sizi kendisiyle evlenmeniz için kışkırttığını bile itiraf etti, ama sorum şu ki, neden ona izin verdiniz? Sadece nişanlandığınızı resmi olarak duyurabilir ve makul bir süre içinde onunla düzgün bir şekilde evlenebilirdiniz. Tüm arkadaşlarının ve ailesinin hazır bulunacağı güzel bir düğün istemez miydi sizce? *Sizin* tüm arkadaşlarınız ve aileniz de mi?"

Raphael hem bu konu hem de babasının uyarıcı tonu karşısında hafifçe kızardı. Tüm ailesini düğününden dışladığı için hesap vermek zorunda kalacağını biliyordu. Eğer neşeli bir düğün olsaydı, kendini gerçekten suçlu hissederdі ama öyle değildi ve bu utanç yeterince kötüydü.

"Size dürüşte söyleyeceğim, Peder. Eğer bu şekilde olmasaydı, asla olmazdı."

Preston onaylamayan bir kaş kaldırdı. "Söylentilere rağmen mi? Gerçekten de onun kurtların önüne atılmasına izin vereceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Tüm bunları etkisiz hale getirebilirdim. Görülen sadece lanet bir öpücük!"

"Bundan çok daha fazlasıydı. Onunla giderken görülmüşsünüz ve ikiniz de neredeyse bir hafta boyunca ortalıkta görünmemişsiniz."

"Ailemi ziyaret etmek," diye düzeltti Raphael. "Daha önce buraya geldiğimde bana babasının bununla övündüğünü söyleyen sendin."

"Evet, kızını buraya özellikle Norford Hall'a getirmiş olmanızla övünüyordu. Bahsetmediğim şey, o hafta sizi soran ve burada *olmadığınızı* söyleyen bir dizi ziyaretçim *olduğuydu*. Bunları toplamak için fazla bir şey gerekmez, Rafe. Ve bu konuşmayı zaten aşağı yukarı yaptık, o yüzden sana şunu sormama izin ver. Eğer söylentiler olmasaydı, onun başkasıyla evlenmesine izin verir miydin? Unutmayın, onunla tanıştım."

"Onun şimdiye kadar karşılaştığınız en güzel kadın olduğunu bir an için unutun. Ya içi kararmış buzdan başka bir şey olmasaydı, kötü niyetli, kindar-"

"Aynı kadından mı bahsediyoruz?"

Raphael içini çekti. "Pekâlâ, dürüst olmak gerekirse, onu tekrar Londra'da serbest bıraktığım için biraz pişmanlık duyuyordum. Birlikte geçirdiğimiz kısa süre içinde ondan hoşlanmıştım, belki de biraz fazla hoşlanmıştım. Ama onun değiştiğini, o cadalozun temelli gittiğini düşünmüştüm. Böyle düşünmeye devam etseydim ona evlenme bile teklif edebilirdim."

"Bu şirretle ilgili hiçbir kanıt görmedim."

"Çünkü istediği zaman öfkesini ve engerek dilini saklamakta çok iyidir. Ve beni o şirretin gittiğine yüzde yüz ikna etti. Daha iyiye gitmesi için ona yardım ettiğime gerçekten inanmıştım. Ama bunun bir oyun olduğunu, onu Londra'ya daha çabuk geri göndermem için bir bahane olduğunu itiraf etti."

"Bundan emin misin?" "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de değiştiği bir yalan değildi. Belki de yalan olan değişmemiş olmasıdır."

Ellibirinci Bölüm

BÜYÜLEYİCİ MI? AÇIK SÖZLÜ? Davranışlarının sorumluluğunu KABUL ETMEYE İSTEKLİ? Bu kulağa yeni Ophelia gibi geliyordu, Raphael'in o lanet bahsi öğrendiğinden beri uğraştığına inandığı eski Ophelia değil. Şirreti gören tek kişi o muydu?

Artık bunu düşünmeyecekti. Sadece onunla yüzleşecekti. Her iki durumda da onu tamamen kandırmıştı. Kandırılmaktan bıkmıştı. Ama bunu yapmak için Londra'ya dönmesi gerekiyordu.

O daha uyanmadan Norford Hall'dan ayrılmıştı, kıyafetlerini bile toplamadığına göre gizlice kaçmış gibi görünüyordu. Bunu yapmak muhtemelen onu uyandıracaktı ve belli ki dün gece aralarında olanları tartışmak istemiyordu. Ya da belki de....

Tam çıkarken uşak ona Ophelia'nın notunu uzattı. Bu beklenmedik bir şeydi ve ona biraz umut vermişti: *Bu bir eve dönüş değildi, sadece bir ateşkesti. Eğer gerçek bir eve dönüş istiyorsan, neden bir hevesle hayatımı kurcaladığını anlamamı sağlamalısın.*

Söylediği hiçbir şeyi dinlememiş miydi? Yoksa onu *duyamayacak* kadar kızgın mıydı? Bunu ve daha fazlasını kasabaya döner dönmez konuşacaklarına dair kendi kendine söz verdi.

Londra'ya döndüğünde doğruca kızın evine gitti ve onu sadece otuz dakika farkla kaçırdı. Annesiyle birlikte Bond Caddesi'ne alışverişe gittiğini öğrendi. Hayır, hangi dükkânları ziyaret edeceklerini söylemediler. Bunu yapmalıydı.

eve dönene kadar bekleyecekti. Günün ortasında, en kalabalık olan o caddede onu bulabileceği oldukça şüpheliydi. Her dükkânı kontrol etmesi gerekecekti!

Yine de o tarafa gitti.

* * *

Ophelia hiç bu kadar dikkatinin dağıldığını hissetmemişti. Mary onu bir dükkândan diğerine sürüklerken annesinin söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemiyordu. Bir Çey satın almak için gerçekten karar vermesi gerektiğinde, evet ya da hayır demeyi başardı ama ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir bebeği olacaktı. En sevdiği yiyeceklerden biri olan haşlanmış balığın kokusunu aldığı süre boyunca midesini bulandırmasından sonra artık bunu inkâr edemezdi. O kokudan uzaklaşır uzaklaşmaz iyi olmuştu!

Bir bebeği olacaktı. Tek bir düşünüş ve mucizevi bir sonuç. Bir bebek. Ve bu bilginin onu sevinçle doldurması ne kadar tuhaftı. Bunu inkâr etmeye çalışmakla ne kadar aptallık etmişti. Ve annelik içgüdülerinin şimdiden içinde kabarmaya başlaması ne kadar da şaşırtıcıydı. Bu bebek doğru yetiştirilecekti. Bir çocuğun nasıl yetiştirilmeyeceğini biliyordu, bu yüzden bunu doğru yapmak onun için basit bir mesele olacaktı. Bu çocuk sevilcek, beslenecek ve korunacaktı. Bebeğiyle ilgili hiçbir karara katılmadığı takdirde boyun eğmeyecekti. Annesini seviyordu ama Mary'nin Sherman'ın iradesine pek çok kez boyun eğdiğini biliyordu. Ophelia bunu yapmazdı. Dişleriyle tırnağıyla savaşıacaktı.

Rafe'e söylemesi gerektiğini düşünüyordu ama bunu yapmak için acelesi yoktu. Zamanı gelince. Bu bilginin tadını bir süre tek başına çıkarmak istiyordu. Onunla birlikte yaşamamayı seçmişti, bu yüzden hemen bilmeye hakkı yoktu. Ona göre bebeğinin doğumunu kaçırabilirdi - hayır, bu onun öfkesinin konuşmasıydı. Doğum yapmadan önce bu öfkeden kurtulması gerekecekti. Bebeğinin yanında sesler yükselmeyecekti.

"Pheli? Pheli, iyi misin?"

Ophelia dikkatini tekrar Çimdiki zamana verdi ve annesinin az önce küçük vitrininde sayısız dantel parçası bulunan bir dükkâna girdiğini gördü. Kendisiyle kimin konuştuğunu görmek için arkasını döndü ve Mavis Newbolt'un ellerini kürklü bir manşonun içine sokmuş, kalabalık yürüme yolunda yanında durduğunu görünce çok Çığırdı. Yüz ifadesi endişeliydi. Mavis mi? Tek ve biricik düşmanı onun için endişeleniyor muydu? Hiç sanmıyorum.

Mavis ne demişti? Oh, evet. "Ben iyiyim," diye cevap verdi Ophelia temkinli bir ses tonuyla. Mavis'i Summers Glade'deki partilerden beri görmemişti ve orada yaşıdıkları iki tartışma da hiç hoş geçmemişti. "Neden sordunuz?"

Mavis bir omzunu silkti. "Başka bir dünyadaymışsın gibi görünüyordun."

"Öyle miydin? Bir an için düşüncelerimin dikkatimi dağıtmasına izin vermiş olmalıyım."

"Şey, koçum arabayla geçiyordu ve seni gördüm. Durmak zorunda kaldım."

Ophelia hemen korkuya kapıldı. Bir kez daha kavga etmeyeceklerdi, değil mi? "Neden?" diye sertçe sordu.

İşin tuhafı, Mavis birden rahatsız olmuş gibi göründü. "Birkaç gündür gelip seni ziyaret etmek istiyordum. Konuşabileceğimiz bir gezintiye çıkmak ister misin? Arabam caddenin hemen karşısında."

"Konuşmak mı? Birbirimize daha önce ne söyleyebiliriz ki?"

Mavis kol kola geçen bir çift için kenara çekildi. Cadde ne kadar at arabaları, faytonlar ve vagonlarla doluyorsa, yürüyüş yolu da neredeyse o kadar yayayla doluydu.

"Evliliğiniz için sizi tebrik etmek istedim," dedi Mavis. "Teşekkür ederim."

"Ve dilerim ki-"

"Yapma," diye sertçe sözünü kesti Ophelia ve anında ses tonundan pişmanlık duydu.

Yükselen öfkesini çabucak kontrol altına aldı. Onu kontrol edebildiğinin farkındaydı ve bunu yapmaktan gurur duyuyordu. Mavis, babasını bir kenara bırakırsak, kötülüğü ortaya çıkarması garanti olan tek kişiydi ama o da içindeki acıyı uzak tutmayı başarıyordu.

Sözlerini çok daha sakın bir tonda bitirdi, "Artık kırıcı sözler söylemek yok." "Yapmayacaktım-"

"Lütfen Mavis, artık kavga etmek istemiyorum."

"Ben de istemiyorum."

Ophelia Güpheyle eski arkadaşına baktı. Bu ifadeye inanmasının imkânı yoktu. Mavis sonuçta intikamını alamamıştı, en azından umduğu kadar değil. Summers Glade'de tek yaptığı Ophelia'yı utandırmak olmuştu, en azından o böyle düşünüyordu. Mavis onu ne kadar incittiğini ya da bu yüzden onu ağlattığını bilmiyordu. Asla da bilmeyecekti.

"Yüz ifadenizden bana inanmadığınızı görebiliyorum ve bu noktada sizi suçlayamam." Mavis'in sesi gerçekten de pişmanlık dolu geliyordu ve öyle görünüyordu. "Sana karşı duyduğum tüm bu nefret yanlış yönlendirilmiş. Lawrence hakkında yalan söylediğini sanmıştım. O zamanlar hep yalan söylediğini biliyordum. Sadece küçük şeylerle ilgiliydi, bu yüzden arkadaşken beni hiç rahatsız etmedi. Sen beni Lawrence'ın sana ulaşmak için beni kullanan bir piç olduğuna ikna edene kadar görmezden geldim. Sana gerçekten inanmadım, biliyorsun, biraz bile. İşte bu yüzden senden bu kadar nefret ettim. Ve bu beni bunca zaman çok mutsuz etti, çünkü senden gerçekten nefret *etmek istemiyordum*, sadece kendime engel olamıyordum."

Mavis'in sesi o kadar ağlamaklı çıkmıştı ki, Ophelia kendi boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti. "Neden bunu tekrar tartışıyoruz, Mavis?"

"Lawrence'ı daha yeni gördüm. Evlendiği varis onu terk etmiş. Bunu zaten ama onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Şişmanlamış ve

dağılmış, ve görünüşe göre şimdi de bir ayyaş. Onunla karşılaştığımda çok şaşırmıştı. Beni tanımadı bile. Ona kim olduğumu hatırlattığımda güldü."

Ophelia, "Özür dilerim," dedi ama eski dostu onu duymamıG gibi görünüyordu.

"Bana ne dedi biliyor musun? Dedi ki, 'Ah, onunla evleneceğimi düşünen saf küçük ahmak? Aklın başına geldi mi, aşkım?' "

Mavis ağlamaya başladı. Ophelia boğulmuG bir halde elini uzattı ama Mavis ondan uzaklaGtı. "Beni uyardın ve ben sana teÇekkür etmek yerine senden nefret ettim. Tanrım, çok özür dilerim! Sadece bunu bilmeni istedim!" Mavis caddenin karşısında bekleyen arabasına doğru koşmadan önce ağladı.

Ophelia onu durdurmaya çalıştı, adını seslendi ama Mavis onu duymadı. Arkasından koGmayı düGündü ama trafik çok yoğun ve otobüslerden biri kontrolden çıkmıG, diğer araçlara çok yaklaGmıG görünüyordu. Yarın Mavis'i görmeye gidecek ve ona artık kin tutmadığına dair güvence verecekti - kocası söz konusu olduğunda hariç. Mavis'le yeniden arkadaş bile olabilirlerdi!

Ama yine de Mavis'i izliyor, onun sokağın diğer tarafına sağ salım ulaştığından emin olmak istiyordu. Kız gözyağlarını saklamak için baGını eğmiG olduğundan pek dikkat etmiyordu. Ve sonra Ophelia kaşlarını çatı. O kontrolden çıkmış araç doğruca Mavis'e doğru gidiyordu!

Sokağa fırladı, başka bir şey düşünmedi bile. Hiç bu kadar hızlı koşmamıştı. Yavaş hareket eden bir arabanın etrafından dolandı, atlı bir adamdan kaçtı. Biraz şansla Mavis'e ulaşp onu yoldan çekebilirdi. Ama kaçan arabanın sürücüsü, çılgınca korkmuş atlarını biraz kontrol edebiliyordu. Dizginlerle çılgınca mücadele ediyor, insanlara yoldan çekilmeleri için bağılıyor ve aslında biraz yavaşlıyordu. Neredeyse hiç zamanı kalmamışken, Mavis'ten kaçmak için atlarını yana doğru çevirdi ve Ophelia'ya çarptı.

Yoldan çekilebilseydi bu bir lütuf olurdu ama çekilemedi. Atların altında iki büküm oldu. Acı anında ve her yerdeydi, göğsü, omzu, yüzü, o kadar çok acı vardı ki saniyeler içinde nereden geldiğini bile anlayamadı. Sonra gözlerindeki ışık bulanıklaşmaya başladı. Ve sonra hiç ışık yoktu.

Bölüm Elli İki

RAPHAEL, genellikle bir kazaya işaret eden büyük bir yolcu arabasının etrafını sarmış olan caddedeki insan kalabalığını DİKKATLE İZLEDİ. Yanından geçip gitti.

Londra'da kazalar çok sık oluyordu ve sadece bunun gibi işlek caddelerde değil. Orada kimse olmasaydı, yardım etmek için dururdu, ama çok fazla insan vardı ve bir kişi daha yardım etmezdi, daha çok karışıklığı artırırđı.

Yine de yürüyüş yollarında tanıdık sarışın bir kafa arıyor, Ophelia'yı dükkân ziyaretleri arasında bulabileceğini umuyordu, böylece aslında hiçbirine girmek zorunda kalmayacaktı. Geçerken birkaç tanıdık tarafından selamlandı. Dalgınca başını salladı ve devam etti. Bir adam - Lord Thistle'dı, değil mi? - karşı yönden at sırtında ona doğru geldi ve bir an için yolunu kesti.

Thistle atını yoldan çekerken, "Ben de seni aramak istiyordum Locke," dedi. "Tanrım, dostum, bu konuda kendimi çok suçlu hissediyordum. Seni Leydi O'nun yemek odasında öpüşürken gördüğümde o kadar şaşırmıştım ki bunu kendime saklamayı bile düşünmemiştim. Umarım benim gevşek dilim yüzünden onunla evlenmeye zorlanmamışsındır. Elbette onunla evlenmeye zorlanmayı sorun edecek bir erkek düşünemiyorum. Ama-"

Raphael uzun soluklu adamın sözünü keserek, "Sorun değil," dedi ve ezberden, "Hiçbir şey düşünme," diye ekledi.

Raphael tekrar durdurulmadan önce hızla yoluna devam etti. Yani yalan mı söylemişti? Babası haklıydı. İlk düşündüğü gibiydi, söylentiler ona ait değildi.

hiç yapmadı. Sadece yüzüne tokat atabilmek için mi sorumluluğu üstlenmişti?

Şimdi onu bulmak için daha da hevesliydi. Sokağın sonuna şanssızdı, bir kez daha geçmek için geri döndü. Meraklı izleyicilerin daha da arttığı kazaya tekrar yaklaşırken, sonunda karısının da o kalabalığın içinde olabileceğini, en az herkes kadar ne olduğunu merak ettiğini fark etti. Kalabalığı daha iyi inceleyebilmek için atını, kazanın etrafında hâlâ yavaşça ilerleyen trafiğin yolundan kenara çekti.

Ophelia'yı görmedi ama gözleri kalabalığın ortasında durmuş hüngür hüngür ağlayan Mavis Newbolt'un üzerinden geçti ve sonra aniden geri geldi. Bunu görünce kaşlarını çatı ama sonra içini korkunç bir korku kapladı. Ophelia bu civardayken Mavis'in orada ağlıyor olması çok tesadüftü.

Atından atladı ve kalabalığın ortasına doğru ilerledi.

Ve aradığı sarışın kafayı yerde kanlar içinde gördü. "Ne yaptın sen?" diye bağırdı Mavis'e. "Onu bu önüne mi ittin?"

Kız şoka girmiş gibiydi. Tek söylediği "Kurtarmaya çalışıyordu.

Ben."

Onu zar zor duydu. Çoktan Ophelia'nın yanında diz çökmüştü. Ophelia Ona dokunmaya korkuyordum. Orada yatarken çok kırılmış görünüyordu, kıpırdamıyor, zar zor nefes alıyordu. Bir at nalı, muhtemelen gevşek bir çiviyle, ceketini ve altındaki elbiseyi yırtmıştı. Yırtığın etrafı ve başka yerler kana bulanmıştı. Aynı yaradan mı yoksa vücudunda başka yaralar da var mıydı bilemiyordu ama sadece düşmediğine, gerçekten çiğnendiğine hiç şüphe yoktu. Paltosunda birden fazla kirli toynak izi vardı.

Bunu yapan atlar sadece birkaç metre geri çekilmişti. Hâlâ çılgına dönmüşlerdi, izleriyle savaşıyor, yere vuruyorlardı. Muhtemelen arabanın sürücüsü olan bir adam önlerinde durmuş, kollarını açmış, onları geride tutmaya çalışıyordu.

Dinleyen herkese şöyle diyordu: "Onları durdurmaya çalıştım. Çocuğun biri patlangaç patlattı, çocuk şakası, ama çok korktular. Ama ben onları durdurmaya çalıştım!"

Raphael'in arkasından başka biri, "Ona dokunma, Gov," dedi.

"Yardım geliyor, her an burada olabilirler."

"Birisi doktor getirmeye gitti. Bir sonraki sokakta yaşayan birini tanıdıklarını söylediler."

"Olanları gördüm, iki kız da o kaçak otobüsün önünde caddenin karşısına koşuyorlardı. İkisinin de yere düşmemesi büyük şans."

"Ben de gördüm. Onu gördüm ve gözlerimi ondan alamadım. Bir melek gibi . Ve sonra o atların altında kayboldu. Vurun onları, derim. Ürkek bir ata asla güvenemezsin."

"Ne yazık, güzel bir kız."

Sesler şimdi etraftan geliyordu, onunla konuşmuyorlardı, sadece tanık oldukları şey hakkında konuşuyorlardı. Ama kulaklarında bir kükreme gibiydi. Onu orada öylece yatarken bırakamazdı. Bırakamazdı.

Birisi onu kollarına almasını engellemeye çalıştı. "O benim karım!" diye homurdandı ve onu yalnız bıraktılar. Gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü bilmiyordu. Deli gibi görüldüğünü bilmiyordu.

"Tanrım, Phelia, sakın ölme!" diye tekrarlayıp durdu, bir mantra gibi, bir şekilde onu duyması için dua ediyordu.

"Benim bir koçum var. Arabam var! Lütfen Locke, onu atının üzerinde taşıyamazsın!"

Mavis ona bağıyor ve ceketini çekiştiriyordu. Ophelia'yı nazıkçe tutmaya devam ederken atına binemeyeceğinin korkunç bir şekilde farkına vardığı için atının önünde durmuştu.

"Lord Locke?"

Sonunda Mavis'e baktı. "Nereye?" "Beni takip et. Çok uzak değil."

Kalabalık henüz dağılmamıştı. Kucağında Ophelia'yla karşıya geçebilsin diye caddenin trafiğini onun için durdurmuşlardı. Mavis arabaya ulaştıklarında onunla birlikte arabaya binmedi, adamın ona bakışından sonra korkmuştu. Ama şoföre adresi bağırarak söyledi. Reid'lerin evi. Onu kendi evine götürmeyi tercih ederdi.

Araba uzaklaşırken Mavis'in "Atını ve bir doktor getireceğim!" diye bağırıldığını duyduğunu sandı.

Hayatının en uzun yolculuğu olmasına rağmen, şoförün arabayı sıkışık sokaklarda hızlı ama dikkatli bir şekilde ilerletmesi sadece birkaç dakika sürmüştü. Gözlerini Ophelia'nın kanlı yüzünden alamıyordu. Yanaklarından biri korkunç derecede şişmişti. Kanın içinden kesğin nerede olduğunu göremiyordu ama bu kadar kanla muhtemelen dikiş atılması gerekecek ve bir yara izi kalacaktı. Bu onun endişelerinin en önemsiziydi. Şu anda kızın yaşayıp yaşamayacağından bile emin değildi.

Elli Üçüncü Bölüm

ACI HER ŞEYİ TÜKETİYORDU. OPHELIA onun içinde ve dışında süzülüyordu. Sonsuz gibiydi. Ne kadar zaman geçtiğini bilmesine imkân yoktu. Ve gerçek bilincine ulaşmak için mücadele edemiyor gibiydi. Her denediğinde sesler duyabiliyordu ama onlara anlamsız bir şekilde mi cevap verdiğiinden, yoksa tüm bunların içinde bulunduğu kâbusun bir parçası mı olduğundan emin olamıyordu. Ama konsantre olmaya çalıştıkça canı daha çok yanıyordu, bu yüzden uzun süre uğraşmadı.

"Sakin pes etme, Phelia. Benden kaçmak için ölmeyi aklından bile geçirme. Buna izin vermeyeceğim. Uyan ki sana söyleyebileyim!"

Bu sesi iyi tanıyordu. Uyanık olduğunu söyleyemez miydi? Neden onu görebilmek için gözleri açılmıyordu? Gerçekten ölüm tehlikesiyle mi karşı karşıyaydı?

Sesler kafasının içinde gidip gelmeye devam ediyordu ama onlara konsantre olmaya çalışmak canını o kadar acıtıyordu ki vazgeçti. Uyandığında onları hatırlayacak mıydı? Neden uyanamıyordu?

"Yaralar iyileşecek ama izleri kalıcı olacak. Özür dilerim."

O sesi tanı mıyordu. Ne yarası? Ve neden bir kadın ağlıyordu? Ses kayboldu.

"Doktor ağrının çoğunu uyuyarak atlatmaya çalışmanızı önerdi.

Bu yardımcı olacaktır, canım."

O sesi tanıyordu. Annesini. Ve boğazından aşağı akan ılık sıvının tadı tanıdık gelmeye başlamıştı. Uyuşturuluyor muydu? Hiç şüphe yok ki

ne tam olarak uyanabildi ne de ağzından tek kelime çıkabildi. Ve bir kez daha mutluluk dolu bir unutkanlığa daldı.

Bandajlar değiştirildiğinde acıyordu. Başının yan tarafı, yanağı, omzu. Tekrar derin, karanlık hiçliğe kaçmasına neden olacak kadar acıtıyordu, bu yüzden vücudunda kaç tane bandaj olduğunu bilecek kadar uzun süre bilinci açık kalmadı. En çok da başı ağrıyordu. Donuk zonklama hiç durmadı. Rüyalarında bile devam ediyordu, bir şeylerin korkunç derecede yanlış gittiğinin sonsuz bir hatırlatıcısıydı. Bunun ne olduğunu öğrenmek için gerçekten uyanmak istiyor muydu?

"Ağlamayı kes. Kahretsin Mary, gözyaşlarıyla hiç yardımcı olmuyorsun. Bir iki yara izinden ne çıkar. Dünyanın sonu değil ya."

O da bu sesi tanıyordu ve gitmesini diliyordu. Annesinin yumuşak hıçkırıklarına aldırımıyordu. Aslında rahatlatıcı bir sestti. Kendisi gözyaşlarına hakim olamıyordu. Annesi onun için ağlıyordu. Yine de babasının hırıltılı sesine aldırımıyordu.

"Git ."

Bunu yüksek sesle söylemeyi başarabildi mi, yoksa sadece düşündü mü? Ama onun yerine uzaklaştı, acıyı uzakta tutan mutlu hiçliğine geri döndü.

Gözlerini bir kez açtığında, kendi odasında olduğunu gördü. Babası yatağının yanındaki sandalyede oturuyordu. Elini yanağına götürmüştü. Gözyaşları parmaklarını ıslatıyordu.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu ona. "Ben öldüm mü?"

Hemen ona baktı, demek ki bu sefer kelimeleri çıkarmış olmalıydı. Yüz ifadesi sevinçle doluydu. Sherman Reid'i daha önce hiç böyle mutlu gördüğünü sanmıyordu.

"Hayır, meleğim, sen-"

Melek mi? Ondan bir sevgi ifadesi mi? "Boş ver," diye araya girdi. "Rüya görüyor olmalıyım." Ve hemen tekrar uykuya daldı.

Ancak kısa bilinç süreleri bundan sonra uzamaya başladı. Zonklayan ağrı da artık sürekli değildi. Aslında hareket etmeye çalışmadığı sürece acı hissetmediği anlar da oluyordu.

Sonra bir sabah uyandı ve uyanık kaldı. Sadie her zaman yaptığı gibi odanın içinde dolaşüyor, şömineye odun atıyor, masaların, makyaj masasının,...

Tanrım, makyaj aynasının üzerine bir örtü koymuşlar. Yüzündeki yara çok mu acayıptı? Onun görmesinden mi korkuyorlardı? Dehşet içinde ellerini yüzüne götürdü ama tek hissedebildiği bez bandajlardı. Başının tamamına, yanaklarına ve çenesine sıkıca sarılmış gibiydiler.

Bandajları yırtmaktan korkuyordu, bunu yaparak kendine daha fazla zarar vermekten korkuyordu. Kendisi hissedemediği için Sadie'ye nasıl olduğunu sormaya başladı.

ama kelimeler boğazında düğümlendi. Öğrenmekten korkuyordu. Ve gözyaşları başladı. Sadie'nin fark etmeden gideceğini umarak gözlerini kapattı.

İroni inanılmazdı. Hayatı boyunca doğduğu yüzden nefret etmişti ve şimdi deforme olduğu için tek yapabildiği bunun için ağlamaktı.

Ve saatlerce ağladı. Kendi kendine ağladı. Sadie öğlen saatlerinde döndüğünde, öylece uzanmış tavana bakıyordu. Deformasyonunu tam olarak kabullenmiş değildi ama bu konuda yapabileceği bir şey olmadığını da biliyordu. Buna alışacaktı. Bir şekilde. Kendine acıtmaktan nefret ederdi, özellikle de kendininkinden.

"Tanrı'ya şükür uyandın ve artık yemek yiyebiliyorsun," dedi Sadie, gözlerinin açık olduğunu görebilecek kadar yaklaştığında. "Boğazından aşağı akıttığımız bu et suyu bir tavşanı bile doyurmaya yetmez! Bir hiç uğruna tükenmeye çok yaklaştıydın!"

Sadie bunu gerçek olamayacak kadar neşeyle söylemişti. "Ne kadar oldu?"

"Neredeyse bir hafta oldu."

"O kadar uzun mu? Gerçekten mi?"

"Belli ki dinlenmeye ihtiyacın vardı, bu yüzden üzülme. Başın nasıl?" "Hangi kısmı?" Ophelia sertçe sordu. "Büyük bir zonklama oldu."

"Başının yan tarafından kötü bir darbe almışsın. En çok o yara kanamış. Doktor sana uyanamayabileceğini söyleme cüretini gösterdi. Baban ona defolup gitmesini söyledi ve başka bir doktor çağırdı."

"Öyle mi?"

"Oh, evet. O adama çok kızmıştı. Yeni adam daha iyimserdi ve haklıydı da. Şu haline bak! Artık uyandığına göre, iyi olacaksın. Ben de bu çorbayı mutfağa götürüp sana daha doyurucu bir şeyler hazırlayacağım!"

"Haşlanmış balık," dedi Ophelia, birden içi korkunç bir korkuyla doldu.

"Haşlanmış balık olacak," dedi Sadie, sesi hâlâ aşırı neşeli çıkıyordu. "Hatta eğer

Yeni bir tane almak için pazara kendim koşmam gerekiyor."

Sadie yakın zamanda dönmedi. Aslında pazara gitmiş olmalıydı. Ama gitmeden önce evdekilere Ophelia'nın uyandığını haber vermişti. Bir sonraki gelen babasıydı, bebeğini kaybetmiş olma ihtimalini aklından çıkarabilecek tek kişiydi.

Artık onun güzel biblosu değildi, değil mi? Gerçekten de kâbus görürken uyandığında onu ağlarken mi görmüştü? Eğer öyleyse, sebebi şüphesiz buydu.

"Sonunda kendine gelebildin mi?" diye sordu. "İyi haberi vermek için anneni uyandırmaya gitmeden önce kendim Neredeyse her gece seninle birlikte oturuyordu, yani hâlâ uyuyor."

"Başıma bu kadar sargı sarılmasına gerçekten ihtiyacım var mıydı?" diye sordu adam yatağının yanındaki sandalyeyi çekip otururken.

"Evet, ama bu iki yönlü bir şeydi. Bir kısmı annenizin oldukça şişmiş olan yanağınız için ısrarla istediği soğuk kompresleri tutmak içindi. Ama çoğu kafadaki şişlik için bandajı sıkı tutmak içindi. Bunun alternatifi oradaki kesiği dikmek ve bunun için saçlarını kazıtmak olurdu ve annen saçının bir telini bile kaybetmene çok kızardı. Bu yüzden o bölgeyi daha sıkı bir şekilde ve ne olduysa oldu, kesik dikiş olmadan da yeterince iyi kapandı. Bu bandajlar muhtemelen bugün doktor geldiğinde çıkarılabilir."

"Başka bir yerde kaç dikiş atıldı?" İç çekti.

"Birkaç tane."

Bu bir yalandı. Yalan söylediğinde yüzünün kızarmaması için pratik yapmalı, diye düşündü. Ve aslında, gerçekten bilmek de istemiyordu. Eninde sonunda kendisi de görecekti - makyaj aynasının kapağını çekecek cesareti bulduğunda.

"İyileşeceğinden bir an bile şüphe etmedim ama çok daha kötüsü olabilirdi ve seni bu şekilde kaybetmenin eşiğine gelmek bana gurur bazı içgörüler kazandırdı. Ben gösterişli bir adam değilim. Yolumda sabitim, huysuzum, ben-"

"Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun baba, ama neden bundan bahsediyorsun?" diye araya girdi.

"Aklıma geldi ki, şey, yani... lanet olsun," diye hüsrarla bitirdi.

"Ne? Sadece ."

Tekrar iç çekti. Hatta kızın elini kendi elinin içine aldı ve hafifçe tutarak baktı. "Sen ve ben yıllar boyunca o kadar çok kavga ettik ki, bu bir alışkanlık haline geldi. Ve bir kez alışkanlık oluştuğunda, başka şeyleri gözden geçiririz. Aklıma seni sevmediğimi düşünebileceğin geldi. İşte, söyledim. Seni seviyorum, biliyorsun."

Onun tepkisini görmek için başını kaldırdı. Kadın ona inanamayarak baktı. Ne söyleyeceğini ya da boğazında yükselen yumruyla bir şey söyleyip söyleyemeyeceğini bile bilmiyordu. Gözlerinde biriken nem miydi?

"Sana annenin bile bilmediği bir şey söyleyeceğim," diye devam etti. "Kolay bir çocukluk geçirmedim. Gönderildiğim okullar en iyileriydi, elit üst tabakayla doluydu. Öyle olmamalarını dileyebilirdim. Erkekler acımasız olabiliyor. Onların liginde olmadığım sürekli yüzüme vurulurdu. Buna inanabiliyor musunuz? Bir kontun oğlu, onların liginde değil."

Geçmişe bakıyor, eski ve tatsız anılara dalmış gibi görünüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, bunu ona neden söylediğini belli belirsiz anlıyordu.

"Sen sokağa bakmıyordun baba. Unvanınız her zaman diğerleri kadar iyiydi."

"Biliyorum. Hatta bunun sadece kıskançlık olduğundan bile şüphelenmeye başlamıştım, çünkü ailem oldukça zengindi, oysa daha yüksek unvanlara sahip olan çocukların çoğu öyle değildi. Ama bu durum

Onlar kadar iyi olduğumu kanıtlamak, deyim yerindeyse uyum sağlamak için sahip itici hedef için hiçbir fark yoktu. Ve bu hedefe ulaşmak için hiçbir yolum olmasa bile bu dürtü beni asla terk etmedi - ta ki sen doğana ve her yıl daha da güzelleşene kadar. *Sen* benim kanıtımdın. Evet, seni çok fazla gösterdim. Yarattığın şaşkınlık, sırtıma vurulan alkışlar, tebrikler, bunlara doyamadım. Kendimi aşağılık hissettiğim onca yılı telafi etti. Ama şimdi bunun ne kadar bencilce olduğunu, seni hazır olmadığın sosyal ortamlara ittiğimi anlıyorum. Seninle çok gurur duyuyordum Pheli."

"Benimle gurur duymadın baba," dedi küçük bir sesle. "Beni doğurduğun için kendinle gurur duyuyordun. İkisi kıyaslanamaz bile."

Başını öne eğdi. "Haklısın. Gözlerimi açmam ve seninle ilgili ne kadar çok pişmanlığım olduğunu görmem için neredeyse seni kaybetmem gerekti. Annen bana hep anlatmaya çalıştı. Onunla tartıştığımız tek zaman buydu. Ben hiç dinlemedim. O yersiz gurura çok kapılmıştım. Keşke her şeyi baştan yapabilseydim. Yapamayacağımı biliyorum. Ama en son hatamı düzeltmek için çok geç değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni zorladığım bu evlilikten mutlu olmadığını biliyorum."

"Bunu sen zorlamadın, baba."

"Elbette yaptım. Locke'la evlenmeni ben emrettim. Herkesin bunun olmasını beklediğinden emin oldum."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ne zaman tam tersini yapmayı planlamadan senin emirlerini yerine getirdim ki? Rafe'i bizi mihraba sürüklemeye iten benim öfkemdi. Senin yaptığın bir şey değildi."

Kaşlarını hafifçe kaldırarak boğazını temizledi. "Her ne olursa olsun, bu evlilikte kalmanıza gerek yok. Kocanız tam olarak bir kocanın davranması gerektiği gibi davranmadı, bu yüzden benim yardımımla evliliğinizi feshettirmekte zorlanacağınızı sanmıyorum."

Kadın şaşırmıştı. "Ailendeki düklükten savaşmadan vaz mı geçeceksin?"

"Pheli, *senin* mutlu olmanı istediğimi fark ettim. Unvan sadece benim için değildi, biliyorsun. Annen ve ben arada sırada tartışmadan senin hakkında konuşuruz. Onun gibi ama daha yüksek bir seviyede olmayı arzuladığını, tüm Londra'nın en büyük ev sahibesi olmayı umduğunu biliyorum. Daha yüce bir unvan bu hedefinde sana yardımcı olabilirdi."

İç çekti. Şu anda bunun onun için ne kadar az önemi vardı. Şu anda tek istediği haşlanmış balığın midesini bulandırmaya devam etmesiydi.

Gözyaşlarının tekrar akmaya başladığını hissediyordu ve onları tutmak için mücadele etti. "Muhtemelen haklısın. Rafe ve ben birbirimiz için yaratılmamışız. Feshe karşı çıkmayacaktır. Ama-" Şu anda mümkün olup olmadığından emin olmadığını söylemeye başladı. Bu babasına Rafe'yle yakınlaştıklarını söyleyecekti ve hâlâ hamile olup olmadığını yakında öğrenecekken bunu yapmamayı tercih etti.

Aslında, düşük yapmış olsaydı, doktor ailesine çoktan söylemiş olabilirdi ve onlar sadece onu acı gerçekten koruyorlardı.

İçini çekti ve ekledi: "Teklifiniz için teşekkür ederim. Karar vermeden önce bir düşünüyüm."

"Tabii ki. Önce iyileş. Kendinizi iyi hissettiğinizde bu konuyu düşünmek için yeterince erken olacaktır."

Gitmeden önce ona sarıldı. Gerçek bir sarılma. Nazikçe, kırılmasından korkarak, ama *gerçek* bir sarılma.

Kapı arkasından kapandığı anda ağlamaya başladı. Bunca yıldan sonra babasıyla barıştığını hissetmek, sonunda bir babaya, gerçek bir babaya, onu önemseyen birine sahip olduğunu hissetmek. Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

Ama sonra haşlanmış balık geldi ve midesi bulanmadığı için çok ama çok daha fazla ağladı. Bir fesihle Rafe'i hayatından çıkarmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Tanrım, birlikte yaşamak zorunda kalacağı yaralar, bebeğini ve onunla birlikte Rafe'i kaybetmenin yanında hiçbir şeydi.

Bölüm Elli Dört

Doktor, Ophelia'nın çenesini tutup bandajları çıkarılmış yüzünü incelerken,
"SADECE BİRAZ ÇÜRÜK," dedi. Ophelia'nın hemen yüzünün kızarması üzerine, "Aman Tanrım, kızım, Çaka yapıyordum," diye düzeltti. Sonra içini çekti. "Karım yatağa yaklaşımım konusunda sürekli başımın etini yiyor. Onu dinlemeliyim. İyi olacaksın. Yara izlerin geçecek. Farkına bile varmayacaksın."

Nazik davranıyordu. İyi bir adamdı. Aile doktoru olarak hizmet vermesi için onu daha önce bulmalıydılar, ailede kimse çok sık hastalanmıyordu. Ve onu üzdükten sonra, vücudunun geri kalan kısmındaki bandajları çıkarmadan önce birkaç gün daha beklemeleri gerektiğini söyledi.

Yatağın diğer tarafında duran Mary ona güvence verdi: "Doktor haklı, biliyorsun. Elmacık kemiğinin kırılmasından çok endişelenmiştik ama o kadar küçük bir kusur ki, neredeyse hiç fark edilmiyor. Daha ne kadar kötü olabilirdi diye düşünüyorum da... Tanrım, gamzelerin daha derin!"

Annesi yardımcı olmuyordu. Gamzeler elmacık kemiğinin tepesine oturmuyordu. "Bana sorarsan karakter katıyor," dedi Sadie yatağın ayak ucundan. "Sen hâlâ gördüğüm en güzel kızsın, bu yüzden başka bir şey düşünme canım."

Onu neşelendirmeye çalışmaya devam ettiler. Ama hiçbir şey yapamadılar. Mükemmel yüzü artık mükemmel değildi.

Mary doktoru odadan çıkarır çıkarmaz giyinmek için yatağından kalktı. Sadie, "Ayağa kalkıp gezip tozabileceğinizi söylemedi," diye itiraz etti.

"O da yapamayacağını söylemedi. Ama odadan çıkmıyorum, sadece lanet olası yataktan çıkıyorum. Bir bornoz yeter."

Yaraları, etraflarındaki deriyi germediği sürece acı mıyordu. Acı artık içindeydi ve o yatakta tek yaptığı ağlamaktı. Yeterince ağlamıştı.

Sadie dinlenmeye devam etmesi için birkaç uyarıda daha bulunarak onu yalnız bıraktı. Uzun bir süre şöminenin önünde durup sadece ateşe baktı. Yatağın gözyaşlarıyla gerçekten hiçbir ilgisi yoktu. Gözyaşlarını hâlâ yüzeyin hemen altında hissediyordu ve kalbini parçalayan şeyleri düşünmeye yaklaşıp bile üzerine akmaya hazır dılar. Bu yüzden hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Gerçekten dendi...

"Yatakta tembellik etmekten , değil mi?"

Savruldu ve yüzünü buruşturdu. Henüz böyle hızlı hareket edemiyordu. Rafe açık kapı aralığında durmuş, çerçeveye yaslanmış, elleri ceplerindeydi. Kızın gözleri onu yuttu. Tanrım, onu görmek çok güzeldi. Ama sonra yüzünü hatırladı ve hızla ateşe doğru döndü. Ve tekrar irkildi.

"Seni kim içeri aldı?"

"Genelde kapıyı açan adam." Sesi o anki ruh hali için fazla neşeliydi.

"Neden buradasın? Artık seninle kavga etmek istemiyorum. buradan."

"Kavga etmiyoruz. Ve ben de gitmiyorum." Bu ifadeyi pekiştirmek için kapıyı arkasından yüksek sesle kapattı.

Henüz onunla uğraşmak istemiyordu. Bir paniğin yaklaştığını hissedebiliyordu. Eğer onun önünde ağlarsa, kendini asla affetmeyecekti. Ve onun şekilsiz yüzünü görmesine dayanamazdı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tekrarladı, sesi yükselmişti.

"İhtiyacı olduğu anda karımın başucundan başka nerede olabilirdim ki?" "Ne saçmalık."

"Hayır, gerçekten. Buraya sık sık gelirim. Aslında her gün. Burada çok zaman geçirdiğim için baban bana bir oda vermemekle büyük kabalık etti."

Tek kelimesine bile inanmıyordu. Ve panik giderek kötüleşiyordu. Yüzünü ondan uzak tuttu. Birazcık bile acıma hissetse...

Onun kendisine baktığında ne göreceğini bilmeden yüzüne bakamazdı. Makyaj masasına gitti ve aynanın kapağını çekip çıkardı, sonra şaşkınlıkla baktı. Ayna orada değildi, sadece onu tutan boş çerçeve duruyordu. Yüzündeki çöküntü o kadar kötü müydü? Aynayı odasından kaldıracak kadar mı?

"Öfkeliydim çünkü sana yardım etmek için hiçbir şey yapamadım," dedi Rafe odanın öbür ucundan. "Lanet olası aynanı kırdım. Özür dilerim. Sadece sana yardım etmek istemedim."

Mumya gibi göründüğünüzü görünce sizi öyle bir sardılar ki. Bu görüntü beni yeterince korkuttu, sizi de korkutacağını biliyordum."

Adamın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. Durumu hakkında şaka mı yapıyordu?

Bu çok kabaydı.

Sonra usulca, tam arkasından: "Hâlâ acıyor mu?"

Tanrım, evet, acıyordu, derinlerde bir yerde acıyordu ve tek yapmak istediği onun kollarına dönüp hüngür ağlamaktı. Ama bunu yapamazdı. Kocasını olabiliyordu ama onun değildi. Onun kalbinin bir parçasını kendi kalbi gibi sahiplenemezdi. Ama bunu bilmeyecekti. Onu deforme olmuş bir eşle baş başa bırakmayacaktı. Babası ona bunu yapabilmesi için gerekenleri vermişti. Ve onun bunu kabullenmesini kolaylaştırmalı ve böyle kolay bir çözümden memnun olmasını sağlamalıydı. Maskaralığa devam ederek bunu yapabiliyordu.

"İyi olacağım. Muhtemelen bunun sadece tatlı olduğunu, buz kraliçesinin yeryüzüne indirildiğini düşünüyorsun. Ama bir an bile bunun üstesinden gelemeyeceğimi düşünmeyin."

"Neden sen?" "Benim deforme olmuş yüzüm!"

Aniden kolundan tutup onu odasından çıkardı ve bir ayna bulana kadar geçtiği her odaya kafasını sokmak için durduğu koridordan aşağıya çekti. Ve önüne itti. Kadın gözlerini kapattı. Buna dayanamadı.

Ama o ısrarcıydı. "Gördünüz mü? Yanağınızdaki morluğun üstündeki deri tabakası biraz sıyrılmış ama birkaç yüz fırçalamasından sonra o kadar deriyi siz de kaybedersiniz. Kızarıklık bir hafta içinde geçecek, morluk da muhtemelen ondan önce. Ve içimden bir ses geride kalacak olan küçük çukurun güzelliğinizi artıracığını söylüyor. Kendini daha da güzelleştirmenin bir yolunu bulmayı sana bırakıyorum."

Ses tonundaki alay... gözleri açılıp yüzüne baktı. Yalan söylemiyordu. Orada ilk bakışta onu korkutan kırmızı bir leke vardı ama kabuk bağlayacak kadar derin bile değildi. Çirkin bir morluk hâlâ yanağının büyük bir kısmını kaplıyordu. Ve tüm bunların altında, elmacık kemiğinin üzerinde bir girinti vardı. Hasarı incelemek için aynaya doğru eğildi. Gözyaşlarını yutarken bunun bariz bir kusur olduğunu kabul etti ama korktuğu kadar derin değildi. İnsanlar bunu fark edecekti ama o kazadan sağ çıkmanın küçük bir bedeliydi bu.

"Yara izlerinden bahsedildi," dedi. "?" "Ayna olmadan bile kendi gözlerinizle görmediniz mi?"

"Hayır, çıplak vücuduma bakmak gibi bir alışkanlığım yok." "Bakmalısın. Kesinlikle muhteşem."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Bu hiç komik değil."

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Phelia, sen dikilirken ben de buradaydım. Omzunda küçük bir yara izi, yan tarafında başka bir yara izi ve kalçada bir yara izi olacak, hepsi de zamanla kaybolacak. Tanrı'nın lütfuyla tek bir kemiğin bile kırılmadı, sadece ciddi miktarda çürük var ve bunlar neredeyse yok oldu. Bizi endişelendiren tek yara başınızdaki yaraydı ama onun da iyileşmekte olduğu söylendi."

Tüm bunları özümsemesi bir anını aldı. Gözyaşlarının yarısı boşuna mıydı? Ama diğer yarısı değil.

Ondan uzaklaştı ve odasına geri döndü. Adam da onu takip etti. Hatta kapıyı tekrar kapattı. Neden ? Ona evliliğin feshinden bahset. *Bu* onu mutlu bir şekilde gönderirdi.

Kelimeleri zihninde formüle etmeye çalıştı ama adam dikkatini çok fazla dağıtıyordu. Ona şefkatle bakıyordu. Oh, Tanrım!

"Kabul ettiğim aslında bir bahis değildi, meydan okumaydı," diye başladı. "Yapma!"

"Seni bağlamak zorunda kalırsam bunu duyacaksın. Duncan senin asla değişmeyeceğinden emindi. Ben bu fikre katılmadım. Herkes değişebilir, sen bile, benim iddiam buydu. Ve sen değiştin. Güzelce. Ve belli ki çok mutlu bir kadın olmadığın için -mutlu kadınlar gittikleri her yerde sorun çıkarmazlar- bunu da değiştirmek istedim. Bu bahsi almadım. Sana yardım etmek, sana *yardım* etmek için samimi bir çabaydı."

"Sebeplerin bir yalandı!"

"Hayır, değillerdi, sadece onları neyin başlattığından bahsetmeyi unuttum."

"Ah, evet, bir şeyden bahsetmemekte ve bunun yalan olmadığını düşünmekte iyisin, değil mi?"

"Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim. Yoksa artık senin yapmadığını bildiğim halde hâlâ hakkımızdaki söylentileri senin başlattığını iddia etmeye devam mı edeceksin?"

"Ben olsam !"

Güldü. "Hayır, yapmazdın, Phelia. Vazgeç artık. Artık o kadın olmadığını biliyorsun. Ve bu bahis için minnettar olmalısın, kızgın değil. Birbirimizi bulmamıza yardımcı oldu."

Kıpırdamadan durdu. Kulağa geldiği gibi bir şey mi ima ediyordu? Olamazdı ama yine de gözlerindeki sıcaklık dolu bakış bunu doğruluyordu.

Kadının soluk soluğa sessizliği ona kadını kendine çekme fırsatı verdi. "Şimdiye kadar çoktan söylemem gereken ama söylemediğim bir şey daha var."

Neredeyse sormaya korkuyordu. "Ne?"

"Seni seviyorum," dedi dokunaklı bir şefkatle. "Senin her parçanı seviyorum. Öfkene bile bayılıyorum, o yüzden bunu benden saklamak zorunda hissetme kendini - her zaman. Görünüşünü seviyorum. Nasıl hissettiğini seviyorum. Kendin olma cesaretini bulmanı seviyorum."

Ona duymak istediği her Şeyi söylüyordu. Tanrım, hala rüya , değil mi? Bunu çok istediği için mi uyduruyordu?

"Sen evlenmek istemedin.  fkemle seni zorladım."

Başını ona doğru sallıyordu. "Seninle evlenmek istemeseydim beni gerçekten böyle bir Şeye mi sanıyorsun?"

"O zaman neden o gece beni ailemin evine geri getirdin?" "      kızıgındım. İplerimi nasıl çekeceğini çok iyi biliyorsun." Bunu söylerken gülümsüyordu. Kız sadece biraz kızardı.

"Bu yüzden mi benim için bir eve para harcadın? Bu sadece senin öfken miydi?" "Ve senin. İyi ve geçici bir önlem gibi görünüyordu. Ama mülk satın almak

asla boşa gitmez. Aslında büyük bir ev, benimkinden daha büyük. Ve bir balo salonu var."

Eski hedefini hatırladı mı? Bu çok tatlıydı ama Şimdi i i böylesine sevinçle doluyken o eski hedefler çok önemsiz görünüyordu. Onu tamamlamak için onun sevgisinden başka bir Şeye ihtiya ı yoktu.

"Esas olarak," diye devam etti, "babanın boyunduruğundan kurtulmayı ne kadar çok istediğini bildiğim için ve henüz benimle yaŐamaya hazır olmadığın için-"

," diye usulca araya girdi.

"mi? Kavga edecek başka bir Şeyimiz emin misin?" Sırıttı. "Hiç sanmıyorum."

"O zaman seni en başta götürmem gereken yere, eve götürüyorum.

Benim evim, ait olduğun yer."

Sonsöz

"
İLK BALONUZ ÇOK BÜYÜK OLAMAZ. Eğer her sezon en önde gelen hostes olacaksanız, en tepeden başlamak istemezsiniz çünkü oradan nasıl yükselebileceksiniz? Kendinizi geliştirmek için yer bırakmamış olursunuz."

Ophelia kocasına baktı. Kanepede birbirlerine sokulmuşlardı, adamın kolları kadının omuzlarındaydı, kadın da adamın yanına kıvrılmıştı. Çok sevecen bir adamdı. Ona dokunmadan, onu öpmeden ya da sadece sarılmadan yanına yaklaştırmazdı. Onun bu yönünü seviyordu ve bu adamda *sevmediği* bir şey olduğunu düşünmüyordu.

"Bir balo, ha?" diye sordu.

"Sezon başına bir tane. Daha sınırı çiziyorum."

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum aşkım ama sanırım kızımızı büyütmekle o kadar meşgul olacağım ki bir süre taşak vermeyi düşünemeyeceğim bile."

"Ele avuca sığmıyor, değil mi?"

Altın sarısı saçlı çocuk önlerinde yerde duran kabarık battaniyenin üzerinde oturmuş, etrafındaki oyuncakları inceliyor, hangisine saldıracağına bir türlü karar veremiyordu. Emeklemeyi sadece birkaç hafta önce keşfetmişti ve bu konuda şimdiden oldukça başarılıydı ve birkaç dakika bile kıpırdamadan oturması inanılmazdı.

Ophelia sandığı gibi çocuğunu kaybetmemiştir. O iğrenç mide bulantısı geri döndüğünde ve birkaç kanlı ay boyunca sürdüğünde duyduğu rahatlama ve sevinç muazzamdı. Kazanın yarattığı travma onu sadece kısa bir süreliğine rahatlatmıştı.

Rafe ona söylediğinde çok sevinmişti. Çok fazla çocuk istemiyordu. Sadece bir avuç, demişti ona! Ama o da tamamen aynı fikirdeydi. İlk çocuğunu doğurduktan ve bu çocuğa hayranlık duyduktan sonra, daha fazlası için oldukça hazırды.

Londra'ya yerleşmişler ve Rafe'in Ophelia için satın aldığı büyük eve taşınmışlardı. Yavaş yavaş evi yeniden dekore etmişti. Eğleniyordu ama sık sık değil. Yine de evliliklerini gecikmeli olarak kutlamak için büyük bir parti vermişti. Bu Rafe'nin fikriydi ve annesinden bunu ayarlamasını istemişti. Mavis bile davet edilmişti ama sonra iki eski arkadaşın yeniden yakınlaşması uzun sürmemiştir -her zamankinden daha yakın. Kıskançlıkların Ophelia'nın hayatında artık yeri yoktu.

Rafe onun alnının üstünü, sonra da kusurlu yanağını öptü. Dudaklarına ulaşabilmesi için biraz kıdıldadı. Bundan daha fazla bir davete ihtiyacı yoktu. Paylaştıkları tüm sevgiyle dolu, şefkatli bir öpücükte bu. Evin başka bir odasında olsalardı, bu öpücük çok hızlı bir şekilde bir şeye dönüşebilirdi. Ama çocuk odasında değil!

Cıyıklama sesiyle gözleri, ilgi payını almak için onlara doğru emekleyen ve melek gibi yüzünde kocaman bir sırıtış olan kızlarına döndü. Londra'da bir sezonu süsleyen en güzel kız olmayacaktı. Oh, hayır. O dünyanın en güzel kızı, dünyanın en zeki kızı ve dünyanın en tatlı kızı olacaktı. Sevecen ailesinin bundan hiç şüphesi yoktu.

İçindekiler

Kapak Sayfası	
Yarım Başlık	
Sayfası	
Ayrıca Johanna Lindsey	
tarafından Başlık Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İthafı	
İçindekiler Birinci	
Bölüm İkinci	
Bölüm Bölüm	
ÜçüncüDördüncüB	
eşinci	
AltıncıYedinci	
Sekizinci	
Dokuzuncu Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
OnaltıBölüm	
Onuncu Onbirinci	
Oniki	
OnüçüncüOndördü	
ncüOnbeşinci	
Bölüm	
YirmiOnyedinci	
Bölüm Onsekizinci	
Ondokuzuncu	
Yirmi Birinci Bölüm	
Bölüm Yirmi İki Yirmi	
Üç Yirmi Yirmi Yirmi	
Yirmi Yirmi Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm Yedi Bölüm	
Bölüm Dört Beş Altı Sekiz	
Yirmi Dokuz Bölüm Otuz	

[Otuzbirinci](#)
[Otuzikinci](#)
[Otuzüçüncü Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Otuzdördüncü](#)
[Otuzbeşinci Otuzaltı](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Kırkdokuzuncu](#)
Otuzyedinci Bölüm
Otuzsekizinci
Otuzdokuzuncu
Kırkaltı [Kırkbirinci](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Kırkyedinci](#)
[Kırkikinci](#)
[Kırküçüncü](#)
[Kırkdörtüncü](#)
[Kırkbeşinci](#)
[Kırksekizinci Bölüm](#)
[Bölüm Ellibirinci](#)
[BölümEllikinci](#)
[Elliüçüncü](#)
[Ellidördüncü](#)
[Sonsöz](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

